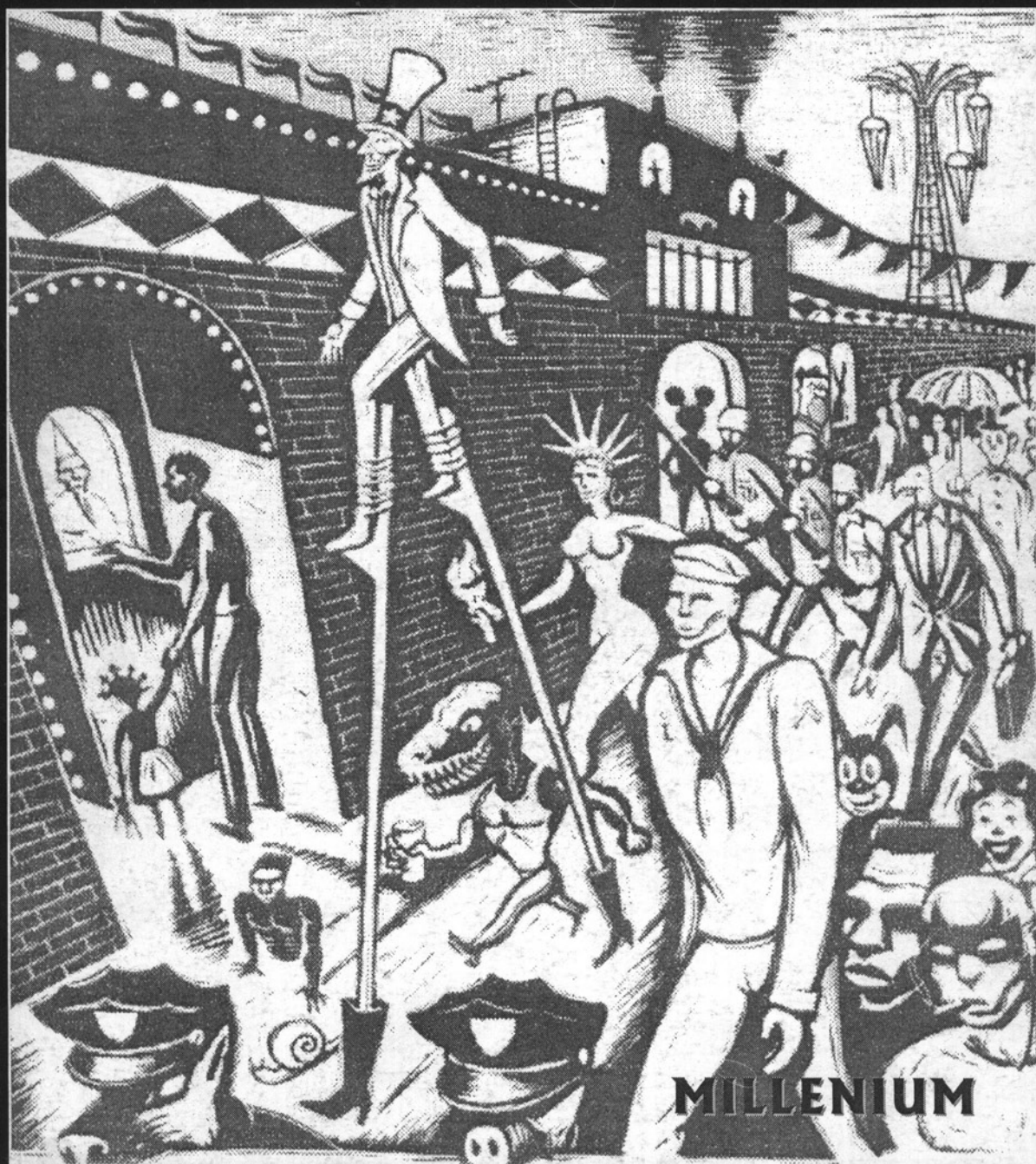

ORA NIHIL

Αναρχική έκδοση - Νο 6 - Αθήνα 1999

ORA NIHIL : T.B. 31 421 T.K. 100 35 ABHNA

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ

Συνέντευξη του Massimo Passamani
στο Courant Alternatif

Η εγκληματοποίηση των αναρχικών στην Ιταλία, που ξεκίνησε το 1996, βασίζεται στην επινόηση μιας ένοπλης ομάδας, της O.R.A.I. (Επαναστατική Αναρχική Εξεγερσιακή Οργάνωση), που υποτίθεται ότι συγκροτήθηκε πριν από 10 χρόνια και είναι διασκορπισμένη σε όλη τη χώρα. Έτσι, πολλές ανεξιχνίαστες υποθέσεις αποδόθηκαν στους αναρχικούς, οι οποίοι παρουσιάστηκαν σαν οι νέοι λυκάνθρωποι των μοντέρνων καιρών.

Καταζητούμενος στα πλαίσια αυτής της έρευνας, ο Μάσιμο Πασσαμάνι συνελήφθη στο Παρίσι το Μάρτιο του 1997 και φυλακίστηκε για 11 μήνες στις φυλακές Sante. Το δικαστικό συμβούλιο που ήταν αρμόδιο να εξετάσει το αίτημα έκδοσής του στην Ιταλία, γνωμοδότησε υπέρ της έκδοσής του για «σύσταση, οργάνωση και συμμετοχή σε ένοπλη συμμορία» και για «κατοχή και προμήθεια όπλων». Τελικά, με βάση την απόφαση της γαλλικής κυβέρνησης, ο Πασσαμάνι αφέθηκε προσωρινά ελεύθερος στις 11 Φεβρουαρίου 1998 με τον όρο να παραμείνει στα όρια της Ile de France (που περιλαμβάνει το Παρίσι και τα προάστεια) μέχρι να οριστεί η εκδίκαση της υπόθεσής του, οπότε και θα εκδοθεί στην Ιταλία.

Η αποφυλάκισή του μας επέτρεψε να τον συναντήσουμε και να του θέσουμε ορισμένα ερωτήματα:

-Πώς αναπτύχθηκε αυτή η δικαστική θεωρία της O.R.A.I.; Οι ROS δείχνουν να έχουν την πρωτοβουλία στην έρευνα του δικαστή Μαρίνι.

- Όπως συμβαίνει συνήθως με υποθέσεις τέτοιας έκτασης, η έρευνα του δικαστή Μαρίνι δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να χρησιμοποιεί και ν' αναπτύσσει παλιότερες έρευνες. Συνενώνει μεμονωμένες κατηγορίες για να δημιουργήσει συλλογικές και να τελειώνει με αυτό τον τρόπο, μ' ένα μόνο χτύπημα, με τον μεγαλύτερο δυνατό αριθμό αναρχικών. Η επινόηση μιας «ένοπλης ομάδας» - ζήτημα στο οποίο θα επανέλθω- εξυπηρετεί ακριβώς αυτό το σκοπό.

Σήμερα, χάρη στην ανακάλυψη ενός εσωτερικού υπηρεσιακού εγγράφου των караμπινιέρων, μπορούμε να πούμε ότι οι ROS (Ειδικές Επιχειρησιακές Μονάδες των Καράμπινιέρων) είναι ο πραγματικός αρχιτέκτονας της έρευνας. Οι ROS είναι δημιούργημα του στρατηγού Dalla Chiesa, του generalissimo που κατεύθυνε την επιχείρηση χαρτογράφησης των ερυθροταξιαρχιών, ήταν εμπνευστής του βασανισμού των επαναστατών και χειριζόταν όσους συνεργάζονταν με τη Δικαιοσύνη (τους «μετανιωμένους», όπως αποκαλούνται με βάση μια γλώσσα νομική και ταυτόχρονα θρησκευτική). Το έγγραφο των караμπινιέρων εμφανίστηκε σε μια στιγμή που οι ROS βρίσκονταν

στο επίκεντρο ενός σκανδάλου των MME, με έναν από τους αρχηγούς τους στη φυλακή με την κατηγορία ότι είχε οργανώσει μέσα στην αστυνομία επιχείρηση επεξεργασίας κοκαΐνης για την εξαγορά των «μετανιωμένων». Το ράδιο Black Out του Τορίνο που διέδωσε το κείμενο ερευνήθηκε και κατηγορήθηκε για «κατασκευή ψευδών ειδήσεων». Η όλη επιχείρηση συντονίστηκε όχι μόνο από τους ROS, αλλά και από τον ίδιο τον караμπινιέρο που ήταν συντάκτης του κειμένου! Λίγες μέρες αργότερα, η κεραία του σταθμού σαμποταρίστηκε από έμπειρα χέρια.

Στο έγγραφο τους οι караμπινιέροι εξηγούν ότι 15 χρόνια ερευνών και δικών σε βάρος των «εξεγερσιακών αναρχικών» δεν απέδωσαν τίποτα· παρά τις καταδίκες ορισμένων από αυτούς για συγκεκριμένες ενέργειες, η διάχυση των εξεγερσιακών ιδεών τους συνεχίζεται. Να λοιπόν ποιά ανάγκη εξυπηρετεί η δημιουργία μιας «Οργάνωσης» φάντασμα, χρησιμοποιώντας τις κακοκατασκευασμένες «αποκαλύψεις» μιας νέας κοπέλας που - όπως γράφουν οι караμπινιέροι - «έχει αδύναμο και ψυχικά εύπλαστο χαρακτήρα», είναι η αναντικατάστατη «μετανιωμένη». Ο δικαστής Μαρίνι, πραγματικός σταυροφόρος του «αντιτρομοκρατικού αγώνα» στην Ιταλία, ανέλαβε τα υπόλοιπα. Έβαλε τη «μετανιωμένη» -που κανείς δε γνώριζε και η οποία δεν συμμετείχε ποτέ στις πρωτοβουλίες του κινήματος- να ομολογήσει ότι είχε οργανώσει μια ληστεία μαζί με αναρχικούς, για να την παρουσιάσει στη συνέχεια σαν ένα από τα μέλη της O.R.A.I.

Αυτό το όνομα -Επαναστατική Αναρχική Εξεγερσιακή Οργάνωση- ο Μαρίνι το πήρε από τον τίτλο ενός άρθρου που δημοσιεύτηκε σε μια αναρχική εφημερίδα. Στο άρθρο, που αποτελούσε κείμενο-εισήγηση σε εκδήλωση που έγινε στην Ελλάδα, εξηγείται με σαφήνεια ότι αυτή η μορφή οργάνωσης είναι μια μέθοδος αγώνα κι όχι το όνομα μιας μυστικής δομής· άλλωστε πού ακούστηκε να εκθέτει κανείς το πρόγραμμα μιας μυστικής οργάνωσης στη διάρκεια ανοιχτών εκδηλώσεων σε πανεπιστημιακούς χώρους; Γι αυτό το λόγο οι ανακριτές ούτε λίγο ούτε πολύ αρνήθηκαν ότι αυτές οι εκδηλώσεις έγιναν ποτέ. Όμως αυτά δεν είναι παρά λεπτομέρειες μπροστά στο σύνολο των αντιφάσεων της έρευνας (για να δώσω ένα μόνο παράδειγμα, πολλοί σύντροφοι κατηγορούνται ότι συγκρότησαν αυτή την υποτιθέμενη «ομάδα» σε ηλικία 12 ή 13 ετών...). Με βάση αυτή την αδέξια κατασκευή του Μαρίνι, ενέργειες για τις οποίες αναρχικοί βρίσκονταν ήδη στη φυλακή (ληστείες, επιθέσεις ενάντια σε πυρηνικές εγκαταστάσεις, μια απαγωγή που οι μπάτσοι φόρτωσαν σε συντρόφους) συνδέθηκαν με άλλες ανεξιχνίαστες υποθέσεις και αποδόθηκαν στο σύνολό τους σε μια οργάνωση στρατιωτικά δομημένη σε διπλό επίπεδο: το πρώτο επίπεδο, δημόσιο, εκφράζεται μέσα από τις εφημερίδες, τις καταλήψεις, τις

εκδηλώσεις, τις πορείες αλληλεγγύης κ.λπ. το δεύτερο επίπεδο, παράνομο, εκφράζεται με ληστείες, βομβιστικές επιθέσεις, απαγωγές, κ.λπ. Προσθέτουμε έναν αρχηγό κι ένα οργανόγραμμα κι έχουμε μια «ένοπλη ομάδα». Όσοι εκδίδουν τις εφημερίδες είναι οι θεωρητικοί, όσοι βρίσκονται στη φυλακή οι στρατιώτες, όσοι ζουν στις καταλήψεις οι συνένοχοι. Το ότι όλα αυτά αποτελούν την ολοφάνερη άρνηση των αναρχικών ιδεών και πρακτικών δεν παίζει κανένα ρόλο: όταν το Κράτος κατασκευάζει τους εχθρούς του, κοιτά τον εαυτό του στον καθρέφτη. Θέλει μ' αυτό τον τρόπο ν' αποδείξει, για λόγους τόσο ιδεολογικούς όσο και δικαστικούς, ότι ακόμα κι οι αναρχικοί οργανώνονται με εξουσιαστικό τρόπο - μ' άλλα λόγια ότι δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει από τις σχέσεις ελέγχου και υποταγής, εξειδίκευσης και παθητικότητας.

Όμως, πέρα από τους αρχιτέκτονες που την κατασκεύασαν, ποιός είναι ο σκοπός αυτής της έρευνας; Αυτό που τρομάζει περισσότερο την εξουσία είναι από τη μια, η ύπαρξη αντρών και γυναικών που, μπροστά στον κοινωνικό παγετώνα και το φαινομενικό τέλος κάθε κριτικής του Κράτους και της οικονομίας, εξακολουθούν να μιλούν για γενικευμένη εξέγερση σαν πιθανή αρχή μιας επανάστασης ικανής να καταλύσει την τυραννία της εξουσίας και του χρήματος και από την άλλη, η ύπαρξη όλων των ανώνυμων που πραγματοποίησαν χιλιάδες επιθέσεις ενάντια στις δομές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης. Το πρόβλημα του Κράτους είναι προφανές. Αν δεν κατορθώνει να εντοπίσει τους υπεύθυνους των επιθέσεων, του είναι όμως εξαιρετικά εύκολο να γνωρίζει ποιός τις υποστηρίζει ανοιχτά. Μπροστά στην αδυναμία του να σταματήσει τη Δράση, δεν του απομένει παρά να προσπαθήσει ν' ακινητοποιήσει την Ιδέα. Σε αντίθεση με τις συνηθισμένες δίκες για «εγκλημασμό εγκλήματος», «διέγερση σε βία», «παράνομη κατάληψη» κ.λπ., η απαγγελία κατηγορίας για «ένοπλη ομάδα» επιτρέπει στο Κράτος να μοιράσει χρόνια και χρόνια φυλακής μ' ένα μόνο χτύπημα. Ακόμα κι αν σήμερα δεν υπάρχει καμία ανατρεπτική έκφραση ικανή να κλονίσει την καθεστηκυία τάξη, ωστόσο η εξουσία φοβάται μήπως όλα αυτά τα μικρά σημάδια ανικανοποίητου, των οποίων την ύπαρξη δεν μπορεί κανείς ν' αρνηθεί, μπορέσουν ν' αναγνωρίσουν τον εαυτό τους σ' ένα εξεγερτικό σχέδιο (κι αντίστροφα). Ορισμένους αναρχικούς είναι καλύτερα να τους κρατάς στη φυλακή.

- Ποιά ήταν η έκταση της καταστολής που βασίστηκε σ' αυτή την έρευνα; Σε ποιό σημείο βρίσκονται οι δίκες;

-Εβδομήντα άτομα διώχθηκαν και για 29 από αυτά εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης. Από τους 29, ορισμένοι βρίσκονταν ήδη στη φυλακή, άλλοι συνελήφθησαν στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, άλλοι βγήκαν στην παρανομία (ορισμένοι από αυτούς συνελήφθησαν και προφυλακίστηκαν αργότερα, ενώ άλλοι παραμένουν ελεύθεροι). Οι περισσότεροι δεν κατηγορούνται παρά για «συλλογικά αδικήματα», ενώ για μερικούς οι κατηγορίες είναι πιο εξειδικευμένες. Στη διάρκεια της προανάκρισης, η κατηγορία για «σύσταση, οργάνωση και συμμετοχή σε ένοπλη ομάδα» έπεσε για ορισμένους, ενώ παρέμεινε εκείνη της «ανατρεπτικής ένωσης» και «της ανατρεπτικής ένωσης με τρομοκρατικό σκοπό». Μερικοί αφέθηκαν αμέσως ελεύθεροι. Η δίκη ξεκίνησε στις 20 Οκτωβρίου 1997 στη Ρώμη και δεν έχει τελειώσει ακόμα (και βρισκόμαστε μόνο στον πρώτο βαθμό της διαδικασίας). Μετά από ένα διαδικαστικό λάθος, όλοι οι σύντροφοι αφέθηκαν τελικά ελεύθεροι (εκτός από όσους βρίσκονταν ήδη στη φυλακή για άλλες υποθέσεις): αυτή τη στιγμή είναι προσωρινά ελεύθεροι. Αντίθετα, μια συντρόφισσα είναι στις φυλακές του Άμστερνταμ εδώ και μερι-

κούς μήνες και το ιταλικό Κράτος ζητά την έκδοσή της.

Η ιδιαιτερότητα των «έκτακτων νόμων» στην Ιταλία συνίσταται στο ότι στις δίκες για «συλλογικά αδικήματα» κάθε ατομική κατηγορία συνδέεται με τη συλλογική κατηγορία. Αυτό δε σημαίνει μόνο ότι όλοι δικάζονται με όλους ή ότι μπορεί να καταδικαστεί κανείς χωρίς να στοιχειοθετείται οποιαδήποτε κατηγορία για το πρόσωπό του, αλλά επίσης ότι η καταδίκη για συλλογική κατηγορία αυξάνει κατά το ήμισυ οποιαδήποτε ποινή για ένα συγκεκριμένο αδικήμα. Επομένως καθώς κάθε αδικήμα μπορεί να διαιερευθεί σε πιο μικρά αδικήματα, η δυνατότητα αύξησης των ποινών στο όνομα «της επιβαρυντικής περιστάσεως της δράσης με τρομοκρατικό σκοπό» είναι στην πράξη άπειρη. Να ποιό είναι το μυστικό της απαγγελίας μιας κατηγορίας όπως εκείνης για «ένοπλη ομάδα». Όμως το μυστικό, όπως μόλις έλεγα, είναι επίσης ιδεολογικό και θεαματικό. Σ' υτό το σημείο θα δώσω δυο παραδείγματα. Ανάμεσα στο 1986 και το 1996, περίπου 1.200 ηλεκτρικοί πυλώνες καταστράφηκαν ή έπαθαν ζημιές από σαμποτάζ. (Ο αριθμός δόθηκε από την εταιρεία που ασχολείται μ' αυτές τις εγκαταστάσεις, στη διάρκεια μιας δίκης ενός συντρόφου που κατηγορούνταν για «διέγερση σε βία και εγκλημασμό εγκλήματος»). Ο εισαγγελέας υποστήριξε ότι ένα σχέδιο που ανατυπώθηκε σε αναρχική εφημερίδα κι εξηγούσε πώς να πριονίσουν τους πυλώνες βρισκόταν στη βάση όλων αυτών των σαμποτάζ: ο σύντροφος απάντησε ότι αν ίσχυε αυτό, τη επομένη θα είχε γράψει απλώς να γίνει ...η επανάσταση. Το Κράτος αποκρύπτει αυτές τις πράξεις εξέγερσης που, λόγω της απλότητας των χρησιμοποιούμενων μέσων (οι περισσότεροι πυλώνες είχαν πραγματικά πριονιστεί), μπορούν να πραγματοποιηθούν από τον καθένα. Τις αποκρύπτει, όπως ακριβώς απέκρυπτε τα σαμποτάζ στην παραγωγή στη δεκαετία του 60 και του 70, προτιμώντας να διογκώνει τις στρατιωτικές ενέργειες των μαχόμενων οργανώσεων. Εάν μιλά γι αυτές, είναι για να πει ότι είναι έργο μιας «ένοπλης ομάδας», δηλαδή ειδικών. Γι αυτό το λόγο τα σαμποτάζ στους πυλώνες -που ελάχιστα απ' αυτά έχουν διεκδικηθεί από αναρχικούς- παρουσιάζονται σαν έργο «τρομοκρατών αναρχικών». Με αυτό τον τρόπο, το Κράτος προσπαθεί να εξουδετερώσει τον ιδί της εξέγερσης, αφαιρώντας του την κοινωνική του διάσταση.

Το δεύτερο παράδειγμα είναι παρόμοιο. Τα δυο τελευταία χρόνια, στη Val di Susa στο Piemonte, πραγματοποιήθηκαν επιθέσεις ενάντια στην κατασκευή μιας γραμμής τραίνων υψηλής ταχύτητας (TAV). Οι περισσότερες από αυτές τις πράξεις ανταρσίας ήταν ανώνυμες, ενώ μια ή δυο διεκδικήθηκαν από τους «Γκριζους Λύκους», μια άγνωστη μέχρι τότε ομάδα. Ο πληθυσμός ήδη από την αρχή ήταν μάλλον εξοργισμένος με αυτό το σχέδιο μόλυνσης και καταστροφής που αντιπροσώπευε το TAV. Τα κόμματα της αριστεράς και οι οικολόγοι κινδύνευαν να μην επαρκούν για τη διασφάλιση της τάξης. Έτσι, με μια επιχείρηση τόσο των ΜΜΕ, όσο και της δικαστικής εξουσίας, κατασκευάστηκε η εικόνα του «οικο-τρομοκράτη»: τα σαμποτάζ παρουσιάστηκαν σαν έργο μιας «ένοπλης ομάδας» αναρχικών. Με αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται η σιωπή. Οι τρεις σύντροφοι που συνελήφθησαν παρουσιάστηκαν σαν οι «Γκριζοί Λύκοι» για να χαρακτηριστούν στη συνέχεια σαν συνένοχοι και τελικά σαν μιμητές αυτής της ομάδας: με λίγα λόγια, δεν υπήρχε και δεν υπάρχει τίποτε σε βάρος τους αναφορικά με τα σαμποτάζ. Φυλακίστηκαν, έπειδή υποστήριζαν ανοιχτά την αναγκαιότητα ενός αυτονομίου και άμεσου αγώνα ενάντια στις βλαβερές συνέπειες των TAV στους ανθρώπους και στο περιβάλλον: φυλακίστηκαν για να παρεμποδιστεί η δυνατότητα μιας διάχυτης εξέγερσης στη Val di Susa. Ένας από τους συντρό-

φους, ο Εντουάρντο Μασσάρι αυτοκτόνησε στη φυλακή και οι δυο άλλοι, ο Σιλβάνο Πελισσέρο και η Μαρία Ρόσας Σόλενταντ είναι ακόμα φυλακισμένοι.*

Όλα αυτά τα αναφέρω για να δείξω ότι το εύρος μιας μορφής καταστολής όπως εκείνη που βασίζεται στα «συλλογικά αδικήματα» δεν περιορίζεται στην «υπόθεση Μαρίνι», αν και αυτή είναι η πιο μαζική.

- Ο τύπος, οι πολιτικές οργανώσεις, οι ελευθεριακές και αυτόνομες ομάδες πώς αντέδρασαν σ' αυτό το κατασταλτικό κύμα;

- Δεν υπάρχει παρά μια λέξη για να συνοψίσει κανείς την γενική στάση απέναντι σ' αυτό το κατασταλτικό κύμα: σιωπή. Με κάποιες εξαιρέσεις, οι μόνες εφημερίδες που μίλησαν για την υπόθεση ήταν εκείνες που οι συντάκτες τους ήταν ανάμεσα στους κατηγορούμενους. Οι «ομόσπονδες δομές» του αναρχικού κινήματος, καθώς και άλλων ομάδων, περιορίστηκαν στο να διαψεύσουν ορισμένες αναφορές των ΜΜΕ που τους αφορούσαν. Άλλες ομάδες πήραν ακόμα και δημόσια τις αποστάσεις τους από τους κατηγορούμενους. Έγιναν εκπομπές σε ελεύθερους ραδιοφωνικούς σταθμούς, κυρίως στο ράδιο Black Out που παρακολουθήσε από κοντά τα γεγονότα. Εκτός από τις πρώτες μέρες, σιωπή των ΜΜΕ. Σιωπή του «αυτόνομου κινήματος». Κατά τ' άλλα, η καταστολή δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να αποκαλύπτει -κι αυτή είναι η θετική της πλευρά- τις σχέσεις συγγένειας που υπήρχαν προηγουμένως, μ' ένα ενδιαφέρον νέο στοιχείο, τη στάση των συντρόφων στο εξωτερικό, οι οποίοι δημιούργησαν επιτροπές, παρακολούθησαν από κοντά τις δίκες, εξέδωσαν έντυπα, μετέφρασαν κείμενα κ.λπ.

Στο διάστημα που προηγήθηκε των συλλήψεων, πρωτοβουλίες οργανώθηκαν λίγο-πολύ σ' όλη την Ιταλία: αφισοκολλήσεις, παρεμβάσεις σε πλατείες, μεταφερόμενες εκθέσεις, συναυλίες, συζητήσεις, έκδοση μιας μπροσούρας σε 25.000 αντίτυπα, κατάληψη των γραφείων μιας ημερήσιας εφημερίδας. Η Επιτροπή Υπεράσπισης των Αναρχικών, που σήμερα έχει διαλυθεί, ανέλαβε την πληροφόρηση στην Ιταλία, αλλά και στο εξωτερικό. Αξιόλογες ενέργειες έγιναν από καταλήψεις. Επίσης έγιναν δυο επιθέσεις με εκρηκτικά ενάντια σε στρατιωτικές δομές και την ευθύνη τους ανέλαβαν αναρχικοί σαν δώρο στο Μαρίνι και σ' έναν άλλο δικαστή.

Μετά τις συλλήψεις, το κλίμα που στην αρχή ήταν μάλλον θερμό, ψυχράθηκε κυρίως μετά τις συγκρούσεις που ξέσπασαν μεταξύ των συντρόφων. Για προφανείς λόγους, εγώ όλα αυτά τα έζησα από μακριά. Οι πρωτοβουλίες συνεχίστηκαν (εκδόθηκαν μπροσούρες όπως εκείνη με το κείμενο των ROS, έγιναν καταλήψεις κ.λπ.), αλλά πολύ μεμονωμένα.

Αντίθετα, δεν έλειψε η διεθνής αλληλεγγύη. Το ιταλικό προξενείο της Μάλαγα, στην Ισπανία καταλήφθηκε από ένοπλους επαναστάτες οι οποίοι κράτησαν ομήρους τον πρόξενο και το γιο του, αναγκάζοντάς τους να διαβάσουν ένα μήνυμα αλληλεγγύης στους ιταλούς αναρχικούς και σ' όλους τους φυλακισμένους. Μια βόμβα, για την οποία την ευθύνη ανέλαβε η «Αναρχική Επαναστατική Δράση», έσκαψε στο δημαρχείο του Μιλάνου. Αυτή η ενέργεια, για την

οποία κατηγορείται μια συντρόφισσα που βρίσκεται σήμερα στη φυλακή, ήταν εν μέρει αφιερωμένη στους φυλακισμένους αναρχικούς. Την πρώτη μέρα της δίκης στη Ρώμη, στις 20 Οκτώβρη 1997, στην Αθήνα έγινε βομβιστική επίθεση στα γραφεία της αεροπορικής εταιρείας Alitalia, ως ένδειξη αλληλεγγύης στους ιταλούς αναρχικούς: η υπογραφή έλεγε «διεθνής επαναστατικός αγώνας». Σε πολλές πόλεις των ΗΠΑ έγιναν κινήσεις αλληλεγγύης μπροστά σε ιταλικά προξενεία και πρεσβείες. Το Νοέμβριο, έγινε διαδήλωση στο Αμβούργο που κατέληξε στην εκεί ιταλική πρεσβεία. Στο Παρίσι, ανάμεσα σ' άλλες πρωτοβουλίες ενάντια στην έκδοσή μου και γενικότερα ενάντια στο κατασταλτικό χτύπημα του Μαρίνι, τριάντα περίπου σύντροφοι κατέλαβαν το ιταλικό γραφείο τουρισμού, στέλνοντας μηνύματα αλληλεγγύης στη Γαλλία και στο εξωτερικό. Πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια την ημέρα που επρόκειτο να συζητηθεί η υπόθεση της έκδοσής μου. Μια θερμή πρωτοβουλία οργανώθηκε πρόσφατα μπροστά στη φυλακή του Άμστερνταμ.

Για να κατανοήσει κανείς τους λόγους της σιωπής και της αποστασιοποίησης μπροστά στην καταστολή, θάπρεπε να γνωρίζει από κοντά την ιταλική κατάσταση και ν' αναπτύξει έναν καλά αρθρωμένο συλλογισμό. Αυτές οι δυό συνθήκες είναι εδώ αδύνατες. Θα περιοριστώ λοιπόν σε δυο μικρές παρατηρήσεις. Η πρώτη είναι ότι καμιά επείγουσα κατάσταση δεν μπορεί να μας δώσει το σχέδιο που δεν έχουμε ήδη. Ακόμα κι αν είμαστε έτοιμοι να διακινδυνεύσουμε για να υπερασπιστούμε συντρόφους απέναντι στην καταστολή, δεν είναι εύκολο να ξέρουμε τι να πούμε και τι να κάνουμε. Είναι το σύνολο της ζωής μας που μας δίνει τα όπλα. Η δεύτερη παρατήρηση είναι ότι ακόμα κι η αναρχική ουτοπία -η πιο επικίνδυνη απ' όλες τις ιδέες- μπορεί να γίνει ένα συντηρητικό σύμβολο όπως όλα τα σύμβολα. Πόσοι αναρχικοί που θεωρούν τον Ντουρρούτι σαν ένα είδος ήρωα, φωνάζουν σκανδαλισμένοι αν ορισμένοι σύντροφοι συλληφθούν μετά από ληστεία - όπως συνέβη στην Ιταλία και πρόσφατα στην Ισπανία; Πέρα από κάθε ιδεολογική αναφορά, αυτό που κάνει τη διαφορά είναι η διαύγεια των παθών.

- Πώς μπορεί κανείς, παρά την καταστολή, να επιτύχει την άρθρωση των διαφορετικών αντιεξουσιαστικών πρακτικών και ενεργειών με τις ιδιαίτερες απαντήσεις απέναντι στην καταστολή;

- Τις πυγολαμπίδες τις βλέπουμε επειδή πετούν τη νύχτα. Οι αναρχικοί είναι ευδιάκριτοι στα μάτια της καταστολής, επειδή η ειρηνευμένη κοινωνία είναι γκριζα. Το πρόβλημα δεν είναι οι πυγολαμπίδες, αλλά η νύχτα.

Φυλακίζοντας αντιεξουσιαστές, παρουσιάζοντάς τους σαν τέρατα, σαν ονειροπόλους ή σαν τα τελευταία φαντάσματα μιας επαναστατικής ιδεολογίας, επινοώντας «ένοπλες ομάδες» προκειμένου να τους διαχωρίσει από τους υπόλοιπους εκμεταλλευόμενους και να ανανεώσει το ψευδοδίλημμα ρεφορμισμός ή βαρβαρότητα, το Κράτος κάνει τη δουλειά του. Όμως η καταστολή δεν είναι απλώς μια αντίδραση σε αυτό που κάνουμε, είναι επίσης ένα διαρκές σχέδιο και μια διαρκής πρακτική της εξουσίας. Ο καλύτερος τρόπος για να καταστείλει την εξέγερση είναι να καταπνίξει την ίδια την επιθυμία του να εξεγερθείς, να φυλακίσει εκ των προτέρων τη θέληση για τη δημιουργία μιας διαφορετικής ζωής. Και σ' αυτό στοχεύουν οι ολοένα και πιο αποτελεσματικές μέθοδοι κοινωνικής εξημέρωσης. Η τεχνολογία της πληροφορικής διαχωρίζει όλο και πιο πολύ τα άτομα και επιτρέπει μια οργάνωση του χώρου όλο και πιο λειτουργική για την κυριαρχία. Οι απαιτήσεις της οικονομίας εναρμονίζονται μ' εκείνες του ελέγχου και

* Σημ.: Η Μαρία Ρόσας Σόλενταντ, από την Αργεντινή, που στο μεταξύ είχε αποφυλακιστεί και θεθεί σε κατ' οίκον περιορισμό, αυτοκτόνησε τον Ιούλιο του 1998. Ο Σιλβάνο Πελισσέρο τέθηκε κι αυτός σε κατ' οίκον περιορισμό κι αργότερα έμεινε προσωρινά ελεύθερος μέχρι τη δίκη του. Σχετικά με την υπόθεση της αυτοκτονίας του Εντουάρντο Μασσάρι και τις αντιδράσεις των αναρχικών στην Ιταλία, έχει δημοσιευτεί άρθρο με τίτλο «Edoardo Massari, ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ» στο Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης, νο 1, Μάης 1998.

αντίστροφα. Με τις κάθε είδους ηλεκτρονικές κάρτες, για παράδειγμα, μπορεί κανείς να παρακολουθεί τις μετακινήσεις των ανθρώπων σχεδόν παντού. Η κατάτμηση του αστικού χώρου καθορίζει τις κινήσεις των ανθρώπων και διευκολύνει τις επεμβάσεις των μπάτσων. Η παρουσία των αστυνομικών μηχανισμών γίνεται πιο διακριτική στο βαθμό που οι πόλεις μετατρέπονται σε τεράστιους στρατώνες. Είναι αυτό το είδος προληπτικής καταστολής που προσφέρει τη βάση της επιλεκτικής καταστολής με συγκεκριμένους στόχους. Η καταστολή αποτελεί μέρος της παραγωγής κοινωνικής ειρήνης και συμβαδίζει με τις νέες μορφές ενσωμάτωσης και με την ιδεολογία της συμμετοχής. Τα άτομα που δεν έχουν μια «κανονική» ζωή, που δεν αφήνονται παθητικά στις επιταγές της εργασίας, της πολεοδομίας και της διαφήμισης, γίνονται πάντοτε πιο ορατά. Και πιο «ορατοί», μέσα στη γενική απουσία εξεγερσιακών παθών, γίνονται επίσης οι αντιεξουσιαστές που εξακολουθούν να μιλούν για καταστροφή του Κράτους και δεν πιστεύουν ότι η εξουσία μπορεί να διαλυθεί από μόνη της, που αγωνίζονται μαζί με τους εκμεταλλευόμενους για να μετατρέψουν τις μεμονωμένες ταραχές σε συνειδητές γενικευμένες εξεγέρσεις.

Το πρόβλημα για μία ακόμη φορά είναι η νύχτα. Να δρούμε «παρά την καταστολή» σημαίνει, κατά τη γνώμη μου, να κατανοούμε τις αλλαγές του Κράτους και του κεφάλαιου και να ανακαλύπτουμε τα μέσα για τα δικά μας σχέδια. Να έχουμε την πρωτοβουλία, ν' αγωνιζόμαστε μαζί με τους εκμεταλλευόμενους ενάντια σε συγκεκριμένους στόχους, με τα δικά μας περιεχόμενα και τις δικές μας μεθόδους. Ν' αγωνιζόμαστε άμεσα, έξω από κάθε πολιτική εκπροσώπηση, και να διαχέουμε παντού την εξέγερση. Να κατανοούμε τη διεθνή εμβέλεια των όσων διακυβεύονται (σ' έναν αγώνα), για να αποκτούμε επαφές προκειμένου ν' ανακόψουμε τα σχέδια θανάτου της οικονομίας και των Κρατών. Το χειρότερο λάθος θα ήταν να κάνουμε την ανοησία να πιστέψουμε ότι είμαστε επικίνδυνοι επειδή μας καταστέλλουν. Πρέπει να μάθουμε να διαβάζουμε την καταστολή. Συνήθως δρα εκ των προτέρων προκειμένου να μας διαχωρίσει, ν' απαγορεύσει τα όνειρά μας και να μας φυλακίσει σε εικόνες και ρόλους.

Σ' ένα ανατρεπτικό σχέδιο που γίνεται ταυτόχρονα ένας τρόπος του να ζούμε μαζί, ανακαλύπτουμε την πραγματική συγγένεια, την αμοιβαία γνώση και την εμπιστοσύνη, που μετρούν περισσότερο από οποιαδήποτε αφηρημένη προσχώρηση σε ιδέες και προγράμματα. Είναι μέσα σ' αυτό το ίδιο παθιασμένο σχέδιο που δημιουργούνται, πέρα από τα σύνορα, οι σχέσεις αλληλεγγύης για ν' αντιπαρατεθούμε στις κατασταλτικές πρακτικές του οποιουδήποτε Μαρίνι.

- Μπορούμε να παραλληλίσουμε την εγκληματοποίηση των αναρχικών με την καταστολή των αυτόνομων κινημάτων της δεκαετίας του 70;

- Και ναι και όχι. Ναι, επειδή ο μηχανισμός των νόμων «έκτακτης ανάγκης» είναι αυτός που δομήθηκε ενάντια στο επαναστατικό κίνημα εκείνης της περιόδου· και όχι, επειδή οι κοινωνικές συνθήκες έχουν αλλάξει πολύ από τότε. Η αστυνομική και δικαστική μέθοδος είναι η ίδια (εκτός από τις μαζικότερες διαστάσεις εκείνης της περιόδου), ενώ η διαχείριση των ΜΜΕ είναι διαφορετική. Σήμερα όπως και τότε, το Κράτος θέλει να μετατρέψει περιοδικά, εφημερίδες, επιτροπές συμπαραστάσης, αυθόρμητες οργανώσεις αγώνα και διάχυτες πράξεις εξέγερσης σε έγκρατες ένοπλες ομάδες, μυστικών και ιεραρχημένων. Σήμερα, όπως και τότε, το Κράτος χρησιμοποιεί ψευτομετανωμένους και το όπλο των «συλλογικών αδικημάτων»,

για να κάμψει όσο το δυνατόν περισσότερους επαναστάτες, ελλείψει συγκεκριμένων κατηγοριών. Η διαφορά είναι ότι τότε υπήρχε μια πραγματική ανατρεπτική απειλή, ενώ σήμερα μοιάζει να έχει επιβληθεί κοινωνική ειρήνη. Όταν οι εργάτες αρνούνται την εργασία και σαμποτάρουν την παραγωγή, όταν οι φοιτητές περιφρονούν την «κουλτούρα» και ανακαλύπτουν ότι είναι εκμεταλλευόμενοι ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους, όταν οι μπάτσοι και οι πολιτικοί της αριστεράς μαθαίνουν την «κριτική του πεζοδρομίου», όταν η λεηλασία είναι γενικευμένη και οι συγκρούσεις με τους φασίστες καθημερινό φαινόμενο, με λίγα λόγια όταν η εξέγερση είναι στον αέρα και τα όπλα στους δρόμους, τότε το παιχνίδι αλλάζει για την κυριαρχία. Εκείνη την εποχή, ένας βουλευτής της αριστεράς δήλωνε: «Αν δεν καταφέρουμε να εγγυηθούμε την τάξη με τα συνδικάτα, θα πρέπει να την εγγυηθούμε με την αστυνομία.» Είναι ακριβώς αυτό που συνέβη. Όμως καθώς η απειλή ήταν κοινωνική κι όχι μονοπώλιο κάποιου γκρουπούσκουλου, το θέαμα της εξουσίας έπρεπε να την καταργήσει, παρουσιάζοντάς την σαν σύγκρουση μεταξύ δυο στρατών: του Κράτους από τη μια και των μαχόμενων κομμάτων (του τύπου Ερυθρές Ταξιαρχίες) από την άλλη. Η θεαματική εικόνα του «τρομοκράτη» σ' αυτό στόχευε. Έτσι, ο πολίτης παρέμενε θεατής μπροστά στις «ένοπλες πρωτοπορίες» και οι μπάτσοι αναλάμβαναν τα υπόλοιπα. Κάθε μέσο ήταν δικαιολογημένο ενάντια στους «τρομοκράτες» (τα ψέμματα των δημοσιογράφων, οι αστυνομικές προβοκάτσιες, η φυλακή). Ο μηχανισμός των «συλλογικών αδικημάτων» δημιουργήθηκε μ' αυτό το σκοπό. Και ακόμα κρέμεται, σαν δαμόκλειος σπάθη, πάνω σπο τα κεφάλια των επικίνδυνων ατόμων.

Σήμερα το Κράτος δε φοβάται μια κοινωνική ανατροπή. Επίσημα, καμιά εξέγερση ενάντια στη δημοκρατία δεν είναι νοητή· επομένως δεν υπάρχει καμιά εξέγερση. Στη δεκαετία του 70, η λέξη «επανάσταση» έπρεπε να θαφτεί μέσα στη διαρκή φλυαρία των ΜΜΕ. Σήμερα δεν πρέπει καν να προφέρεται. «Τίποτα δε συμβαίνει!», αυτό είναι το κυρίαρχο σύνθημα. Να γιατί η δίκη Μαρίνι, μια από τις πιο σημαντικές «πολιτικές δίκες» της τελευταίας δεκαπενταετίας, καλύπτεται από μια απόλυτη σιωπή των ΜΜΕ.

Μια άλλη διαφορά σε σχέση με την καταστολή της δεκαετίας του 70 είναι ότι με την έρευνα Μαρίνι, ίσως για πρώτη φορά, η Δικαιοσύνη δεν επινοεί τα υποτιθέμενα μέλη μιας «ένοπλης ομάδας», επινοεί την ίδια την «ένοπλη ομάδα».

- Με την οικοδόμηση της Ευρώπης, υπάρχει ο φόβος εναρμόνισης των κατασταλτικών πρακτικών ανάμεσα στα Κράτη-μέλη. Πιστεύεις ότι η εγκληματοποίηση αντιεξουσιαστικών κινημάτων, όπως στην Ελλάδα ή την Ιταλία, πρόκειται να επεκταθεί;

- Η εναρμόνιση των κατασταλτικών πρακτικών σε ευρωπαϊκή κλίμακα είναι ήδη μια πραγματικότητα. Επίσημα, συμφωνίες όπως εκείνη της TREVI μεταξύ των υπουργών Εσωτερικών στοχεύουν στην ανταλλαγή απόψεων σε ό,τι αφορά την αντιμετώπιση προβλημάτων δημόσιας τάξης. Για παράδειγμα, η θέση ότι οι καταλήψεις είναι προπύργια της «τρομοκρατίας» επεξεργάστηκε σ' αυτό το πλαίσιο. Επίσης η πολιτική σε σχέση με τη μετανάστευση αποφασίζεται σε διεθνές επίπεδο. Πιο πρόσφατα, η συνθήκη της Σένγκεν προσδιόρισε τη συνεργασία μεταξύ των Κρατών στην καταστολή της «τρομοκρατίας» (ορισμός των «συλλογικών αδικημάτων», εξουσίες της αστυνομίας και του στρατού, συμφωνίες σε θέματα έκδοσης και απέλασης κ.λπ.). Σε στρατιωτικό επίπεδο, η δημιουργία μιας Ευρώπης-χωροφύλακα προχωρά μαζί με την πλανητοποιημένη

αγορά, την επαγγελματισμό των στρατευμάτων, τις νέες μορφές επέμβασης στις κοινωνικές συγκρούσεις, τις μικρές ή μεγάλες σταυροφορίες για την υπεράσπιση του Δικαίου και του πολιτισμού. Κάθε Κράτος πρέπει πάνω απ' όλα να δείξει ότι είναι ικανό να εγγυηθεί τη δημόσια τάξη. Είναι προφανές ότι αυτό θα έχει συνέπειες στην καταστολή των «διαφωνούντων». Ακόμα και στο επίπεδο μιας νομοθεσίας για την άμυνα της δημοκρατίας υπάρχει σίγουρα μια ευρωπαϊκή τάση. Έχω κατά νου ένα άρθρο -το 342, αν δεν απατώμαι-, που ψηφίστηκε πρόσφατα στο Βέλγιο. Το Κράτος, εκμεταλλευόμενο το λαϊκό αίσθημα μετά την «υπόθεση Ντιτρού», εισάγει έναν ορισμό των «εγκληματικών οργανώσεων» που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σε οποιαδήποτε μορφή συλλογικής ανταρσίας. Το Βέλγιο δεν είναι μια χώρα όπου η κοινωνική κατάσταση είναι ιδιαίτερα θερμή. Συνεπώς πρόκειται για μια μορφή προληπτικής καταστολής, για ένα όπλο πάντοτε έτοιμο να στραφεί ενάντια σε κάθε κίνδυνο εξέγερσης. Τα «συλλογικά αδικήματα» είναι οι ανεξάντλητες πηγές του κατασταλτικού ροπαλίου.

Αυτό που είναι σημαντικό κατά τη γνώμη μου είναι να καταλάβουμε ότι οι συμφωνίες σε θέματα καταστολής δεν διαχωρίζονται από εκείνες που αφορούν την εργασία, τα συνδικάτα, τη δημοκρατική συμμετοχή, τις κοινωνικές υπηρεσίες, την οικολογική διαχείριση των περιβαλλοντικών βλαβών, κ.λπ. Η πραγματική ενότητα της Ευρώπης είναι εκείνη των εμπορευμάτων και των αστυνομικών φακέλων. Η πληροφορική είναι εκείνη που επιτρέπει τη διάσπαση των παραγωγικών μονάδων - γκρεμίζοντας τα παλιά εργοστάσια και τις παλιές μορφές ταξικής σύγκρουσης - και ταυτόχρονα τον ολοκληρωτικό έλεγχο του εδάφους.

Η Ιταλία υπήρξε συχνά στο παρελθόν ένα εργαστήριο της αντεπανάστασης στην Ευρώπη. Οι σφαγές του Κράτους, η κωμωδία υπεράσπισης της δημοκρατίας από το φασιστικό πραξικόπημα, το ψεύδος των «αντιτιθέμενων εξτρεμισμών» («τρομοκρατία της δεξιάς», «τρομοκρατία της αριστεράς»), το σύστημα των μετανιωμένων, ο ψευδο-εμφύλιος ανάμεσα στα μαχόμενα κόμματα και τους θεσμούς, ο μύθος της αντικουλτούρας, το κεφάλαιο με εναλλακτικό πρόσωπο -όλα αυτά δημιούργησαν σχολή. Σήμερα δεν υ-

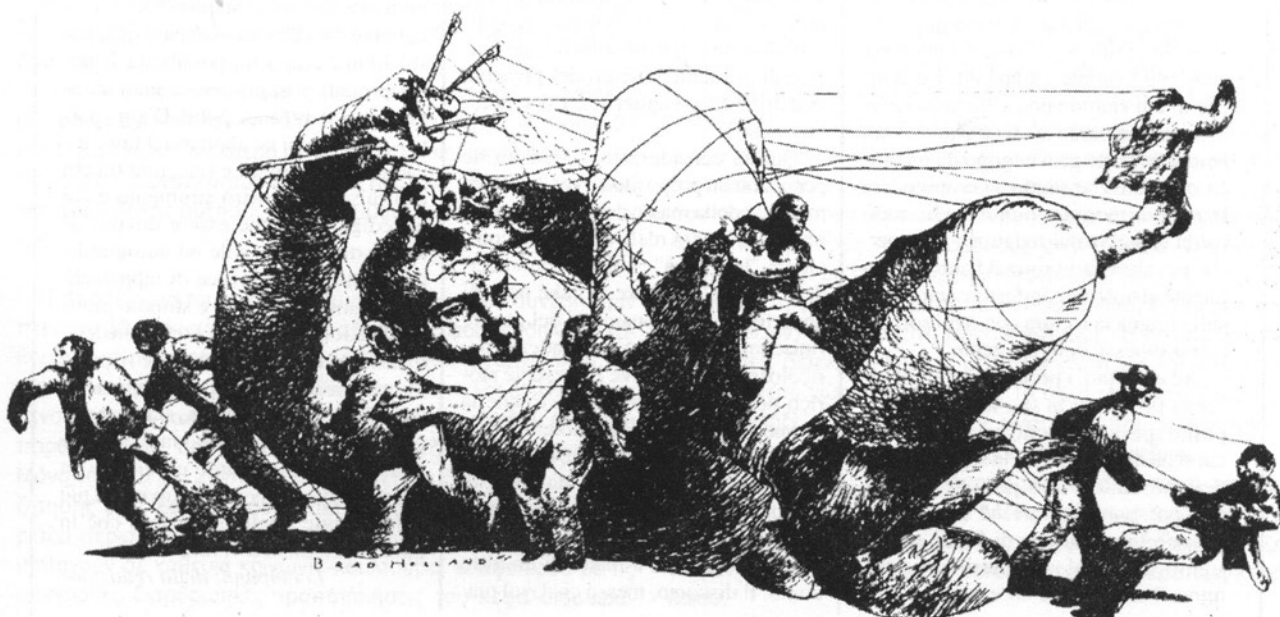
πάρχει μια ορατή επαναστατική απειλή. Ωστόσο, η αντεπανάσταση προχωρά με προληπτικό τρόπο. Άλλωστε, επικίνδυνες εκρήξεις ξέσπασαν πρόσφατα όχι μακριά απ' την πόρτα μας (όπως στην Αλβανία). Αντίθετα με ότι λένε οι υμνητές της τεχνολογικής κοινωνίας και οι ψευδοκριτικοί τους, οι δυνατότητες μιας γενικευμένης εξέγερσης δεν έχουν εξαφανιστεί. Η Ανατολική Ευρώπη είναι μια τεράστια πυριτιδαποθήκη μέσα στην ίδια την καρδιά της νέας παγκόσμιας τάξης. Τα αφεντικά ξέρουν ότι αυτός ο κόσμος δεν έχει πλέον όνειρα να προσφέρει, αλλά μόνο την ωμή διαπίστωση ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Αυτό δε θα μπορούσε να είναι αρκετό.

Μια μορφή καταστολής όπως εκείνη που επιχείρησε ο δικαστής Μαρίνι είναι αναμφίβολα ένα πείραμα που θα μπορούσε, σε περίπτωση επιτυχίας, να εξαχθεί. Η σύγκριση με την Ελλάδα είναι απόλυτα σωστή. Η πλειοψηφία του ελληνικού αναρχικού κινήματος έχει, απ' όσο γνωρίζω, εξεγερσιακές θέσεις. Η κοινωνική κατάσταση εκεί πέρα είναι οξυμμένη. Αρκετοί σύντροφοι συμμετέχουν σε μαζικούς αγώνες που παίρνουν κάποτε ριζοσπαστικές και βίαιες μορφές. Έξω από πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, οργανώνονται άτυπα, ανάλογα με τους χρόνους και τους τόπους των πραγματικών αγώνων. Τα τελευταία χρόνια έγιναν συχνά συλλήψεις, μερικές φορές μάλιστα μαζικές. Υποθέτω ότι παρακολουθούν προσεκτικά αυτό που συμβαίνει στην Ιταλία.

Στη Γερμανία επίσης η αστυνομία ήδη συνέλαβε, πριν από λίγα χρόνια, όλη τη συντακτική ομάδα μιας ριζοσπαστικής εφημερίδας. Οι αγώνες ενάντια στα πυρηνικά που ξεφεύγουν από τον έλεγχο των οικολόγων καταστρέφονται. Στη Γαλλία, το όπλο «των συλλογικών αδικημάτων» δε χρησιμοποιείται πλέον εδώ και χρόνια ενάντια στους επαναστάτες. Όμως, οι ευρωπαϊκές συμφωνίες και η απειλή των ριζοσπαστικών κοινωνικών πρακτικών θα μπορούσαν ν' αλλάξουν τους κανόνες του παιχνιδιού. Σε άλλες χώρες η κατάσταση είναι ακόμα διαφορετική.

Γενικώς, για όσους δεν δέχονται το διάλογο με την εξουσία, η αστυνομία είναι πάντα εκεί. Για τους υπόλοιπους, η προσαρμογή είναι πάντοτε δυνατή. Η ενσωμάτωση και η καταστολή βαδίζουν χέρι-χέρι.

Ιούνιος 1998 (μτφρ. Β.)

*Dal nulla ...
verso il nulla!*

Nihil

Supplemento a Anarkiviu, reg.
n. 18/89 del Tribunale di Cagliari;
dir. resp. Costantino Cavallieri - Via
M. Melas 24, Guasila (CA)

N. 3

Redazione e amministrazione: Circolo Kaos - C.P. Aperta - 08026 ORANI (NU)

Foglio dell'Unione Anarchici Sardi

Sul piede di guerra

Dopo un anno Nihil esce di nuovo. Pausa in parte forzata, in quanto è saltato, unitamente all'hard disk del computer, un numero di già pronto per agosto; in parte voluta in quanto i redattori hanno ritenuto indispensabile fare il punto sullo strumento editoriale.

Lo stimolo alla valutazione è sorto nel momento in cui ci siamo resi conto che Nihil ha suscitato unitamente ad interessanti critiche, tantissimo interesse nelle più svariate situazioni. Le critiche di cui siamo venuti a conoscenza, in certo qual modo le aspettavamo; vuoi perché in parte provengono da un'ottica culturale che stenta a comprendere le ragioni teorico-pratiche della radicalità espressa dai redattori; vuoi perché per altra parte sono il frutto conseguente al nostro manifestare senza peli sulla lingua la rottura con ogni sorta di compromesso con l'esistente.

Ad esempio, i problemi sollevati da "cella 00" (vedi la sua lettera nell'apposito spazio) sorgono nel momento in cui si ha degli anarchici la seguente concezione: tutte brave persone, per cui non possono che fare ed operare nel "bene". La questione di fondo sta nel significato che si vuole attribuire al termine "bene". Oltre ad essere un con-

cetto che assume il suo pieno significato solo nel contrasto con il *male*, è comunque espressione di determinati valori, cioè di giudizi che i singoli danno sulle cose e sulle azioni che mai devono isolarsi dall'universo relazionale in cui sorgono e si esauriscono. Solo sul piano dell'astrattezza si trova un anarchismo puro, bello, attraente per tutti. In realtà i valori contenuti nei concetti di *bene* e di *male* sono troppo funzionali al mantenimento del presente assetto statale-capitalistico per poter farli nostri.

Questa considerazione vale anche per quanto in proposito scrive "una (comunista) della massa della gente comune" (vedi lettera realtiva), che fa coincidere "la libertà" (nostra) con «uccidere "sbirre" e rubare ciò che non gli appartiene». Ragionamenti del genere finiscono per scadere in astrattezze pericolose di cui si serve il presente storico per demonizzare tutto ciò che la rompe con l'ordine che vuole imporre a tutti noi. Chiariamo subito, allora, che vi è ben poco da gioire, da parte di chiunque, alla dipartita violenta di un essere umano, soprattutto quando tale dipartita è dovuta a mano di un altro uomo. Il discorso, messo così, sul pia-

no dell'astrattezza, non fa una grinza. Ma è necessario calarlo dal livello dei principi astratti sul piano della concreta realtà esistenziale per valutare ogni cosa nella sua reale portata. Il che significa considerare le relazioni effettive degli individui concreti, nelle situazioni specifiche. È il caso appunto della situazione affrontata in Spagna, nel dicembre del 1996, dai nostri compagni che, armi in pugno, nel tentativo di rapinare una banca hanno dovuto poi scontrarsi con gli armati del Capitale e dello Stato. Proprio in queste pagine uno dei compagni prende posizione in merito, e noi non abbiamo nulla da aggiungere. Certo si potrebbero ipotizzare un'infinità di soluzioni diverse da quanto realmente accaduto. Ma resta il fatto che alcuni individui, che non pensavano affatto di far coincidere l'uccisione di sbirre con la libertà, hanno scelto di difendere la propria di libertà dall'aggressione anche delle due sbirre intervenute per difendere il capitale che le retribuiva.

Anche altre motivazioni, nient'affatto di natura critica-negativa, ci hanno stimolato alla riflessione. Al consenso quasi generalizzato per Nihil (tanto che si è dovuti passare da una tiratura iniziale di circa settecento copie a circa 2.300 copie per il n. 2) non abbiamo avuto un riscontro di pari portata in termini di relazioni concrete. Fatto sicuramente da addebitarsi in parte alla nostra limitata capacità-possibilità di percorrere tutti i tragitti ed i canali attraverso cui si diffonde Nihil. D'altra parte - almeno noi ne abbiamo il timore - l'assenza di contatti e relazioni tra chi usufruisce del nostro strumento e chi lo redige, potrebbe essere dovuto ad una sorta di piacevole ed autogratiificante lettura che invece di rappresentare strumento teorico e stimolo pratico all'azione, inibisce l'azione medesima. Ecco, la limitatezza delle risposte in termini di relazioni, rapporti, contributi di ogni natura, sia pure per corrispondenza, ci hanno fatto sorgere tanti dubbi. Intendiamo eliminarli fin dal prossimo numero non inviando più Nihil a tutte quelle situazioni che in qualche modo non si faranno vive.

I compagni della redazione

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΑΡΔΗΝΙΑ

Αγαπητοί σύντροφοι και συντρόφισσες, γειά σας

Η αίσθηση που αποκόμισα από τη ζωή μαζί σας στις λίγες μέρες της παραμονής μου στην Αθήνα υπήρξε εντονότατη, και δεν αναφέρομαι διόλου μόνο στο ότι μοιραζόμαστε από κοινού την αναρχική ιδέα και πράξη. Είδα, στον καθένα από εσάς, ότι ο αναρχισμός έχει ριζώσει στο εσωτερικό των ατόμων, τα οποία ήδη διακατέχονται από μια ισχυρή τάση αυτοκαθορισμού, που μόνο οι εξεγερμένες προσωπικότητες διαθέτουν.

Θεωρώντας ότι μια τέτοια ριζοσπαστικοποίηση είναι διάχυτη σε όλους σας, νομίζω ότι μπορώ να συμπεράνω ότι υπάρχει ένα πολιτισμικό υπόβαθρο (με την ανθρωπολογική σημασία, σαν έννοια υλικής και πνευματικής ζωής) στην ελληνική κοινωνία, το οποίο θα μπορούσε να επιτρέψει στους αναρχικούς να έχουν μια ισχυρή-ριζοσπαστική επιρροή, με εξεγερτικές προοπτικές.

Θα ήταν βαρύ σφάλμα, ειδικά σήμερα, το να μην συνενώσουμε κατά τρόπο ας πούμε «οργανικό» ή συστηματικό αυτές τις θετικές κοινωνικές συνθήκες και τις συνθήκες του ίδιου του αναρχικού κινήματος, με τις γενικότερες συνθήκες που καθορίζονται από την καπιταλιστική-κρατική αναδιάρθρωση των τελευταίων δεκαετιών και που βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη.

Το γράφω αυτό γιατί θεωρώ ότι η κατάστασή σας, από διάφορες πλευρές, είναι παρόμοια με αυτή που ζω εγώ και άλλοι εξεγερσιακοί αναρχικοί στη Σαρδηνία. Κάποιες από αυτές τις πλευρές είναι:

1) Η ύπαρξη ενός πολιτισμικού-κοινωνικού υποβάθρου που δεν αντιστοιχεί ακόμα στις ανάγκες και τα πρότυπα του σύγχρονου Κράτους και Κεφάλαιου.

2) Ο συντονισμός μεταξύ των αναρχικών και του πολιτισμικού υποβάθρου της ίδιας της κοινωνίας στην οποία ζούμε και δρούμε.

3) Η δραστηριοποίησή μας μέσα στις κοινωνικές συνθήκες με τρόπο όχι ιδεολογικό, αλλά ουσιαστικά πρακτικό, δηλαδή συνδεδεμένο περισσότερο με τα πραγματικά κοινωνικά αίτια από τα οποία αναβλύζουν οι ίδιοι οι αγώνες, παρά με την ανάγκη αριθμητικής αύξησης των γραμμών του αναρχικού κινήματος.

Η προσέγγιση του αναρχισμού από μεριάς μου συνέβη πριν περίπου 30 χρόνια και ήταν παραδοσιακής φύσης, δηλαδή καθορισμένη είτε από τις υλικές συνθήκες του βιομηχανικού καπιταλισμού (σε ένα χώρο περιθωριοποιημένο και αποικιοποιημένο από την «αυτοκρατορία»), είτε από την σχεδόν απόλυτη παρουσία του παραδοσιακού ομοσπονδιακού αναρχισμού. Μόνο εδώ και μια 20ετία έχω ξεκινήσει μια διαδικασία (...) αναζήτησης ενός θεωρητικού-πρακτικού αναρχισμού που να ταιριάζει περισσότερο αφενός με τις ιδιαίτερες καταστάσεις που υπάρχουν σε καθεμιά κοινωνία-κουλτούρα, κι αφετέρου με τις σύγχρονες διαρθρωτικές τροποποιήσεις του κεφάλαιου-κράτους.

Εσείς αντιθέτως ξεκινάτε από ένα σημείο πολύ πιο προχωρημένο και νομίζω ότι είστε πλήρως συνειδητοί αυτού του γεγονότος.

Περίπου λοιπόν από 20ετίας η εμπειρία μου αγώνα αρθρώνεται στο κοινωνικό επίπεδο στη βάση των τριών θεωρήσεων που προανέφερα, όμως οι σύγχρονες διαρθρωτικές τροποποιήσεις του κεφάλαιου-Κράτους έκαναν προφανές ότι είναι απαραίτητη μια προοπτική ευρύτερη από αυτή που τίθεται ως τώρα, ακόμα και για τους «τοπικούς» αγώνες στους οποίους έχω συμμετάσχει, στο βαθμό που αυτοί -θέλοντας και μη- καταλήγουν σήμερα συνδεδεμένοι με χίλιους τρόπους με τις συνθήκες και τις καταστάσεις που ισχύουν σε κάθε σχεδόν γωνιά του πλανήτη.

Για να γίνω πιο συγκεκριμένος, αναφέρομαι σε μια πρόσφατη εμπειρία στην οποία πήρα μέρος (...) Το 1992 μαζί με άλλους συντρόφους της Ένωσης Σαρδηνών Αναρχικών (U.A.S.) που είχε μόλις συγκροτηθεί (...) μπήκαμε στον αγώνα ενάντια σε μια γιγαντιαία πολιτικο/στρατιωτική επιχείρηση, η οποία προέβλεπε την αποστολή 12.000 στρατιωτών στη Σαρδηνία, για να παραταχθούν σε στρατηγικές περιοχές του νησιού, με σκοπό να τελειώσουν μια για πάντα με τις απαγωγές προσώπων για λόγους εκβιασμού (...), με το συμμοριτισμό γενικά και με την ιδιαίτερη σαρδηνέζικη εγκληματικότητα.

Δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις σ' αυτή τη μάχη, σε τέλειο συντονισμό με ό,τι γινόταν σε κοινωνικό επίπεδο, και αν πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι τα αποτελέσματα του αγώνα ήταν σίγουρα θετικά, αν ειπωθούν από μια τοπικιστική οπτική (οι 12 χιλιάδες στρατιώτες όχι μόνο δεν αποβιβάστηκαν ποτέ, παρά μόνο κάποια κλιμάκια αριθμητικώς πολύ μικρότερα, και η όλη επιχείρηση τελείωσε πρόωρα το Σεπτέμβριο του '92), είναι αντιθέτως απολύτως ασήμαντα, όταν θεωρούνται κάτω από μια γενική οπτική, στο βαθμό που ο αγώνας δεν μπόρεσε να συνδεθεί με συστηματικό τρόπο με άλλες στιγμές αγώνα και με άλλα εξεγερτικά κινήματα που υπάρχουν έξω από τη Σαρδηνία.

Από αυτή την έλλειψη ευρύτερων λειτουργικών αποτελεσμάτων αντιληφθήκαμε σιγά-σιγά ότι ο ίδιος αγώνας συνεχιζόταν. Από εκείνη τη στιγμή, ωθούμενοι επίσης και απ' τις επαφές που είχαμε καταφέρει να δημιουργήσουμε σαν Επιτροπή Αλληλεγγύης με τους Φυλακισμένους στην Εξορία Σαρδηνούς Προλετάρους, με τον σύντροφο Ορλάντο Κάμπο που βρισκόταν τότε στη φυλακή με βάση το (κατασταλτικό) θεώρημα (των εισαγγελιών) Βίνια-Μαρίνι, προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε σχέσεις διαρκείας κυρίως με συλλογικότητες και άτομα του εξεγερσιακού χώρου στην Ιταλία. Το ότι η υπόθεση Βίνια-Μαρίνι κατέληξε άσχημα, (...) δεν είναι κάτι που τροποποιεί ή μειώνει για μας την ευρύτερη προοπτική που τέθηκε.

Στον αγώνα του 1992 δράσαμε με μια προοπτική περιορισμένη σε εμάς και στη γη μας. Μέσα από αυτό αγγίξαμε τα όρια της και έκτοτε δρούμε με μια ευρύτερη προοπτική, σαν ζητούμενο σε μια κοινωνία του μεταβιομηχανικού κράτους-κεφάλαιου.

Δυναμωμένοι από τα όρια που συναντήσαμε '92, σήμερα

βρισκόμαστε μπροστά σε έναν άλλο αγώνα (ενάντια στο Τεχνολογικό Πάρκο και τη δημιουργία φυσικών πάρκων, προστατευόμενων οάσεων, θαλάσσιων πάρκων, φυσικών ρεζερβών κ.λπ.), αλλά έχουμε μια προοπτική ευρύτερη από εκείνη του '92. Η αλλαγή της προοπτικής τροποποιεί ουσιαστικά ακόμα και τη δράση μας. Αυτό που παραμένει αναλλοίωτο είναι η μέθοδος που εφαρμόζεται, η αυτυπικότητα στην παρέμβαση και στις σχέσεις όχι μόνο στο εσωτερικό μας και με τις ομάδες και τα άτομα του διεθνούς αναρχικού κινήματος, αλλά ακόμη και με αυτούς που χωρίς να είναι αναρχικοί αγωνίζονται στην Σαρδηνία και αλλού ενάντια σε αυτά τα πάρκα.

Οι εξελίξεις της υπόθεσης θα ξεκαθαρίσουν το αν οι προοπτικές της διεθνοποίησης, τις οποίες διακρίνουμε και αναζητούμε, είναι πραγματικό γεγονός. Οι ίδιες εξελίξεις θα δείξουν και την ικανότητά μας να παρεμβαίνουμε σε ένα αγώνα με τέτοια χαρακτηριστικά.

Η αλλαγή της προοπτικής στην αντιμετώπιση των αγώνων, που είναι μόνο φαινομενικά τοπικοί, επιβάλλει μια λειτουργία, μια παρέμβαση από την πλευρά μας πολύ διαφορετική από εκείνη του 1992. Δεν θεωρούμε πια ότι μια «νίκη» τοπική έχει από μόνη της μια θετική σημασία (ακόμα και αν θα μπορούσε να έχει κάποτε). Το να μπει σε συζήτηση η παρουσία στρατού στη Σαρδηνία δεν είναι το ίδιο με το να θέσεις σε συζήτηση την παρουσία στρατού και στη Σαρδηνία, και στην Καλαβρία, και στην Ελλάδα, και στην Ισπανία κ.λπ. Αλλά για να μπει το θέμα του στρατού σε συζήτηση σε διάφορες περιοχές χρειάζεται γνωριμία και σχέσεις με τις κοινωνικές καταστάσεις και με το κίνημα στις άλλες περιοχές. Τέτοιες γνωριμίες και σχέσεις κάνουν φανερή τη στενή συνάφεια μεταξύ των στρατών διάφορων κρατών, όχι μόνο στην ειδική τους λειτουργία, αλλά κυρίως ως τοπικά όργανα του ίδιου πολυεθνικού κράτους-κεφάλαιου, όπως φαίνεται στην πραγματική δυναμική του. Για παράδειγμα, η αποστολή των 12 χιλιάδων Ιταλών στρατιωτών στη Σαρδηνία ανταποκρινόταν όχι μόνο στα συμφέροντα του ιταλικού κεφαλαίου-κράτους, αλλά εκείνου του πιο εκτενούς και ριζωμένου που λειτουργεί στους κόλπους της Ενωμένης Ευρώπης και ασκεί ολέθρια επιρροή σε όλη την ήπειρο, στη Μέση Ανατολή και στην Αφρική.

Οι συντροφικές σχέσεις (...) όμως δεν μπορούν να δημιουργηθούν «ξαφνικά», είναι αντιθέτως καρπός της συνεχούς δράσης μας στο χώρο και στο χρόνο.

Με αυτή την προοπτική κινούμαστε από κάποια χρόνια και από τότε που αρχίσαμε να δρούμε ενάντια στη δημιουργία των πάρκων. Αυτή προϋποθέτει μια ταυτόχρονη δράση σε τοπικό και σε διεθνές επίπεδο, επιλέγοντας μέρα με την ημέρα εκείνες τις κοινωνικές και κινηματικές καταστάσεις, οι οποίες εκδηλώνονται στο επίπεδο του σχεδιασμού και της μεθοδολογίας κατά τρόπο πιο συγγενή προς εμάς. Η νέα προοπτική επιβάλλει να παρουσιάζουμε εμείς οι ίδιοι τους δικούς μας σχεδιασμούς, αναλύσεις, μεθοδολογίες και συγκεκριμένους αγώνες, όχι μόνο σε συνάρτηση με την τοπική κατάσταση και την ιδιαιτερότητα των ιδίων των αγώνων, αλλά επίσης σε συνάρτηση με τη διεθνοποίησή τους, καθώς είναι κοινές οι συνθήκες-αιτίες που τους προκαλούν σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Είναι λόγω αυτής της προοπτικής που αισθανθήκαμε ισχυρότατη αυτή την ανάγκη να έρθουμε στην Ελλάδα. Η δίκη του Νίκου Μαζιώτη, έτσι όπως τη θέσατε σαν ζήτημα, δεν αφορά μόνο τον ίδιο, τους Έλληνες συντρόφους και το ελληνικό κράτος. Αφορά μάλλον ολόκληρο το ριζοσπαστικό κίνημα, αναρχικό και μη, ως συνέπεια του αγώνα ενάντια στο λεγόμενο πληροφοριακό κεφάλαιο-Κράτος. Και είναι επίσης λόγω αυτής της προοπτικής που προσπαθήσα και εγώ προσωπικά να συνεισφέρω. Αν και το πόσο τα κατάφερα έχει να κάνει με τα

προσωπικά και επικοινωνιακά όρια καθώς και με τα ίδια τα όρια της κατάστασης που ζήσαμε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗ : Ήταν σαφές εξ αρχής, ότι δεν ήρθα στην Ελλάδα για να αντιμετωπίσω άμεσα το ζήτημα της Αντιεξουσιαστικής Εξεγερτικής Διεθνούς (όμως είχα αποφασίσει ότι αν προέκυπτε αυτό το ζήτημα θα το αντιμετώπιζα, όπως και το έκανα). Σίγουρα η προοπτική με την οποία αντιλήφθηκα τα ζητήματα στη δίκη του Νίκου και τη δική σας σχετική δραστηριοποίηση είναι η προοπτική της Διεθνούς. Όμως το να αντιμετωπίσεις την υπόθεση της Διεθνούς σημαίνει το να αναγνωρίσεις ότι υπάρχουν προπαντός τουλάχιστον δύο δυνατές προσεγγίσεις:

α) Εκείνη που, ξεκινώντας από τις υποκειμενικές ανάγκες των ατόμων και των ομάδων, φτάνει να αναγνωρίσει την έλλειψη κάποιου εδάφους, κάποιου χώρου γενικώς που θα επέτρεπε στα επαναστατικά κινήματα όχι να «ενοποιηθούν» -κάτι που κανείς εύχεται δεν το ισχυρίζεται- αλλά να συντονιστούν πάνω στους αγώνες καθενός, εφόσον δρουν μεθοδολογικά στο ίδιο επίπεδο.

Αυτή η προσέγγιση απαιτεί μια διασύνδεση παρόμοια με αυτή που θέσαμε ήδη σε εφαρμογή (...). Στάθηκε δυνατή επειδή εμείς και εσείς ταξιδεύουμε πάνω στο ίδιο κύμα, με την ίδια προσοχή και ένταση. (...)

Σε κάθε περίπτωση, μια τέτοια προσέγγιση είναι δυνατή μόνο μεταξύ λίγων ατόμων παρόντων, εφόσον χρειάζεται να «ταξιδεύουν» στο ίδιο μήκος κύματος. Με μια διαφοροποιημένη παρουσία μεταξύ των ατόμων, είναι πολύ δύσκολο να επέλθει ο συντονισμός, ακριβώς επειδή καθένας ξεκινά από τις δικές του υποκειμενικές ανάγκες και δεν αντιλαμβάνεται αντιθέτως την αντικειμενικότητα του ίδιου εδάφους (που καθορίζεται από τις διαρθρωτικές αλλαγές που συμβαίνουν στο σχηματισμό του πληροφοριακού κεφαλαίου-Κράτους).

β) Η προσέγγιση που μπορούμε να ορίσουμε ως «αντικειμενική», εφόσον δεν οφείλεται μόνο στην υποκειμενική επίγνωση της έλλειψης ενός εδάφους, μιας στιγμής κατάλληλης για συλλογική αντιπαράθεση με το υπάρχον κεφάλαιο-Κράτος.

Αυτή η προσέγγιση ξεκινά από τις πραγματικές εκτιμήσεις των συνθηκών που επιβάλλονται από το πέρασμα από τον βιομηχανικό στον μεταβιομηχανικό καπιταλισμό. Κάτω από αυτή την οπτική, για την οποία είμαστε λιγότερο ή περισσότερο συνειδητοί, την οποία αισθανόμαστε λίγο ή πολύ σαν ανάγκη, ο μετα-βιομηχανισμός αντιπροσωπεύει μια διαρθρωτική μετατροπή όχι μόνο των παραγωγικών προτύπων αλλά ακόμα και του τρόπου σκέψης, δράσης, χειραγώγησης των συνειδησών, των τρόπων που εκφράζεται η καταστολή και του ίδιου του Κράτους.

Ο μεταβιομηχανικός καπιταλισμός είναι δυνατός μόνο σε ένα καθεστώς δημοκρατικό, δηλαδή ουσιαστικά βασισμένο στην γενικευμένη συναίνεση. Για τα ζητήματα που προέκυψαν ακόμα και στις συζητήσεις που κάναμε, η ύπαρξη του κοινοτοποποιημένου μέσα στο χώρο εργοστασίου είναι δυνατή μόνο αν ο ίδιος ο χώρος κάνει αποδεκτό το εργοστάσιο. Δεν επεκτείνονται άλλο στο ζήτημα, γιατί θεωρώ ότι είναι και για εσάς επίσης προφανές.

Η κοινοτοποίηση/διάχυση του παραγωγικού συστήματος διασταυρώνεται με την κοινοτοποίηση/διάχυση του συστήματος κοινωνικού ελέγχου: όχι μόνο γίνεται αποδεκτός ο ~~κρασμπινιέρος~~, αλλά ο ίδιος ο ευσυνειδητος πολίτης μεταμορφώνεται σε ~~καρμπινιέρο~~, ελέγχοντας καταρχήν τον ίδιο τον εαυτό του και μετά τους κοντινούς του. Αυτή η κοινοτοποίηση είναι αιτία και αποτέλεσμα της συγκεντρωτικής διαχείρισης του κεφαλαίου (πολυεθνικές συχνά υψηλά εξειδικευμένες σε επιχειρησιακούς τομείς που χειρίζονται τη συσσώρευση των κεφα-

λαίων, μεγάλων και μικρών, συχνά πολύ μικρών, των αποταμιευτών ολόκληρου του πλανήτη) και της απόλυτης εξουσιοδότησης των πολιτών προς το Κράτος. Αυτό το τελευταίο βρίσκεται έτσι να χειρίζεται μια γενικευμένη συναίνεση όχι πλέον στην υπηρεσία -και είναι καλό να υπογραμμιστεί- των απαιτήσεων ενός εθνικού καπιταλισμού, αλλά του καπιταλισμού των πολυεθνικών, που διαχειρίζονται με τη σειρά τους ακόμα και τα πιο μικρά κεφάλαια.

Ορίστε, αυτή η πραγματικότητα υπάρχει πέρα από τις επιθυμίες μας και τις εκτιμήσεις μας. Η Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνής είναι μια πιθανή ευκαιρία, ένα πιθανό έδαφος συντονισμού των αγώνων και των επιδιώξεων των κοινωνικών αγωνιστών, στο επίπεδο της αντικειμενικότητας που καθορίζεται από τη συγκρότηση της μεταβιομηχανικής κοινωνίας.

Η απάντηση στις νέες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνθήκες, από τη μεριά των ριζοσπαστικών επαναστατικών δυνάμεων, ειδικά των αναρχικών, μπορεί να δοθεί με διάφορους τρόπους, σύμφωνα με τις προοπτικές με τις οποίες το κάθε ξεχωριστό άτομο και η κάθε ξεχωριστή ομάδα αντιλαμβάνονται την πραγματικότητα σήμερα. Θα μπορούσε να μας αρκεί η δημιουργία σχέσεων μεταξύ ομάδων και συντρόφων, καθώς ξεκινώντας από τη δική του υποκειμενική θέση, τα ειδικά ενδιαφέροντα, τις ιδιαίτερες τάσεις, τα τοπικά σχέδια δράσης. Όλα αυτά στη βάση των δυνατοτήτων και ικανοτήτων επικοινωνίας του καθένα, και έτσι θα επανερχόμαστε στην παραδοσιακή δραστηριότητα του αναρχισμού.

Αλλιώς ξεκινάμε να εκτιμούμε τις δυνατότητες ενός κοινού εδάφους, όπου οι σχεδιασμοί δράσης του καθενός συγκεκριμενοποιούνται σε σχέδια για μια επιθετική επέμβαση, περισσότερο αντίστοιχη στη σύγχρονη πραγματικότητα της κυριαρχίας. Αυτό είναι το έδαφος της Αντιεξουσιαστικής Εξεγερτικής Διεθνούς.

Δεδομένης της πραγματικότητας που πηγάζει από τις τροποποιήσεις που συμβαίνουν στην κοινωνία, πρόκειται απλά για την κατανόηση του αν θέλουμε να αδράξουμε ή όχι την ευκαιρία παρέμβασης σ' αυτή την πραγματικότητα, σύμφωνα με τις αναγκαιότητες του άτυπου και εξεγερσιακού αναρχισμού, λαμβάνοντας υπ' όψη την ύπαρξη των κοινωνικών και πολιτικών κινημάτων που για χίλιους και έναν λόγους δεν μπορούν αυτή τη στιγμή ούτε να είναι ούτε να προσδιορίζονται ως αναρχικά, αλλά είναι απλώς αντιεξουσιαστικά. Γι αυτό η Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνής προχωράει στη βάση κάποιων διακριτικών:

α) Έχοντας υπόψη τη διεθνή προοπτική, υπολογίζεται η ύπαρξη κοινωνικών καταστάσεων και επαναστατικών κινημάτων γενικώς αντιεξουσιαστικών (σκεφτόμαστε τις χώρες της πρώην σοβιετικής αυτοκρατορίας, όπου 70 χρόνια μπολσεβικο-σταλινικής δικτατορίας διέγραψαν τον αναρχισμό από την ιστορία. Εκεί τα επαναστατικά κινήματα είναι σαφές ότι έχουν ως σημείο αναφοράς στον αγώνα τους ενάντια στην εξουσία έννοιες, ιδεολογίες, και θέματα όχι αναρχικά, ...) με τα οποία όμως υφίστανται δυνατότητες συσχετισμού και δραστηριοποίησης, εφόσον η δική μας και η δική τους μεθοδολογία αγώνα είναι συχνά παρόμοιες (ριζική επίθεση στην εξουσία, διεθνής προοπτική στην επίθεση, μόνιμη συγκρουσιτικότητα κ.λπ. Σκεφτόμαστε τον αγώνα των κούρδων, των αρμένιων, παρόμοια με τους αγώνες των κορσικανών και πάει λέγοντας).

β) Λαμβάνοντας υπόψη την ύπαρξη μυριάδων ειδικών μεθοδολογιών των αναρχικών και των αντιεξουσιαστικών κινημάτων, το ενδιαφέρον εκείνων που προωθούν την ιδέα της Διεθνούς στρέφεται προς την εξεγερτική μέθοδο, θέλοντας έτσι να αποφύγουν τις συγχύσεις, το χάσιμο χρόνου, τις ανώφελες ιδεολογικές περιπλανήσεις και αφηρημένες έννοιες που αναπό-

φευκτα εμφανίζονται όταν δεν είναι ξεκάθαρο από την αρχή το πώς θέλουμε να δράσουμε (...). Η εξεγερτική μέθοδος ορίζει επακριβώς το ότι το έδαφος της Διεθνούς είναι ένας χώρος όπου η άμεση δράση, η άμεση επίθεση, η μόνιμη συγκρουσιτικότητα, είναι διακριτικά του, γι αυτό όποιος δεν εφαρμόζει την εξεγερτική προοπτική θα πρέπει να το έχει υπόψη του.

Όμως, υπολογίζοντας την πιθανότητα παρεξηγήσεων, μη κατανόησης των πραγμάτων, σύγχυσης που υπάρχει ακόμα (και ίσως να μην εκλείψει ποτέ), πιστεύω ότι στις συνελεύσεις της Αντιεξουσιαστικής Εξεγερτικής Διεθνούς, τουλάχιστον στην αρχή, θα συμμετέχουν αντιεξουσιαστικές και αναρχικές οντότητες όχι αυθεντικά εξεγερτικές. Είναι αναπόφευκτο δεδομένης της άτυπης φύσης της Διεθνούς. Μπορεί λοιπόν να επαληθευτεί το ότι αρχικά θα υπάρχει χάσιμο χρόνου και ενέργειας, όμως αυτά είναι ρίσκα που δεν μπορούν να αποφευχθούν. Οι συγχύσεις και το χάσιμο χρόνου θα λυθούν την ίδια στιγμή που όποιος δεν είναι εξεγερτικός και όποιος δεν μπορεί να διανοηθεί την οργάνωση παρά μόνο με τη σημασία της δομής (...), δεν θα βρει στη Διεθνή ένα οικείο περιβάλλον και θα απομακρυνθεί απ' αυτή από μόνος του.

γ) Ατυπικότητα/Αφορμαλισμός στις σχέσεις και τις μορφές διασύνδεσης, καθώς και στο οργανωτικό και επιχειρησιακό επίπεδο. Η Διεθνής δεν θέλει να είναι μια ΔΟΜΗ, μια οντότητα με μόνιμους οργανισμούς, ρόλους ή καθορισμένα από τα πριν σταθερά καθήκοντα, μια ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΣΥΝΔΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝ ΠΡΟΣΥΓΚΡΟΤΗΜΕΝΩΝ Ή ΠΡΟΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ. Δεν έχει καμιά σχέση όχι μόνο με τις εξουσιαστικές οργανωτικές δομές (κόμματα), αλλά ούτε και με τις οργανωτικές δομές σύνθεσης, αναρχικές ή ελευθεριακές (ομοσπονδίες).

Η Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνής δεν είναι μια μηχανή, ούτε καν ένας σταθερός μηχανισμός που αυτοαναπαράγεται. Γεννημένη και δρώσα μέσα στην ατυπικότητα, συμβαίνει ακόμα και οι τρόποι άρθρωσής της να ξεκινούν από την ατυπικότητα των συγκεκριμένων σχέσεων και συσχετισμών, που μέρα με τη μέρα τροποποιούνται στη βάση των τάσεων του καθένα.

Αυτό το γεγονός καθορίζει το ότι η Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνής δεν είναι κάποια δομή που πρέπει να συγκροτηθεί για να υπάρχει, αλλά υπάρχει από τη στιγμή που ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ. Γι αυτό δεν μπορεί να υπάρχει μια ημερομηνία ούτε ένας χώρος ούτε μια στιγμή συγκρότησής της. Αυτό είναι το σημείο που, τιθέμενο στη συζήτηση (...) με ώθησε να ξεκαθαρίσω ότι ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΕΙ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ, εφόσον δεν υπάρχει μια τυπική πράξη έναρξης που να γίνεται αντιληπτή ως ΓΕΝΝΗΣΗ της Διεθνούς (σε μια τέτοια περίπτωση θα υπήρχαν πολλοί προσκεκλημένοι και πολλοί αποκλεισμένοι. Πολλοί ιδρυτές -κι όχι προωθητές- και πολλοί ακόλουθοι. Αυτό που είναι απλώς παράλογο, αποτελεί ακριβώς γι αυτό και πηγή σύγχυσης).

Πολύ πιο απλά, η Διεθνής είναι εκείνος ο χώρος αγώνα -που καθορίζεται από την κυριαρχία του μεταβιομηχανικού κεφάλαιου/Κράτους- κοινός σε όλες τις επαναστατικές οντότητες οι οποίες, αναγνωρίζοντας τον εαυτό τους μέσα στα τρία προαναφερθέντα διακριτικά, μπορούν ή όχι να τον αδράξουν.

Αν θεωρούμε αξιόλογο αυτό τον χώρο αγώνα και τον εκτιμήσουμε γι αυτό που είναι, λαμβάνουμε υπόψη ότι δεν πρόκειται να γίνει κανείς οπαδός κανενός πράγματος, αλλά ότι πρέπει να προσπαθήσουμε να τον χρησιμοποιήσουμε από κοινού -κι όχι σίγουρα ενωτικά- με τους άλλους.

Λαμβάνουμε επίσης υπόψη, μεταξύ άλλων, ότι υπάρχει στην ατυπικότητα των σχέσεων και της λειτουργίας μια δυνατότητα συντονισμού πάνω σε κοινά σχέδια επίθεσης, χωρίς αυτό να σημαίνει αναγκαία σύσφιξη προσωπικών σχέσεων με ομάδες και συντρόφους με τους οποίους δεν το αισθανόμαστε να δρά-

σουμε δίπλα-δίπλα, για χίλιους λόγους (διαφορετικοί χαρακτήρες, ρήξεις σε ειδικές στιγμές κ.λπ.).

Το να συζητάς για την Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνή συνεπώς, δεν σημαίνει καθόλου αναζήτηση οπαδών ή το να πείσεις ομάδες και άτομα να γραφτούν στη Διεθνή ή να συμμετέχουν στη συγκρότησή της. Σημαίνει μάλλον το ότι συζητάς μήπως επίσης και άλλες ομάδες και σύντροφοι, που για χίλιους λόγους φαίνονται συγγενείς στην εξεγερτική και ατυπική μέθοδο, ανταποκρίνονται στο επίπεδο της σύγκρουσης που καθορίζεται από το πληροφοριακό κεφάλαιο-Κράτος, και αν θεωρούν κι εκείνοι χρήσιμο και παραγωγικό να ανοίξουν και να συμμετάσχουν σε αυτό το μέτωπο αγώνα, καθένας με τις δικές του ευαισθησίες, ιδιαιτερότητες, σχέσεις, επιλογές και όλα τα υπόλοιπα που η ίδια η ατυπικότητα αφήνει απροσδιόριστα.

Αν η Διεθνής υπάρχει από τη στιγμή που δρα, είναι σαφές ότι υπάρχει ήδη, μολονότι προς στιγμήν η δράση της περιορίζεται σε ορισμένες συναντήσεις ατόμων, ομάδων και στη βάση των σχέσεων που καθένας καταφέρει να εξυφάνει, κάνοντας τις δυνάμεις του να πετάζουν προς τον ήλιο. Είμαι βέβαιος ότι συλλαμβάνετε πλήρως αυτή την ιδέα, εφόσον ήταν ένα από τα συμπεράσματα που βγάλατε στη διάρκεια της συζήτησης που είχαμε (...).

Αλλά, με την ευκαιρία της επισήμανσης, είναι προφανές ότι το παρόν επίπεδο της ύπαρξης-δράσης της Διεθνούς είναι πολύ περιορισμένο, και έτσι περιορισμένο είναι και το επίπεδο της σύγκρουσης στο πεδίο που καθορίζεται από το πληροφοριακό κεφάλαιο-Κράτος.

Για παράδειγμα, παρόλο που αξιολογώ ως άκρως θετική τη δραστηριοποίησή σας στη δίκη του Μαζιώτη· παρόλο που αξιολογώ ως πλήρες θετικών συνεπειών το ότι εγώ γνώρισα καλύτερα τη μάχη ενάντια στην πολυεθνική που προωθείται στο Στρυμονικό (...) το ότι γνωρίσατε και εσείς τη δυνατότητα να ανοίξει ένα νέο μέτωπο ενάντια στις πολυεθνικές χρυσού εδώ στη Σαρδηνία· παρόλο που τα αξιολογώ όλα αυτά ως άκρως θετικά, έλεγα, καταλήγουν να είναι λίγα μπροστά στην προοπτική που αντιπροσωπεύει μια διεθνής συνάντηση της Αντιεξουσιαστικής Εξεγερτικής Διεθνούς. (...) Όχι δύο αλλά δέκα μέτωπα αγώνα θα μπορούσαν να ανοίξουν ταυτόχρονα σε δέκα διαφορετικές τοποθεσίες όπου λειτουργεί το ίδιο κεφάλαιο-Κράτος. Δέκα μέτωπα, όπου κάθε άτομο, κάθε ομάδα μπορεί να λειτουργεί ενιαία με άλλες όταν υφίστανται οι συνθήκες, αλλά και αν δεν υφίστανται θα έχει σε κάθε περίπτωση ένα γενικό σχέδιο επίθεσης, που καθορίζει επακριβώς σε αναλυτικό επίπεδο τον εχθρό, και το πεδίο της πραγματικής σύγκρουσης με τον εχθρό, με τρόπο όμως συντονισμένο.

Πρέπει να είναι σαφές ότι η Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνής δεν είναι μια δομή, αλλά ένα έδαφος, μια ευκαιρία, ένα εργαλείο για τη δημιουργία αγώνων. Να γιατί, αργά ή γρήγορα, η παρούσα δραστηριότητα της Διεθνούς, που για την ώρα είναι πολύ περιορισμένη ακόμα και στις διεξόδους, θα πρέπει κατά τη γνώμη εκείνων που την προωθούν να είναι ο καταλύτης για μια πρώτη συνάντηση μαζί με εκείνους που θεωρούν χρήσιμο ένα τέτοιο έδαφος.

Θεωρώντας την στην πραγματική της υπόσταση, στην Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνή δεν μπορούν να συρρεύσουν, αν είμαστε σοβαροί άνθρωποι, οι προστριβές που ισχύουν μεταξύ ομάδων και συντρόφων· συγχρόνως μου φαίνεται πολύ απόμακρη η πιθανότητα να γεννηθούν μέσα από αυτή άλλες προστριβές και διακρίσεις. Ο λόγος αυτής της βεβαιότητάς μου βασίζεται στο ότι οι συνελεύσεις της Διεθνούς δεν είναι χώροι απόφασης αλλά κοινωνικοποίησης των τάσεων, των αγώνων, των σχεδίων αγώνα. Πιστεύω ότι μπορεί να υπάρχει σε κάθε

συνάντηση μια γενική συνέλευση όπου συμμετέχουν εθελοντικά όλοι οι συμμετέχοντες. Και ταυτόχρονα, παράλληλα μ' αυτή τη γενική συνέλευση που δεν θα έχει αποφασιστικό χαρακτήρα, άλλες συνελεύσεις, όσες και τα ενδιαφέροντα, οι συγγενείες, οι αγώνες, τα σχέδια αγώνα, που κάθε συμμετέχων θεωρεί ότι έχει κοινά με άτομα και ομάδες.

Γι' αυτό, συγκεκριμένα, οι δυνατότητες που μπορούν να προκύψουν στη διάρκεια της Διεθνούς είναι:

- το να διευρυνθεί σε μια μοναδική περίπτωση η ακτίνα των γνωριμιών και των σχέσεων,

- το να συσφιχθούν πιο στενές σχέσεις, που θα συνεχιστούν ακόμα και μετά τη στιγμή της ίδιας της συνάντησης, μεταξύ όσων ομάδων ή ατόμων το θεωρούν σκόπιμο.

- να εκτιμηθούν οι ιδιαίτεροι αγώνες σε σχέση με άλλους, σε άλλες περιοχές και από άλλα υποκείμενα.

- να κοινωνικοποιηθούν στο πλαίσιο της γενικής συνέλευσης, ή των συνελεύσεων που γίνονται ταυτόχρονα ή παράλληλα σε πιο στενό κύκλο, τα ιδιαίτερα σχέδια και αγώνες, αν θεωρούνται σημαντικά σε μια διεθνή προοπτική.

- να προωθηθούν αγώνες και σχέδια αγώνα, παλιά και καινούρια, χωρίς την απαίτηση να τα ακολουθήσουν όλοι οι υπόλοιποι και ωστόσο να αφήνεται ανοιχτό το ενδεχόμενο συνεργασίας, ώστε σε αυτούς τους αγώνες να δρα καθένας με τον καλύτερο τρόπο που θεωρεί ότι του ταιριάζει.

Θεώρώ επίσης ότι οι επιχειρησιακές στιγμές των ιδίων αγώνων, που βασίζονται ουσιαστικά στην αμοιβαία εμπιστοσύνη, την μη επιφανειακή γνωριμία κ.λπ., πρέπει να επιλυθούν αλλού και μόνο ανάμεσα σε αυτούς που δια της αμοιβαίας γνωριμίας θα ορίσουν τους συντρόφους τους στο ταξίδι που θα πραγματοποιήσουν (...).

Αυτοί είναι οι συλλογισμοί μου σχετικά με την Αντιεξουσιαστική Εξεγερτική Διεθνή, που βασίζονται πάνω στις συζητήσεις, τις συναντήσεις, τις εμβυθύνσεις που έγιναν μεταξύ των συντρόφων της ομάδας προώθησης. Κάποιοι από αυτούς, όχι έτσι αρθρωμένοι, συμπτυκνώνονται στην παρέμβαση που έκαναν οι σύντροφοι της U.A.S. στη συνάντηση του Τορίνο και δημοσιεύτηκε στο NIHIL no1.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ. Την θεωρώ μεγάλης σπουδαιότητας: Για τη διεθνοποίηση που θελήσατε να δώσετε, για τον τρόπο που την χειριστήκατε, ακόμα και σε διαφωνία με άλλους συντρόφους, γιατί εσείς οι ίδιοι σκέφτεστε ότι η άμεση παρέμβασή σας στη δίκη καθορίζει, κατά κάποιον τρόπο, τις μελλοντικές σχέσεις με άλλες ομάδες που ήταν αντίθετες.

Ξεκινάμε από αυτό το τελευταίο σημείο. Όπως τα βλέπω εγώ, δε μου φαίνεται δυνατό να καταλήξει κανείς οριστικά στο ότι, σε κάθε περίπτωση και κατάσταση, η άμεση παρέμβαση των αναρχικών στις δίκες που εμπλέκονται άμεσα, αξιολογείται κατά τρόπο θετικό ή κατά τρόπο αρνητικό. Ας πούμε ότι το καθαρά δικαστικό μέρος είναι ένα πεδίο μάχης που μπορούμε να επιλέξουμε: αυτό είναι τοποθετημένο στο έδαφος του εχθρού μας, γι' αυτό η χρήση του από τη μεριά μας, σχεδόν στο σύνολο των περιπτώσεων, είναι πολύ περιορισμένη. Αυτό που ενδιαφέρει, σε αυτό το σημείο, είναι οι επιλογές και οι λόγοι των επιλογών των συντρόφων που αποφασίζουν να παρέμβουν ή να μην παρέμβουν. Αν αυτές οι επιλογές έχουν μια δική τους βάση, σχετικά με την πρακτική της επίθεσης (και όχι του διαλόγου-διαπραγμάτευσης), με την κοινωνική λειτουργικότητα που η ίδια η δίκη μπορεί να προσλάβει στον ορίζοντα των αγώνων που αναπτύσσονται, με την ιδιαιτερότητα της κοινωνικής κατά-

στασης και του ίδιου του αναρχικού και επαναστατικού κινήματος κλπ, τι σημασία μπορεί να έχει το γεγονός ότι άλλοι σύντροφοι δεν συμφωνούν με την άμεση παρέμβαση στις δίκες; Και αν οι αιτιολογήσεις έχουν μια τέτοια βάση, μου φαίνεται ότι ούτε και τα αποτελέσματα της παρέμβασης μπορούν ποτέ να ορίσουν αν ήταν σωστό ή εσφαλμένο το να παρέμβεις. Αν ενήργησες ορθά, στη βάση τέτοιων αιτιολογήσεων, και τα αποτελέσματα που είχες δεν ήταν τα επιθυμητά, ή ήταν αλλά μόνο εν μέρει, δεν πρέπει γι' αυτό να καταλήξεις στο ότι ενήργησες άσχημα, ότι ήταν σφάλμα που παρέμβηκες και πάει λέγοντας. Η αξιολόγηση της θετικότητας ή μη μιας τέτοιας παρέμβασης πρέπει να προκύπτει στη βάση των μόνων θεμελιωδών αιτιολογήσεων που βρίσκονται στην απαρχή της παρέμβασης και όχι απλώς στη βάση των αποτελεσμάτων που επετεύχθησαν. Αν εγώ βάλω έναν εκρηκτικό μηχανισμό για να επισημάνω το γεγονός ότι ο ιδιαίτερος αγώνας που προωθώ μπορεί να βρει ευνοϊκές διεξόδους στο πέρασμα από τις διαδηλώσεις του δρόμου στην επίθεση ενάντια στις δομές του εχθρού, και αν αυτός ο μηχανισμός δεν εκραγεί (...) δεν πρέπει γι' αυτό να καταλήξει κανείς στο ότι μια τέτοια στιγμή αγώνα είναι αρνητική. Ένα σφάλμα τεχνικής φύσης ή οφειλόμενο στον απρόβλεπτο παράγοντα μιας περίπτωσης δεν μπορεί ποτέ να αμφισβητήσει την εγκυρότητα της μεθοδολογίας, διαφορετικά ξεπέφτουμε στην αποτελεσματικότητα της ενέργειας, δηλαδή στη θέση είτε των μιλιταριστών και των ειδικευμένων εξουσιαστών είτε στη θέση των ομάδων και των αναρχικών παραδοσιακών ομοσπονδιών, που σε αναμονή της στιγμής που θεωρείται κατάλληλη κατά τρόπο «αντικειμενικό»... περιορίζονται σε φλυαρίες ή πρακτικές αξιολύπτες ίδιες με αυτές των ιεραπόστολων.

Όμως, όλα αυτά είναι σαφώς μια άλλη πλευρά του θέματος που χρειάζεται αξιολόγηση. Και δηλαδή, αν σε κάθε ειδική περίπτωση διαπιστώθηκαν πραγματικά οι δυνατότητες των πρακτικών επίθεσης ακόμα και στους δικαστικούς μηχανισμούς. Αυτό είναι απαραίτητο να αξιολογείται επειδή, αν διαπιστωθεί η ανυπαρξία εδάφους για να πραγματοποιηθεί η επίθεση ή η αδυναμία χρήσης του από τη μεριά μας, οι άλλοι σύντροφοι θα πρέπει να το γνωρίζουν ώστε να αποφύγουν να σπαταλήσουν χρόνο και ενέργεια σε παρεμβάσεις που στερούνται συγκεκριμένης διεξόδου.

Τώρα, αν έχω καταλάβει καλά τους θεμελιώδεις λόγους που καθόρισαν τη δική σας άμεση παρέμβαση ακόμα και στη δίκη που αφορούσε τον σύντροφο Νίκο Μαζιώτη, αυτοί οι λόγοι ήταν:

- να συνδεθεί συστηματικά με τους αγώνες που εξελίσσονται σήμερα κι αυτούς του λιγότερο ή περισσότερο πρόσφατου παρελθόντος, όλη η δράση του δικαζόμενου συντρόφου και οι ειδικοί αγώνες που έφερε σε πέρας ή όχι, επομένως ακόμα και η διεκδίκηση των εργαλείων αγώνα που βρέθηκαν σπίτι του

- να αναδειχθεί η μεθοδολογική συνέχεια της δράσης του Νίκου Μαζιώτη και των κοινωνικών αγώνων των οποίων είναι, όπως και όλοι σας, αναπόσπαστο μέρος

- να δώσετε μια διεθνή ισχύ τόσο στη δίκη του Νίκου όσο και στους κοινωνικούς αγώνες τους δικούς του και τους δικούς σας

- να τονίσετε το γεγονός ότι για κάποιους κοινωνικούς αγωνιστές το νομικό οπλοστάσιο και το δικαστικό καθεστώς του κράτους δεν είναι σε θέση να εμπνεύσουν φόβο.κι ακόμα λιγότερο δεν μπορούν να τους κάνουν να αποκηρύξουν τους λόγους των κοινωνικών αγώνων και τις μεθοδολογίες που αυτοί οι αγώνες απαιτούν μέσα στην πραγματική (και όχι φανταστική) σύγκρουση ενάντια στον ταξικό εχθρό (Κράτος-πολυεθνικές)

- να διευρύνετε την κοινωνική-πολιτική αντιπαράθεση, ειδικά στην Ελλάδα αυτή την ιδιαίτερη ιστορική στιγμή, που καθορίζε-

ται από τις εσωτερικές και εξωτερικές πιέσεις για θέσπιση αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας, αντιστρέφοντας την υπόθεση και θέτοντάς της τους ακριβείς της όρους: ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ! ΟΧΙ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ Ή ΜΗ.

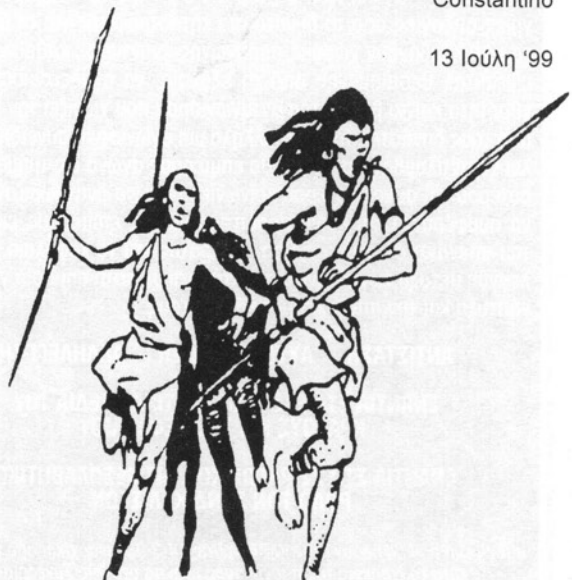
Απ' όσο μπορώ να καταλάβω, μου φαίνεται ότι οι κύριοι λόγοι της επιλογής σας βρήκαν πλατιά επιβεβαίωση στη δίκη, σχεδόν σε όλα αυτά τα ουσιαστικά σημεία. Και σημειώνω ότι, όπως βλέπω εγώ τα πράγματα, έχετε δημιουργήσει μια προσπτική με άκρως θετικές συνέπειες γιό όλο το αναρχικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα, τουλάχιστον σε ευρωπαϊκό επίπεδο. Ας ελπίσουμε να κατορθωθεί, στις πιο διαφορετικές καταστάσεις, να διανυθεί συστηματικά ο δρόμος που ανοίξατε.

Αν έχω καταλάβει σωστά αυτή την υπόθεση, στις ουσιώδεις πλευρές της, μου φαίνεται δύσκολο να κατανοήσω τον προβληματισμό σας -ή κάποιου από εσάς που τον εξέφρασε- σχετικά με το τι θα προκύψει μετά τη δίκη όσον αφορά τις σχέσεις με άλλες ομάδες. (...) Θεωρώ ότι, αν και αναγνωρίζω μια δική μου μερική έλλειψη κατανόησης των ακριβών όρων του ζητήματος, ο προβληματισμός σας δεν έχει λόγο ύπαρξης, εκτός και αν υπάρχει κάποιο είδος ανταγωνισμού μεταξύ διαφόρων ομάδων, μια διαπάλη ανάμεσά τους για το ποιος είναι πιο αναρχικός από τον άλλον! Δεν πιστεύω όμως ότι έχουν έτσι τα πράγματα και δεν έχω σχετικά στοιχεία που να με ωθούν να συμπεράνω την ύπαρξη ενός τέτοιου ανταγωνισμού. Και, αν και δεν θέλω να εισέρθω στις σχέσεις που μεσολαβούν ανάμεσα στις διάφορες ομάδες, θεωρώ ότι το επίπεδο της πιθανής αντιπαράθεσης, πρέπει να βασίζεται πάνω στους πραγματικούς λόγους που ώθησαν τη συλλογικότητά σας να αντιμετωπίσει άμεσα ακόμα και το θέμα της δίκης. Το να μετατοπιστεί ο διαξίφισμός στην προβλεπόμενη ποινή φυλάκισης του Νίκου, ή σε αρχαικά ζητήματα, σημαίνει το ότι συζητάς για άλλα θέματα που, ως τέτοια, ξεφεύγουν από την υπόθεση. Για παράδειγμα, αν είχατε παρέμβει με σκοπό να πετύχετε η ετυμηγορία των ενόρκων να αφορά σε λίγα χρόνια φυλάκισης ή στην απαλλαγή του, δεν θα έπρεπε να ενεργήσετε όπως ενεργήσατε, αλλά να επιλέξετε άλλους δρόμους (...).

Αναμένοντας μια δική σας αξιολόγηση, κριτική, αντίθεση, ή διευκρίνιση στο περιεχόμενο της παρούσας επιστολής και σε όσα μπόρεσα εγώ να καταλάβω ή όχι για την πραγματική κατάσταση

Με έναν έντονο αδελφικό χαιρετισμό,
Constantino

13 Ιούλη '99

Ζούμε σε μια εποχή όπου τα αφεντικά υλοποιούν τα εκσυγχρονιστικά και αναπτυξιακά τους σχέδια. Σχέδια που έχουν να κάνουν με τη μεγιστοποίηση των κερδών τους και τη διαφύλαξη της κυριαρχίας τους μέσω του αποτελεσματικότερου ελέγχου της κοινωνίας.

Η λεηλασία εργασιακών και ασφαλιστικών «κεκτημένων», η προσωρινότητα των θέσεων εργασίας, η εφαρμογή του ελαστικού ωραρίου, η μαύρη εργασία και η υποαπασχόληση, η άγρια εκμετάλλευση των μεταναστών, η αύξηση της ανεργίας, η εξαθλίωση και ο κοινωνικός αποκλεισμός είναι μερικές από τις πτυχές του νέου τοπίου της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Σε μια τέτοια εποχή μεταίχμιο, όπου οι όροι επιβίωσης πλατιών κοινωνικών κομματιών γίνονται όλο και πιο δυσμενείς, αναδύονται κοινωνικοί αγώνες που, αν και είναι στην αφετηρία τους αμυντικοί με σκοπό να διατηρήσουν ή να διασώσουν μέρη των προηγούμενων ισορροπιών, γρήγορα μπορούν να εμφανίζουν α ν ε ξ έ λ ε γ κ τ α και σ υ γ κ ρ ο υ σ ι α κ ά χαρακτηριστικά μπροστά στο αδιέξοδο και την ανεπάρκεια μιας αμυντικής στάσης που έχει να αντιμετωπίσει την αδιάλλακτη και βίαιη επίθεση των αφεντικών.

Σε αυτό το κοινωνικό πλαίσιο διοργανώνεται από τις 12 έως τις 15 Μάρτη το 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ στην Καβάλα. Ένα συνέδριο συνδικαλιστών οι οποίοι στην πραγματικότητα περισσότερη σχέση έχουν βέβαια με την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου παρά με αυτά των εργαζομένων, των ανέργων, των νεολαίων. Η διαμεσολάβηση, η προώθηση της ηττοπάθειας στις γραμμές των αγωνιζομένων, ο εγκλωβισμός των αγωνιζομένων σε επιμέρους διεκδικήσεις, η απομόνωση των αγώνων από τη μεταξύ τους σύνδεση, η αποδοχή και η εσωτερική τους από τους αγωνιζόμενους της κυρίαρχης προπαγάνδας περί ενιαίων συμφερόντων και κοινής ευημερίας μεταξύ αφεντικών και εκμεταλλευόμενων είναι μερικές από τις μεθόδους που χρησιμοποιούν οι συνδικαλιστές για να χειραγωγήσουν, να απονευρώσουν και να ανακόψουν τους κοινωνικούς αγώνες. Έχουν άλλωστε προσωπικά οφέλη και κίνητρα για να υπηρετούν έναν τέτοιο ρόλο όντας οι ίδιοι μια προνομιά κάστα κρατικοδίαιτων διαμεσολαβητών, βολεμένων με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.

Όμως όταν οι αγώνες διαπνέονται από το πνεύμα της αντίστασης, όταν η επιθυμία της σύγκρουσης συσσωρεύεται και επιζητά να εκφραστεί, όταν η εξέγερση γίνεται λυτρωτική για τους καταπιεσμένους τότε είναι που οι άνθρωποι υπερβαίνουν και εγκαταλείπουν τις θεομορθετημένες δομές οργάνωσής τους και προχωρούν μπροστά στους αγώνες αυτοοργανώνοντας τις ανάγκες, τους στόχους, τις μεθόδους και τη δράση τους. Κατανοώντας βαθύτερα ότι η συνδιαλλαγή και οι αναστολές δεν μπορούν παρά να καταλήγουν στην ήττα και στην περιθωριοποίηση, οι αγωνιζόμενοι μπορούν να α ν τ ι σ τ α σ τ α ν τ ο υ ν και να σ υ γ κ ρ ο υ ν τ α ι, να προχωρούν σε άγριες απεργίες όσο το δυνατό πιο καταστροφικές για τα αφεντικά, να καταλαμβάνουν χώρους παραγωγής ενάντια σε κάθε έννοια νομιμότητας θεσπισμένης από τη εξουσία, να αναδεικνύουν την εχθρότητα και το βάθος του ανταγωνισμού που χωρίζει την κοινωνία από τους δυνάστες της. Παράλληλα μια αγωνιστική συνείδηση οφείλει να αντιλαμβάνεται τον κάθε επιμέρους αγώνα ως τμήμα του ευρύτερου και συνολικότερου κοινωνικού αγώνα αναγνωρίζοντας κοινά συμφέροντα και κοινή προοπτική για τις επιμέρους εκφράσεις του απέναντι στον ίδιο εχθρό, το κράτος και το κεφάλαιο. Η αλληλεγγύη μεταξύ των αγώνων αποκτά έτσι μέγιστη σημασία για την ανάπτυξη και την αποτελεσματικότητά τους.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΧΕΙΡΑΓΩΓΙΚΟ - ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

(Κείμενο που μοίρασαν στην ΚΑΒΑΛΑ στις 14-3-98, αναρχικοί από την Αθήνα, κατά τη διάρκεια της παρέμβασης ενάντια στο 29ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ.)

Στις 12, 13, 14 και 15 του Μάρτη 1998 πραγματοποιήθηκε στην Καβάλα το 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ που συγχρόνως γιόρταζε τα ογδόντα χρόνια από την ίδρυσή της. Στο συνέδριο που έγινε στον χώρο των ΤΕΙ, συμμετείχαν περίπου πεντακόσιοι συνδικαλιστές και παρεβρέθηκε μεγάλος αριθμός δημοσιογράφων.

Ενάντια στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, η Πρωτοβουλία Κοινωνικής Παρέμβασης, ομάδα από την Καβάλα, κάλεσε ένα μεγάλο αριθμό ομάδων για την πραγματοποίηση ενός αντι-φόρουμ, μιας συνάντησης που μέσα από εκδηλώσεις και παρεμβάσεις στην πόλη, θα έκφραζε την αντίθεσή της στο συνέδριο.

Θα χρησιμοποιούσαμε αβγά και χρώματα. Στόχος μας ήταν να διακοπεί το συνέδριο για όσο το δυνατό μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Δεν αποβλέπαμε σε μια βίαιη αντιπαράθεση με τους συνέδρους παρά μόνο στην περίπτωση κι από τη στιγμή που αυτοί θα πρόβαλαν αντίσταση.

Το Σάββατο 14/3 το πρωί πραγματοποιούμε συγκέντρωση στην πλατεία καπνεργάτη. Στη συγκέντρωση υπάρχουν 3 πανώ. Ένα πανώ με το σύνθημα «Γενική Συνομοσπονδία Εξυπηρέτησης Εργοδοτών», ένα πανώ με το σύνθημα «Ό,τι υπόσχεται η εργασία το εξασφαλίζει η λεηλασία» και ένα τρίτο με το σύνθημα «Άμεση απελευθέρωση του αναρχικού Νίκου

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ, ΟΧΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ !

Ανοδημοσίευση από το "ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ Αντιληροφορήσης και Δράσης", τ.1, Μάρς '98.

Στο κάλεσμα για την συνάντηση στην Καβάλα ανταποκρίθηκαν ομάδες και άτομα από διάφορες πόλεις, στο μεγαλύτερο μέρος τους αναρχικοί.

Η Π.Κ.Π., ήδη από τις προηγούμενες μέρες έχει ξεκινήσει τις δραστηριότητες ενάντια στο συνέδριο, με μοίρασμα προκηρύξεων και αφισοκολλήσεις, ενώ στις 10/3 πραγματοποιεί εκδήλωση με προβολή ταινίας στη Νομαρχία.

Στις 7 και 8 του μήνα, σύντροφοι καταστρέφουν 35 πανώ και ταμπλώ που διαφήμιζαν το συνέδριο της ΓΣΕΕ. Επίσης καταστρέφεται το κεντρικό ταμπλώ του συνεδρίου στο χώρο των ΤΕΙ.

Όλες τις μέρες που κρατάει η συνάντηση, οι δρόμοι της πόλης σιγματοίζονται από τις καθημερινές παρεμβάσεις. Μοιράζεται έντυπο υλικό και κολλιούνται αφίσες ενάντια στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, τι μισθωτή σκλαβιά, για τον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου και για το φυλακισμένο αναρχικό Νίκο Μαζιώτη.

Από την πρώτη μέρα της συνάντησης συζητάμε για τις διαθέσεις και τις δυνατότητες να επιθεθούμε στο συνέδριο. Την Παρασκευή το απόγευμα, αποφασίζουμε να πραγματοποιήσουμε την επίθεση, κατά την οποία

Μαζιώτη και σε κάθε όμπρο του κράτους».

Στη συνέχεια ξεκινάμε πορεία από την πλατεία με τα δύο πανώ για τη ΓΣΕΕ και την εργασία. Τελικά η πορεία γίνεται από αναρχικούς. Με ιδιαίτερη δυναμική και ζωντάνια η πορεία κινείται για δύομιση ώρες στους δρόμους της πόλης. Παντού ακούγονται συνθήματα ενάντια στους γραφειοκράτες συνδικαλιστές, ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά, συνθήματα για την αλληλεγγύη, για την εξέγερση, για την αναρχία. Κατά τη διάρκεια της πορείας γράφονται συνθήματα με σπρέι στους τοίχους και μοιράζεται έντυπο υλικό.

Μετά το τέλος της πορείας ξεκινάμε συζήτηση σχετικά με την επίθεση στο συνέδριο. Αποφασίζουμε πως πρέπει να γίνει ξεκάθαρο το στίγμα αυτής της επίθεσης. Πρόκειται για μια δυναμική ενέργεια ενάντια στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, ένα κεντρικό γεγονός που θα πραγματοποιηθεί από αναρχικούς. Τα άτομα που θα συμμετέχουν είναι σαράντα πέντε.

Ξεκινάμε για το χώρο των ΤΕΙ. Συγκεντρωνόμαστε στον εξωτερικό χώρο, πίσω από το κτίριο που γινόταν το συνέδριο. Κρατάμε τα δύο πανώ που είχαμε στην πορεία. Φωνάζο-

ντας το σύνθημα «Πόλεμος ταξικός, όχι συνδικαλισμός!» φτάνουμε στην πόρτα του κτιρίου που γινόταν το συνέδριο. Εκεί συναντάμε την αντίσταση μερικών συνέδρων. Στην πόρτα ξεκινάει η σύγκρουση σώμα με σώμα, με τους συνδικαλιστές που προσπαθούν να μας εμποδίσουν να περάσουμε από τη στενή είσοδο στον προθάλαμο της αίθουσας του συνεδρίου. Στο χώρο αυτό η ΓΣΕΕ έχει τραπέζια με έντυπο υλικό και βιβλία. Στους τοίχους υπάρχουν αφίσες και πανώ. Τελικά μπαίνουμε και προχωράμε στην καταστροφή του χώρου, ενώ το ξύλο με τους συνδικαλιστές συνεχίζεται. Αναποδογυρίζονται τραπέζια, καρέκλες φεύγουν προς τους συνέδρους, κατεβάζονται αφίσες και πανώ από τους τοίχους, αβγά και χρώματα εκσφενδονίζονται σε πράγματα και κεφάλια. Πολλοί από τους παρευρισκόμενους στο συνέδριο έχουν οπισθοχωρήσει στο εσωτερικό του προθάλαμου για να καλυφθούν. Κάποιοι σύντροφοι ανοίγουν μια δεύτερη πόρτα, ώστε να μπορέσουν να μπουν οι υπόλοιποι που βρίσκονται ακόμα απέξω και να γίνει πιο εύκολη και γρήγορη η έξοδός μας από το χώρο. Στη συνέχεια βλέπουμε την κεντρική πόρτα της αίθουσας του συνεδρίου να ανοίγει και να βγαίνει μεγάλος αριθμός συνδικαλιστών. Ήταν η κεντρική ομιλία του προέδρου της ΓΣΕΕ και ο αριθμός των συνέδρων ήταν πολύ μεγάλος. Συγχρόνως βγαίνουν από μια άλλη πόρτα, που βρίσκεται στο πλαϊνό μέρος του κτιρίου, στον εξωτερικό χώρο των ΤΕΙ και κατευθύνονται προς το μέρος μας με σκοπό να μας περικυκλώσουν. Ήρπε να απεγκλωβιστούμε από τον κλειστό χώρο του προθάλαμου. Βγαίνουμε στον εξωτερικό χώρο και ανασυγκροτούμαστε. Οι συνέδροι αρχίζουν να εκσφενδονίζουν καρέκλες εναντίον μας τις οποίες τους επιστρέφουμε. Αρχίζει ο πετροπόλεμος στον εξωτερικό χώρο των ΤΕΙ. Προχωρούμε χωρίς να διαλυόμαστε προς την κεντρική πύλη. Στο ενδιάμεσο διάστημα σταματάμε κάθε λίγα μέτρα και συνεχίζουμε τον πετροπόλεμο με τους συνδικαλιστές που μας ακολουθούσαν. Ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς κατευθύνονται από την άλλη μεριά του κτιρίου προς την κεντρική πύλη με σκοπό να μας κλείσουν στην έξοδο. Εκεί κάποιοι συμπλέκονται ξανά σώμα με σώμα ενώ συνεχίζεται ο πετροπόλεμος. Κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης σπάζονται αρ-

κέτα από τα πολυτελή αυτοκίνητα των συνδικαλιστών που προέρχονται από την εκμετάλλευση των εργατών και μέσω των αφεντικών περνούν στις τσέπες των συνδικαλιστικών παράσιτων.

Μια συντρόφισσα πέφτει στα χέρια τους και την ξυλοκοπούν άγρια. Ενώ την χτυπούν, ένας από τους τραμπούκους συνδικαλιστές τις κάνει χυδαίες χειρονομίες. Ένας συνδικαλιστής του Συνασπισμού την παίρνει για να την παραδώσει στους μπάτσους. Τελικά συλλαμβάνεται, οδηγείται στο τμήμα όπου κρατείται για λίγες ώρες και αφήνεται ελεύθερη.

Τρεις από τους συνέδρους -ο ένας είναι δημοσιογράφος του Ριζοσπάστη- τραυματίζονται και οδηγούνται στο νοσοκομείο.

Τελικά το συνέδριο διακόπτεται. Η επόμενη και τελευταία μέρα του συνεδρίου γίνεται σε κεντρικό ξενοδοχείο της πόλης που περιφρουρείται από μεγάλο αριθμό οργάνων της έννομης τάξης. Μετά το τέλος της επίθεσης μαθαίνουμε ότι ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις από τη Θεσ/νίκη κατευθύνονται στην Καβάλα.

Την Κυριακή 15 Μάρτη γίνεται συζήτηση που καλεί η Π.Κ.Π. σε καφετέρια της Καβάλας.

Παρά τη δυσανάλογη αριθμητική αναμέτρηση, η δυναμική αυτή ενέργεια δεν στάθηκε δυνατό να αποτραπεί από τους πολυαριθμούς συνδικαλιστές. Το 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ και ο εορτασμός των 80 χρόνων από τη ίδρυσή της στιγματίστηκε από την επίθεση σαράντα πέντε αναρχικών. Για μια ακόμα φορά στην ιστορία τους οι αναρχικοί μέσα από ένα ακόμα κεντρικό πολιτικό γεγονός που δημιουργούν, αναδεικνύουν πως δεν είναι οι αντικειμενικές συνθήκες ο παράγοντας αυτός που καθορίζει τελικά την έκβαση των συγκρούσεων που πραγματώνονται στους κόλπους του κοινωνικού πολέμου, αλλά η ισχυρή πεποίθηση για την αξία της υπόθεσης που προωθείται μέσω της επίθεσης ή που περιφρουρείται όταν δέχεται επίθεση.

Στην εποχή μας που χαρακτηρίζεται από τον έντονο κοινωνικό αναβρασμό που γεννά η όλη και πιο ωμή εκμετάλλευση και καταπίεση και που η ανάγκη για αντίσταση στα εκσυγχρονιστικά και αναδιρθρωτικά σχέδια του κράτους και των αφεντικών αναζητά τους δρόμους για να εκφραστεί, οι συνδικαλιστικοί θεσμοί -με κεντρικό αυτόν της ΓΣΕΕ- α-

ποτούν μια ιδιαίτερη πολιτική βαρύτητα και κατέχουν ρόλο στρατηγικής σημασίας για την κρατική πολιτική, αφού στέκονται ανάμεσα στους καταπιεσμένους από τη μία και το κράτος και τα αφεντικά από την άλλη, λειτουργώντας σαν ελαστικό προστατευτικό, απορροφώντας τους κραδασμούς του ταξικού πολέμου που γεννιούνται με όλο και μεγαλύτερη ένταση και συχνότητα.

Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε διαρκώς τους εργατικούς αγώνες να ξεπουλιούνται ο ένας μετά τον άλλο από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και την οργή των εργατών να πνίγεται μέσα σε περιορισμένες εκφράσεις διαμαρτυρίας, οδηγώντας πολλούς στην απογοήτευση και την παραιτήση.

Τα πουλημένα στα αφεντικά συνδικάτα λειτουργούν σαν τροχοπέδη στις κινητοποιήσεις των εργατών ενάντια στην αναδιάρθρωση στους χώρους δουλειάς, εμποδίζοντας να οξυνθεί η ταξική αναμέτρηση, γεγονός που αποτελεί πλέον κοινή ιδέα για όσους τουλάχιστον εργάτες έχουν βιώσει άμεσα αυτή την πραγματικότητα. Γενικότερα όμως μπορούμε να πούμε πως από μόνες τους οι ιδέες για το πως είναι ο κόσμος μας ή πως θα θέλαμε να είναι «...δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν τίποτα. Για την πραγματοποίηση των ιδεών χρειάζονται οι άνθρωποι που θαβάλουν σε πρακτική ενέργεια τη βία.»

Η ευτυχής συγκυρία ήθελε την επίθεσή μας στο συνέδριο της ΓΣΕΕ να

γίνεται συγχρόνως με την υποτίμηση της δραχμής, με αποτέλεσμα το γεγονός να αποκτήσει περισσότερη επικαιρότητα και μεγαλύτερη πολιτική και κοινωνική βαρύτητα. Ενώ η κυβέρνηση ανακοινώνει μέσω τηλεοράσεως και ραδιοφώνου ότι προχωρά σε μια μοναδική ληστική ενέργεια εναντίον των καταπιεσμένων, υπογράφοντας το 14% της αξίας του ντόπιου νομίσματος, τα ΜΜΕ ανακοινώνουν -γεγονός που αποτελεί συνέπεια αιφνιδιασμού και αμχανίας- ότι λίγες δεκάδες αναρχικοί επιτέθηκαν στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ, προκαλώντας σοβαρά επεισόδια.

Η επίθεση ενάντια στη ΓΣΕΕ, του κεντρικού θεσμού χειραγώγησης και διαμεσολάβησης ανάμεσα στους εργάτες και τους κυρίαρχους, είναι ένα γεγονός εύκολα οικειοποιήσιμο από κάθε εκμεταλλευόμενο, από κάθε καταπιεσμένο, αφού ανέδειξε πως δεν είναι αδύνατο να πολεμήσεις αυτούς που διαμεσολαβούν τις ζωές μας, πως ο καλύτερος τρόπος να αντιμετωπίσουμε αυτούς που στέκονται μπροστά μας τις στιγμές που οξύνεται ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος με σκοπό να μας εμποδίσουν να συναντηθούμε με τον κυρίως εχθρό, το κράτος, είναι ένας: Να τους τσακίσουμε.

Κάποιοι από τους συμμετέχοντες στη «συνάντηση» αναρχικών και συνδικαλιστών

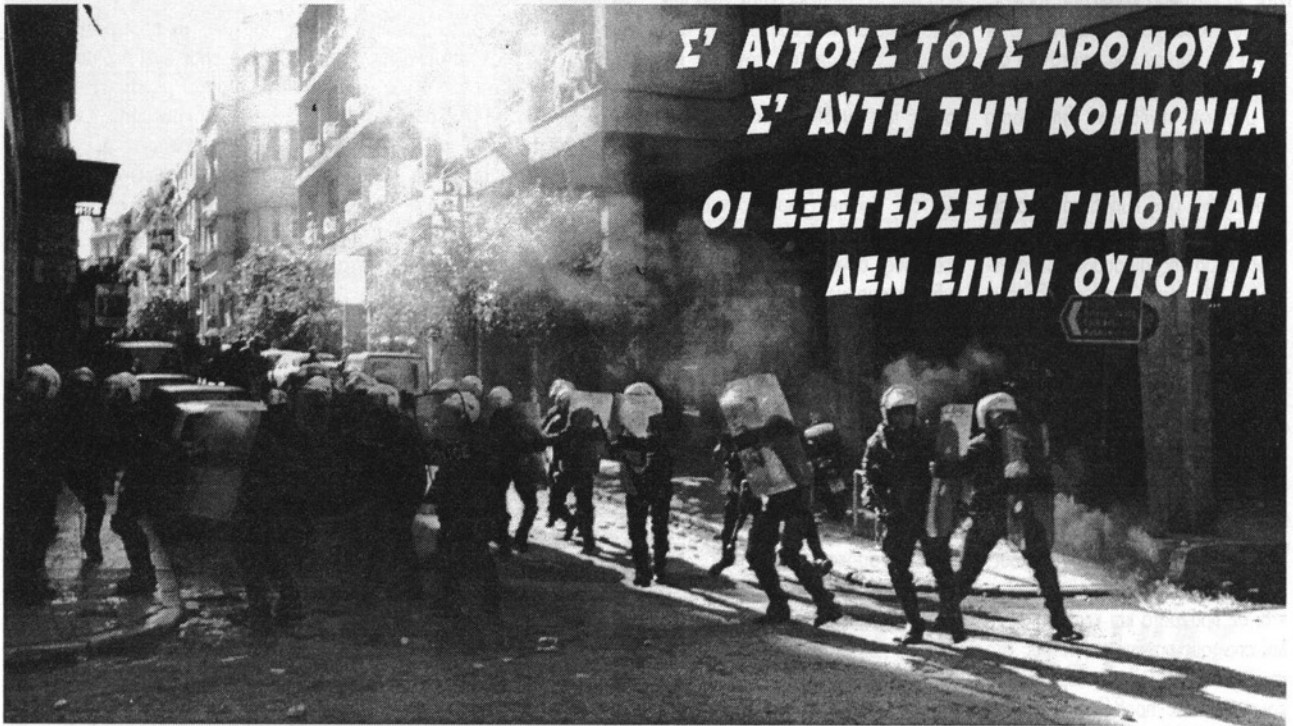
Με το παρακάτω κείμενο, σύντροφοι ανέλαβαν την ευθύνη για την επίθεση στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ.

Σχετικά με την παρέμβασή μας στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ στα ΤΕΙ Καβάλας το Σάββατο 14 Μάρτη:

Εργατοπατέρες, κομματόσκυλα, βιομήχανοι ανησυχείτε. Όταν εσείς μαγειρεύετε συσχετισμούς και κάνετε βόλτα στην Καβάλα, η συναίνεση σπάει και κοινωνικά κομμάτια επιτίθενται στους θεσμούς διαμεσολάβησης. Ο δικός μας κοινωνικός διάλογος είναι αληθινός και αντιστέκεται. Εσείς παλεύετε για ένα μεγάλο κομμάτι στην πίτα της διαχείρισης και εμείς για μια κοινωνία χωρίς εξουσία και εκμετάλλευση.

Νεολαία, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι κάθε παραχώρηση στα σχέδια του κράτους και των μηχανισμών του, τους κάνει πιο δυνατούς και τους αποδρασύνει. Γι' αυτό καμιά παραχώρηση, καμιά συνδιαλλαγή με μηχανισμούς που αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς. Μόνο ο δρόμος της σύγκρουσης μαζί τους θα δημιουργήσει προϋποθέσεις για μια κοινωνία χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, χωρίς αφεντικά και δούλους.

Αναρχική πρωτοβουλία για την προώθηση ενός ουσιαστικού κοινωνικού διαλόγου.

Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΟΙ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

Ένας καθημερινός κοινωνικός πόλεμος μαίνεται... Οι στιγμές του που προϋπήρξαν και αυτές που έρχονται διαμορφώνουν ένα κλίμα εκρηκτικό. Το κράτος επιτίθεται για να αναπροσαρμόσει τον κόσμο σε μια πραγματικότητα ασφυκτικότερου ελέγχου, όπου οι αποκλεισμένοι θα πληθαίνουν στο περιθώριό της, όπως θα πληθαίνουν και τα δυναμικά τμήματα της κοινωνίας που αρνούνται ένα τέτοιο μέλλον αντιστέκονται.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, της ανυποχώρητης κρατικής επίθεσης, της έλλειψης περιθωρίων συμβιβασμού που κλονίζει τον κατεχόμενη ρόλο των διαμεσολαβητών και εκτονωτών των αγώνων (κομμάτων, συνδικάτων κλπ), με όλο και περισσότερα στρώματα να ασφυκτιούν στις σύγχρονες μορφές επιβίωσης και στα παγιωμένα σχήματα δράσης, **οι αντιστάσεις που ξεσπούν παίρνουν χαρακτηριστικά ζωντανά, συγκρουσιακά, ριζοσπαστικά και ανεξέλεγκτα.**

Με κάθε παρελθοντική αξία και δικαίωμα (δουλειά, μόρφωση, υγεία κλπ) καταρρακωμένα και κάθε «ιερό» αίτημα απαξιωμένο από την ίδια τη νέα κουλτούρα του κράτους και των αφεντικών, γίνεται όλο και περισσότερο προφανές ότι οι αγώνες δεν έχουν να προσμένουν την επιείκεια ή να επικαλούνται τη νομιμότητα των όποιων διεκδικήσεών τους, αλλά πολύ περισσότερο αφορούν την πάλη της ζωής και της ελευθερίας ενάντια στις συνθήκες που τις αρνούνται, τις αγνοούν και τις καταπνίγουν.

Κοινωνικές ομάδες, που διαφεύγουν από τον έλεγχο της χειραγώγησης, εισβάλλουν δυναμικά στο προσκήνιο για να εκφράσουν το πνεύμα της εξέγερσης. Οι ομάδες των τωρινών ή μελλοντικών άνεργων, των αποκλεισμένων από το νέο μοντέλο ζωής, της άγριας νεολαίας, των μαθητών που καλούνται να «μεταρρυθμιστούν» προσαρμοζόμενοι στις δομές της εξουσίας ή παρασιτοζώντας στις πόλεις-χωματερές της εγκαταλείποντας κάθε όνειρο, των εργαζόμενων που πουλιούνται χωρίς να μπορούν πλέον να ισχυριστούν ότι έτσι εξασφαλίζουν την αξιοπρέπειά τους.

Όλοι εμείς, που αρνούμενοι την επικράτηση ενός κό-

σμου φυλακή και τη σιωπηλή περιθωριοποίησή μας σ' αυτόν, αρνούμενοι την εγκαθίδρυση των σχέσεων υποταγής, του ανταγωνισμού, της ρουφιανιάς, της αδιαφορίας, βγαίνουμε στους δρόμους, απαλλοτριώνουμε τον κλεμμένο χρόνο, την κλεμμένη ζωή, την κλεμμένη πόλη. Όλοι εμείς που αναζητούμε στον αγώνα τις αξίες που δεν μπορεί να προσφέρει η επιβίωση σε χώρους κατεχόμενους από την εξουσία, που αναζητούμε μεταξύ μας την αλληλεγγύη για να ανατρέψουμε ό,τι μας καταπιέζει, για να στρέψουμε την οργή μας σ' αυτούς που την αξίζουν.

Για το κράτος, η δράση ατόμων και ομάδων με συγκρουσιακά χαρακτηριστικά γίνεται απειλητική μπροστά στα σχέδια του. Όσους από μας δεν κατάφερε να περιθωριοποιήσει στην καθημερινότητα, προσπαθεί να το κάνει στον αγώνα μας.

Ένας ιδεολογικός πόλεμος προπαγάνδας έχει ξεκινήσει με στόχο να απομονώσει, να αποπολιτικοποιήσει, να διαχωρίσει και να απαξιώσει τον κόσμο που εξεγείρεται.

Na παρουσιάσει ως ανεγκέφαλη ή εγκληματική τη νεολαία που συγκρούεται, ως άχρηστους τους μαθητές που δεν χωράνε στην παραγωγή, ως συμφεροντολόγους τους αδιόριστους που αντιδρούν στο διαγωνισμό που τους θέλει να ανταγωνίζονται για μια θέση, απολίτιστους τους κατοίκους περιοχών όπως ο Στρυμονικός που δεν επιτρέπουν τη λεηλασία των εδαφών τους από το κεφάλαιο, ως ανέφικτη ή γραφική την επιλογή της αντίστασης. Εγκληματοποιεί τέλος τους αγωνιστές, τους αναρχικούς, τους επαναστάτες που με τη δράση τους προσβέβουν την κήρυξη του πολέμου στην κάθε επιβολή εξουσίας, που στέκονται αλληλέγγυοι με όσους αντιστέκονται, γκρεμίζοντας τους ψευδείς κοινωνικούς διαχωρισμούς.

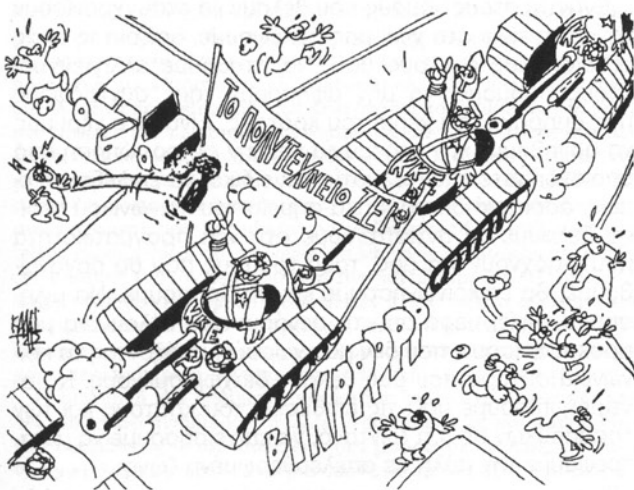
Επιχειρεί έτσι να αποθαρρύνει τη θέληση για αγώνα και να κατασκευάσει την «κοινωνική» συναίνεση στα κύματα της ωμής καταστολής που ξεσπούν ή πρόκειται να ξεσπάσουν ενάντια σε όσους δεν συμμορφώνονται με τις απειλές και τους εκβιασμούς της

εξουσίας: αστυνομοκρατία, περικύκλωση πορειών από διμοιρίες, συλλήψεις στους δρόμους, τα σχολεία, τις γειτονιές, προληπτική καταστολή, δίκες, φυλακίσεις, δολοφονίες αγωνιστών, μεταναστών, κρατουμένων.

Παράλληλα, όσο η κρατική -υλική και ηθική- βία δεν καταφέρνει να κάμψει τη βούληση για αγώνα, οι επίσημοι κρατικοί μηχανισμοί συνεργάζονται και συστρατεύονται με τους φορείς της εσωτερικής καταστολής, τους τραμπούκους των κομμάτων όπως το ΚΚΕ. Μ' αυτούς που θέλουν να ελέγξουν τις κινητοποιήσεις που ξεσπούν, ενώ ταυτόχρονα βλέπουν ότι το ορμητικό πνεύμα της εξέγερσης τους ξεπερνά και τους διαφεύγει. Υιοθετούν έτσι το ρόλο της εσωτερικής κοινωνικής καταστολής για να τσακίσουν τα ανεξέλεγκτα και δυναμικά στοιχεία των αγώνων, να αποθαρρύνουν τη διάθεση για σύγκρουση, για να παραδώσουν στους μπάτσους αυτούς που αρνούνται να γίνουν το κοπάδι της πολιτικής τους.

Πιο πρόσφατο και εύγλωττο παράδειγμα του τι συμβαίνει στους χώρους και τους χρόνους που κυοφορείται η συνάντηση των διαφορετικών αντιστεκόμενων δυνάμεων, του πώς το κράτος και οι επιδοξοί ηγέτες των αγώνων, το ΚΚΕ, σπεύδουν από κοινού να καταπνίξουν την επαπειλούμενη έκφρασή τους, είναι η φετινή 17 Νοέμβρη.

Το κράτος πάντα επιθυμεί να προβάλει την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου σαν τη γιορτή της δημοκρατίας. Σαν τον επιτάφιο που περιφέρει το πτώμα όχι μιας νικημένης εξουσίας, αλλά ενός νικημένου αγώνα. Σήμερα, γιορτή της δημοκρατίας είναι το τσάκισμα όσων αντιστέκονται, των σημερινών εξεγερμένων. Και μάλιστα σε μια μέρα που έχει πολλές φορές αποτελέσει σημείο συνάντησης και σύγκρουσης ζωντανών διαφορετικών κοινωνικών κομμάτων, με πιο πρόσφατο το Πολυτεχνείο του '95, που δείχνει ότι τέτοιες στιγμές μπορούν να διαλύουν τις αυταπάτες της ανακωχής σε έναν πόλεμο που συνεχίζεται, όλο και πιο ορατός.

Είδαμε οργανωμένες ομάδες τραμπούκων του ΚΚΕ να καταλαμβάνουν το Πολυτεχνείο, με το πρόσχημα ότι αντιπροσωπεύουν τις κοινωνικές δυνάμεις, ενώ στην ουσία βρίσκονταν εκεί για να αποτρέψουν κάθε αυθόρμητη, ελεύθερη, ανεξέλεγκτη εκδήλωσή τους. Είδαμε τους μπάτσους να πολιορκούν την πόλη ανενόχλητοι, βασιζόμενοι στους άμισθους χαφιέδες. Είδαμε τις εφημερίδες, τα κανάλια αλλά και τις «προοδευτικές» πολιτικές οργανώσεις και κόμματα της αριστεράς να συναινούν ή να σιωπούν κατά τη διάρκεια αυτής της τριήμερης τρο-

μοκρατικής επιχείρησης των μπάτσων και των τραμπούκων του ΚΚΕ. Προβάλλοντας το ασφαλίτικης έμπνευσης ιδεολόγημα περί «των γνωστών-αγνώστων που προκαλούν επεισόδια», στην ουσία εκφράζουν το φόβο τους για τις απρόβλεπτες διαστάσεις μιας πιθανής συσπείρωσης και έκφρασης των αντιστεκόμενων μέσα σε κοινωνικά εκρηκτικές συνθήκες.

Τέλος, είδαμε τη σύγκρουση να πραγματώνεται. **Συγκρουσιακή μέσα σ' αυτό το κλίμα ελέγχου και απειλής ήταν η στάση του πιο ζωντανού μέρους της πορείας, των νεαρών -πολλοί απ' αυτούς μαθητές- που επέλεξαν να παραμείνουν στους δρόμους, φωνάζοντας συνθήματα αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές, συνθήματα καταγγελίας και οργής ενάντια στην τρομοκρατία που επιχειρούσε να επιβάλει το ΚΚΕ.** Στάθηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο, διεκδίκησαν ανοιχτά το κέντρο της πόλης, αρνούμενοι να κρύβονται στα γκέτο της εγκληματικότητας που κατασκευάζουν οι αξίες αυτού του πολιτισμού. με τη ζωντανή παρουσία τους αμφισβήτησαν το μύθο της κοινωνικής ειρήνης, της υποταγής και της ενσωμάτωσης, προκαλώντας το μένος των μπάτσων και τον τραμπούκων του ΚΚΕ. Αυτών που δε δίστασαν να αποκόψουν από την πορεία 153 νέους και να επιδοθούν στο χτύπημά τους με κόκκινες σημαίες μαζί με τα αστυνομικά γκλομπ. Αυτών που παρέδιδαν στις διμοιρίες όποιον και όποια δεν φώναζε με τις υποταγμένες φωνές τους. Αυτών που αφού ξεσπούσαν το μίσος τους, το κυρίαρχο μίσος των καταπιεσμένων λακέδων απέναντι στους ζωντανούς, πετούσαν τους νεαρούς συντρόφους μας στα δολοφονικά χέρια των μπάτσων, στα εγκληματικά χέρια των εισαγγελέων, των δικαστών και των δεσμοφυλάκων.

Είδαμε την υποτιθέμενη «αντικοινωνική επικινδυνότητα» των αναρχικών να γίνεται το νομιμοποιητικό άλλοθι για κάθε αγριότητα. Στην πραγματικότητα, αναδείχτηκε ότι η καταστολή, η συκοφάντηση, η ποινικοποίηση δεν αφορούσε και δεν αφορά αποκλειστικά τους αναρχικούς. Αν αυτοί σήμερα διώκονται και λασπολογούνται περισσότερο από ποτέ είναι γιατί οι ίδιες οι κοινωνικές συνθήκες κάνουν τα προτάγματά τους, της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης και της αντίστασης, περισσότερο επίκαιρα και μαχητικά, καθώς διαχέονται ελεύθερα και απειλούν τα σχέδια της εξουσίας για μια αναίμακτη καθύπταξη όλων μας. **Επομένως, η καταστολή αφορά ευρύτερα τον κόσμο με τον οποίο οι αναρχικοί μπορούν να συνδέονται και να πραγματώνουν μαζί μικρές ή μεγάλες γιορτές αντίστασης: τους φορείς της κοινωνικής αναρχίας, τους νέους, τους μαθητές, τους άνεργους, τους εργαζόμενους που αντιδρούν έξω από τα ασφυκτικά πλαίσια του θεσμικού και κοινωνικού ελέγχου.**

Το Πολυτεχνείο είναι μόνο ένα σημείο αναφοράς του κοινωνικού πολέμου, που δείχνει ποιές είναι οι αντίπαλες δυνάμεις σε συνθήκες κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Στην ουσία, όσα συμβαίνουν εκεί στοχεύουν και δοκιμάζονται στη συνέχεια των αγώνων που όλοι περιμένουν να ξεσπάσουν.

Η ασφυκτική παρουσία της αστυνομίας και η οργάνωση των τραμπούκων για την αντιμετώπιση των ανεξέλεγκτων -στο όνομα του κινήματος που υποτίθεται ότι περφορούν και που στην ουσία καταστέλλουν-, φυσικά δεν περιορίζονται στην ημέρα του Πολυτεχνείου, μολονότι εκεί εκδηλώνονται με πιο θεαματικό τρόπο. Αντίθετα, κράτος και χειραγωγοί οργανώνονται, εκτιμώντας την επικινδυνότητα και τα συγκρουσιακά χαρακτηριστικά των στιγμών αγώνα που προϋπήρξαν και αυτών που έρ-

χονται. Μετράνε τις ρωγμές που δημιουργήσαμε και προετοιμάζονται για να μας αντιμετωπίσουν ξανά.

Σήμερα η αντίσταση στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση οξύνεται με επίκεντρο τις κινητοποιήσεις των μαθητών, κουβαλώντας όλα τα χαρακτηριστικά που προμηνύουν μια θερμή αντιπαράθεση.

Μόλις πρόσφατα, τον Ιούνη, και με αφορμή τον ίδιο νόμο και το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ, χιλιάδες αδιόριστοι, αλλά και πλήθος εργαζόμενων, νεολαίας, ανέργων, φοιτητών και αναπληρωτών σε όλη την Ελλάδα κατέλαβαν ή πολιορκήσαν εξεταστικά κέντρα, συγκρούστηκαν με τις

αστυνομικές δυνάμεις που τα φρουρούσαν, πήραν τους δρόμους, επιτέθηκαν σε συνδικαλιστές, επέλεξαν ριζοσπαστικές μορφές αγώνα (καταλήψεις, οδοφράγματα στους δρόμους, επιθέσεις στην αστυνομία), αμφισβήτησαν τη χειραγώγηση, αποπειράθηκαν να επικοινωνήσουν, να αυτοοργανωθούν και να αντεπιτεθούν.

Κυρίως κατάφεραν να εμπνεύσουν κι άλλους, να αφυπνίσουν την απελευθερωτική διάθεση ανθρώπων που εξίσου πετιούνται στο περιθώριο, κατάφεραν να δράσουν μαζί, πραγματώνοντας έτσι την έκρηξη του ανεξέλεγκτου και προκαλώντας το μένος της εξουσίας.

Εκείνες τις μέρες που από μια άποψη μετέτρεψαν την πόλη σε πεδίο μάχης και από την άλλη σε γιορτή της εξέγερσης, δεκάδες κόσμου σύρθηκαν στα δικαστήρια κατηγορούμενοι για το γεγονός ότι αντιστάθηκαν στην επιβολή του νόμου, για το γεγονός ότι στάθηκαν αλληλέγγυοι.

Τώρα που αυτές οι μέρες ξαναζωντανεύουν, ένας από τους συλληφθέντες του Ιούνη, ο αναρχικός Κώστας Μητροπέτρος, οδηγείται στη φυλακή. Ενεργοποιείται μετά από τρεις μήνες ένταλμα σύλληψης εναντίον του για τα γεγονότα στην Κάνιγγος, στη συγκέντρωση που έγινε μετά τον τραυματισμό του Δ. Κουσουρή από φασίστες στα δικαστήρια της Ευελπίδων όπου δικάζονταν συλληφθέντες από τις οδομαχίες στα Πατήσια.

Με τη φυλάκιση αυτή, το κράτος θέλει να στείλει ένα μήνυμα σε όσους αντιστέκονται και όσους θα αντισταθούν, σε αυτούς που αρνούνται το ρόλο του θύματος στους σχεδιασμούς του. Φυλακίζει τη φωνή της αλληλεγγύης και την πράξη της εξέγερσης για να λειτουργήσει παραδειγματικά, εγκληματοποιεί την κοινωνική παρέμβαση των αναρχικών η οποία απειλεί τους πλαστούς κοινωνικούς διαχωρισμούς που προωθεί η εξουσία. Το κράτος, αποσπώντας βίαια έναν αναρχικό μέσα από τον αγώνα και καθιστώντας τον αιχμάλωτό του, θέλει να κάμψει την ίδια τη βούληση για αγώνα.

Ενάντια στους νόμους που θέλουν να εκσυγχρονίσουν τη φρίκη είναι στο χέρι μας παλέψουμε, ορίζοντας εμείς οι ίδιοι τους εαυτούς μας. Να σταθούμε αλληλέγγυοι στους δρόμους, να μην αφήσουμε τους συντρόφους μας όμηρους στα χέρια του κράτους. Είναι στο χέρι μας να αρνηθούμε την κηδεμονία και την εκπροσώπηση από οποιονδήποτε επαγγελματία και ειδικό, να επιλέξουμε εμείς, όσοι από διαφορετικά σημεία του κοινωνικού πεδίου θέλουμε να αντισταθούμε στη νέα πραγματικότητα που φτιάχνουν για μας, τους τρόπους που θα οργανωθούμε, θα επικοινωνήσουμε και θα δράσουμε. Να μιλήσουμε εμείς, πέρα από τα σενάρια που θέλουν να μας προκαθορίσουν, που δεν μας χωρούν, σπάζοντας τα κοινωνικά σύνορα που μας θέλουν διαχωρισμένους. Να αντιμετωπίσουμε μαζί τις επιθέσεις του κράτους και των τραμπούκων σε ό,τι ζωντανό, να επιχειρήσουμε να μετατρέψουμε την πόλη σε απελευθερωμένη ζώνη.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΑ ΕΣΠΑΣΑΝ ΓΙΑ ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΟΙ ΛΟΓΙΚΕΣ ΤΗΣ ΗΤΤΟΠΑΘΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΘΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΞΕΠΕΡΑΣΕ ΤΗΝ ΑΠΛΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΠΟΥ ΞΕΣΠΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΕΠΕΙΔΗ ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΟΥΜΕ ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ ΤΗΣ.

ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΘΑ ΑΝΤΙΠΑΡΕΤΕΘΟΥΜΕ ΜΕ ΠΟΛΛΟΥΣ, ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΜΕΣΟ.

Ήταν τον Ιούνη του '98, που με αφετηρία την αποτροπή της διεξαγωγής του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ, συναντηθήκαμε πολλοί και διαφορετικοί μετατρέποντας τους χώρους γύρω από τα εξεταστικά σε πεδία σύγκρουσης με τις κρατικές κατασταλτικές δυνάμεις.

Από τις 18 Νοέμβρη, το κράτος κρατάει προφυλακισμένο τον Κώστα Μητροπέτρο, έναν από τους δεκάδες συλληφθέντες εκείνων των συγκρούσεων.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

«ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΝ ΜΑΣ ΑΘΩΩΣΕΤΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΝΟΧΟΙ ΕΙΣΤΕ»

Ένας κατηγορούμενος απευθυνόμενος στους δικαστές !

Στις 30 Νοέμβρη '98 έγινε το εφετείο για την κατάληψη της ΑΣΟΕΕ τον Αύγουστο του '94. Κατηγορούμενοι 52 αναρχικοί, καταδικασμένοι πρωτόδικα σε 8 μήνες, δραστήριοι όχι μόνο στο παρελθόν αλλά ως επί το πλείστον και στους σημερινούς αγώνες. Ανάμεσά τους 21, καταδικασμένοι σε ένα χρόνο για το Πολυτεχνείο '95 (όλοι με αναστολή, πλην ενός για τον οποίο υπάρχει ένταλμα σύλληψης). Επιπλέον, τρεις από αυτούς, οι Σπύρος Δαπεργόλας, Νίκος Μaziώτης και Κώστας Μητροπέτρος βρίσκονται ήδη στη φυλακή για τις δράσεις τους ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Στο στόχαστρο της «δικαιοσύνης» η αλληλεγγύη με τους τότε πολιτικούς κρατούμενους και απεργούς πείνας Οδ. Καμπούρη και Γ. Μπαλάφα. *

Παρά τη γελοιότητα της κατηγορίας, για «διατάραξη οικιακής ειρήνης», οι γενικότερες εκτιμήσεις δεν προοιονίζονται το καλύτερο. Μια πιθανή καταδίκη αρκούσε για να φυλακίσει όσους βρίσκονταν με αναστολή και αδυνατούσαν να πληρώσουν το επιβαλλόμενο καράτσι. Το κράτος συναντούσε σε δυσχερή θέση ένα σημαντικό τμήμα των αναρχικών, κατηγορούμενων για δραστηριότητες του παρελθόντος που και στη συνέχεια διόλου δεν ανέσειλαν...

Η δική, απ' την αρχή της κιάλας, εκτυλίχθηκε με τρόπο επεισοδιακό. Η τάξη που επικεφαλούσαν να επιβάλουν οι μπάτσοι (με τους επικεφαλής τους να γλιστρούν ανάμεσα στον κόσμο βγάζοντας απίθανους συριγμούς) μέσα σε μια αίθουσα ασφυκτικά γεμάτη με αναρχικούς, ήταν κάτι ανέφικτο και γρήγορα επικράτησε ατμόσφαιρα... καφενείου! Οι μπάτσοι μάρτυρες κατέθεσαν χωρίς να πουν τίποτα, ενώ η γραπτή κατάθεση του τότε πρύτανη - κύριου μάρτυρα κατηγορίας που απουσίαζε απ' τη δίκη -, πιο πολλά ερωτήματα γεννούσε παρά απαντούσε. Όσο για τους μάρτυρες υπεράσπισης (πρώην ή νυν φοιτητές της σχολής) υποβάλλονταν επίμονα ακόμα και σε υποθετικά ερωτήματα, τέτοια ώστε η ευθύνη για την καταπάτηση του ασύλου να μετατοπισθεί απ' την αστυνομία, τον πρύτανη κι άλλους δυο καθηγητές, στη δράση των καταληψιών.

Αποκαλυπτική ήταν η αιτιολόγηση της απόφασης του πρύτανη για την άρση του ασύλου. Σύμφωνα με αυτή, επιτράπηκε να εισβείλουν στο πανεπιστήμιο τα ΕΚΑΜ για λόγους «προληπτικούς» και συντασσόταν με τη λογική των κατασταλτικών μεθόδων της αστυνομίας, οι οποίες τότε, ξανάπαιρναν τη μορφή των μαζικών προληπτικών συλλήψεων (βλ. εισβολές σε κατειλημμένα σπίτια, Πολυτεχνείο '94, κλπ.). Αυτή η μέθοδος εφαρμόστηκε στην κατάληψη της ΑΣΟΕΕ, προφανώς γιατί κάθε άλλο μέτρο αποθάρρυνσης, εκφοβισμού κι απαγόρευσης, το καλοκαίρι του '94, δε στάθηκε ικανό να περιστείλει την αλληλεγγύη δράση των αναρχικών με τους δύο φυλακισμένους αγωνιστές. Αναμφίβολα η έκβαση της μακράς απεργίας πείνας που αυτοί έκαναν, ήταν ζήτημα υψίστης σημασίας για τους πολιτικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Όσο πιο πολύ ο αγώνας για την απελευθέρωσή τους ξεπερνούσε τα πλαίσια των νόμων, των θεσμών και των αρμόδιων «παραγόντων», παίρνοντας ευρύτερη κοινωνική διάσταση απ' τα γεγονότα ενός κινήματος αλληλεγγύης, τόσο δυσκολότερα θα αντιμετωπιζόταν απ' το κράτος. Γι' αυτό απαγόρευαν πρακτικά με τα ΜΑΤ τις δημόσιες συζητήσεις και τις συγκεντρώσεις που καλούσαν για το θέμα αυτό κι επέβαλαν ένα τείχος σιωπής γύρω απ' τον αγώνα αλληλεγγύης. Κορύφωση αυτής της τακτικής ήταν η περικύκλωση της κατειλημμένης ΑΣΟΕΕ από 400 μπάτσους κι η άμεση εισβολή των ΕΚΑΜιτών, η σύλληψη και μετέπειτα καταδίκη των συντρόφων, ώστε να μην προλάβει να ξεδιπλωθεί ο χαρακτήρας αντιπληροφόρησης του εγχειρήματος κι ακόμα περισσότερο η συγκρουσιακή εκτροπή του στους δρόμους.

Η δυναμική και πολύμηνη κατάσταση αγώνα το καλοκαίρι του '94, απ' όπου αντλήθηκαν πολλές νέες εμπειρίες και καθορίστηκαν συνειδήσεις για τη συνέχεια, δεν μπορούσε να λησμονηθεί ή να σμικρυνθεί αφαιρετικά σε μια υπόθεση «διατάραξης οικιακής ειρήνης», χάνοντας το πολιτικό της περιεχόμενο. Οι χειμαρρώδεις τοποθετήσεις, οι καταγγελίες και τα καυστικά σχόλια των κατηγορούμενων διαμόρφωσαν ένα κλίμα που δεν αναστρεφόταν από τις «διαλλεκτικές» προσπάθειες των δικαστών. Η φράση ενός συντρόφου προς τους δικαστές ήταν ενδεικτική : «εσάς σας θεωρώ εχθρική δύναμη».

Ένα ακόμα ουσιαστικό στοιχείο αυτής της δίκης ήταν το ότι αντιμετωπίστηκε όχι σαν μια εκκρεμότητα του παρελθόντος, αλλά σαν μια υπόθεση που αφορούσε άμεσα και το παρόν, στο μέτρο που οι πολιτικές διώξεις, οι δικαστικές ομηρείες και οι φυλακίσεις αγωνιστών συνεχίζονται. Και μ' αυτήν την αντίληψη πρόταξαν μια στάση

δυναμικής και συλλογικής αντιπαράθεσης, παίρνοντας την ευθύνη της ενδεχόμενης φυλάκισης κι άλλων αναρχικών. Η ρητή ανάληψη αυτής της ευθύνης έναντι των δικαστών και η αποφασιστικότητα προκειμένου να σπάσει, κυρίως ψυχολογικά, το κλίμα ασφυκτικής πίεσης που ασκεί το κράτος ιδιαίτερα στους αναρχικούς (αλλά και για να μην συρρικνωθούν κι άλλο τα περιθώρια πολιτικής δράσης των τελευταίων), θεωρώ ότι επέδρασε καταλυτικά στο αποτέλεσμα της δίκης. Πιστεύω ότι αυτό που καθόρισε την απαλλακτική απόφαση ήταν το ότι οι αναρχικοί, απηυδοκισμένοι με τις ατελείωτες ομηρείες και την συστηματική φυσική και οικονομική τους εξουθένωση, έδειξαν αποφασισμένοι να μην υπομείνουν σιωπηλά κι ατομικά το κόστος όποιας καταδίκης, αλλά να το αντιστρέψουν σε πολιτικό κόστος και καταδίκη της κρατούσας.

Με την ανακοίνωση της απόφασης το κτίριο αντήχησε από μαζικά συνθήματα για την ελευθερία ενάντια στο κράτος. Οι μπάτσοι, προσπαθούσαν ταραγμένοι και με δυσκολία να οδηγήσουν τους κρατούμενους συντρόφους στην κλούβα. Τελικά η κλούβα έφυγε ταλαντευόμενη κι αυτό που επακολούθησε μετά την σχετική καθυστέρηση απαγκίστρωσης από ένα τόσο κλειστό χώρο, ήταν η συμπλοκή με τις συρρέουσες μονάδες των ΜΑΤ (με καθόλου ευνοϊκούς για μας όρους και συνέπειες...)

Τέλος θα πρέπει να επισημανθεί η σιωπή που περιέβαλλε, από άποψη δημοσιότητας, αυτό το εφετείο. Διόλου παράξενη αυτή η σιωπή, εκ μέρους εκείνων που σιωπούσαν και τότε, στη διάρκεια του αγώνα, ή φλυαρούσαν περί δικαιωμάτων κι ελευθεριών αποσιωπώντας την συστηματική εφαρμοσμένη καταπόνηση τους, που αδιαφόρησαν ουσιαστικά για την παραβίαση του ασύλου, που έδωσαν ρεσιτάλ επιλεκτικής «αλληλεγγύης» μιλώντας μόνο για τον ένα απ' τους δύο κρατούμενους απεργούς... Όσοι βαρύνονται με την άθλια στάση τους εκείνη την περίοδο, δύσκολα θα μπορούσαν να μιλήσουν.

Ο λόγος ταίριαζε σ' όσους είχαν δραστηριοποιηθεί με ειλικρίνεια σ' εκείνο τον αγώνα αλληλεγγύης, ενώ η προβολή των συλλογικών εμπειριών στο σήμερα, είναι στοιχείο της ζωντανής μνήμης και της συνέχειας του αγώνα μέσα στις νέες συνθήκες.

Μαύρος Κόκκινος

52 αναρχικοί που είχαν καταλάβει την ΑΣΟΕΕ τον Αύγουστο του '94 ως πράξη αλληλεγγύης στους τότε απεργούς πείνας Οδ. Καμπούρη και Γ. Μπαλάφα, συνελήφθησαν μετά από εισβολή των ΕΚΑΜ στον πανεπιστημιακό χώρο και καταδικάστηκαν πρωτόδικα σε 8 μήνες φυλάκιση για «διατάραξη οικιακής ειρήνης».

Η εκδίκαση της έφεσης έχει οριστεί για τη Δευτέρα 30 Νοέμβρη '98 στα δικαστήρια της από Σουκράτους.

Η κατάληψη της ΑΣΟΕΕ το '94 ήταν μια στιγμή μόνο, μιας διαρκούς πορείας αγώνα που ακόμα συνεχίζεται. Η σημασία αυτής της δίωξης δεν περιορίζεται στα γεγονότα του '94 αλλά εντάσσεται στη γενικότερη κατασταλτική πολιτική του κράτους που στοχεύει στο να περιωρίσει ή και να αποτρέψει τη δραστηριοποίηση αγωνιστών στις σημερινές συνθήκες, τις πρόσφορες για την ανάπτυξη κοινωνικών αντιστάσεων ενάντια στην εξουσία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης που προωθούν τα οικονομικά και πολιτικά αφεντικά.

Τρεις από τους κατηγορούμενους συντρόφους, ο Σ. Δαπεργόλας, ο Ν. Μaziώτης και ο Κ. Μητροπέτρος, βρίσκονται ήδη στη φυλακή για τη δράση τους ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Να μετατρέψουμε κάθε δίωξη σε πόδιο ανάπτυξης της αντίστασης και της αλληλεγγύης.

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΠΥΡΟ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑ,
ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ, ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ**

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

* Για τις μορφές που πήρε τότε η αλληλεγγύηδες και το περιοδικό Ora Nihil 45

Η αναδιάρθρωτική πορεία του κράτους και του κεφάλαιου έχει χαρακτηριστικά ολοκληρωτικής επίθεσης απέναντι στην κοινωνία. Οι υπήκοοι είναι αναγκασμένοι να προσαρμοστούν στους νέους όρους περιορισμένης υπαρχείας τους. Η ανάπτυξη των οικονομικών και πολιτικών σχεδιασμών των αφεντικών, προϋποθέτει την υποταγή και τον ανταγωνισμό για την εξασφάλιση μιας θέσης στις άθλιες συναλλαγές τους, την ενίσχυση της καταπίεσης στους κοινωνικούς χώρους, τον αποκλεισμό όσων κρίνονται άχρηστοι για τη λειτουργία της κρατικής και οικονομικής μηχανής, την άμεση καταστολή όσων τολμήσουν να αντισταθούν.

Για να περιορίσει τη δυναμική αυτών των αγώνων, το κράτος επικεντρώνει στα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία τους και ιδιαίτερα στους αναρχικούς -εξαιτίας της πολύμορφης δράσης τους-, επιτείνοντας την πολιτική, ιδεολογική και αστυνομική τρομοκρατία που χρόνια επιχειρεί επάνω τους:

- Το Γενάρη του '98, μέσα από μία συντονισμένη επιχείρηση των «αντι»τρομοκρατικών συμμοριών του, συλλαμβάνεται ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης. Δεκαέξι σύντροφοι, οι περισσότεροι από τους οποίους μαζί με τον ίδιο συμμετέχουν σε κινήσεις αλληλεγγύης στους

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΟΠΑΙΖΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΣΜΟ

Τη φαινομενικότητα, ωστόσο, της παντοκρατορίας των κυριάρχων, καταδεικνύουν οι κοινωνικές αντιστάσεις που εκδηλώθηκαν, φέροντας σαφή το χαρακτήρα της αντεπίθεσης. Οι αγώνες των κατοίκων του Στρυμονικού ενάντια στην TVX Gold, των αδιόριστων έξω από τα εξεταστικά κέντρα τον Ιούνη του '98, των μαθητών μέσα από τις καταλήψεις και τις κινητοποιήσεις, με την αποφασιστικότητά τους, κατάφεραν να δημιουργήσουν γόνιμο έδαφος για τη συνάντηση και την επικοινωνία των διαθέσεων για αντίσταση, που αποτελεί προϋπόθεση για την εξάπλωσή της.

Προκειμένου να αναχαιτίσει την οργή των αντιστεκόμενων, το κράτος επιχειρεί να απομονώσει, να συκοφαντήσει και να καταστείλει τους κοινωνικούς αγώνες: από τον ιδεολογικό πόλεμο και την προώθηση της χειραγώγησης σαν μέσο ελέγχου και απορρόφησης των κοινωνικών κραδασμών (ΜΜΕ, συνδικαλιστές), μέχρι την ωμή αστυνομική βία, τις διώξεις και τις φυλακίσεις αγωνιστών. Αναφορικά, τα τελευταία δύο χρόνια, εκατοντάδες υπήρξαν εκείνοι που βρέθηκαν στις αίθουσες των δικαστηρίων, κατηγορούμενοι για την έκφραση της άρνησής τους στα σχέδια των αφεντικών (αγρότες, κάτοικοι τοπικών κοινωνιών, αδιόριστοι, φοιτητές, μαθητές, άνεργοι, νεολαίοι, ανάμεσά τους και πολλοί αναρχικοί).

Οι αναρχικοί, με την επιθυμία να μοιραστούν την άγρια χαρά της εξέγερσης, πήραν μέρος σε αυτές τις γιορτές των καταπιεσμένων που ξεπέρασαν τον κοινωνικό τους ρόλο και μεταμορφώθηκαν σε πολεμιστές του κοινωνικού πεδίου. Διαρρηγνύοντας τα σύνορα της κοινωνικής απομόνωσης, βρέθηκαν αλληλέγγυοι με όσους δεν δίστασαν να υπερβούν τα όρια της κοινωνικής διαμαρτυρίας, που υπαγορεύει η λογική της παραίτησης και της θυματοποίησης, και να περάσουν στην ενεργή αντίσταση. Επιχείρησαν να σπάσουν το συντηρητικό χαρακτήρα των αγώνων, προβάλλοντάς τους σαν ευκαιρίες εκδήλωσης της ασφυκτώσας κοινωνικής οργής. Κατέδειξαν μέσα από το λόγο τους, την κάθε επιμέρους επέλαση των αφεντικών σαν έκφανση της συνολικής επίθεσης των κυριάρχων απέναντι στην κοινωνία. Στάθηκαν κριτικά και επιθετικά απέναντι στη λογική της διαμεσολάβησης, προωθώντας την αυτοοργάνωση στο εσωτερικό του αγώνα.

αντιστεκόμενους της Β.Α.Χαλκιδικής, υποβάλλονται σε πολύωρες ανακρίσεις, μετά από εισβολές και έρευνες στα σπίτια τους. Ένα μήνα μετά τη σύλληψή του και ενώ βρίσκεται προφυλακισμένος στις φυλακές Κορυδαλλού, ο Νίκος Μαζιώτης δημοσιοποιεί ένα κείμενο με το οποίο αναλαμβάνει την ευθύνη για τη βομβιστική απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης, που έγινε στις 6/12/97 σαν πράξη αντίστασης και αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού, που αντιμετώπιζαν έκτακτο στρατιωτικό νόμο για τις πρόσφατες δυναμικές αντιδράσεις τους απέναντι στην ενεργοποίηση των σχεδίων εγκατάστασης της καναδικής πολυεθνικής εταιρίας χρυσού TVX Gold στην περιοχή τους.

- Τον Ιούνη του '98, κατά τη διάρκεια συγκέντρωσης διαμαρτυρίας στην πλατεία Κάνιγγος για τη δολοφονική επίθεση φασιστών σε φοιτητή και εκπαιδευτικούς έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων, όπου δικάζονταν συλληφθέντες από τις συγκρούσεις έξω από τα εξεταστικά, συλλαμβάνεται ο σύντροφος Κώστας Μητροπέτρος. Κατηγορείται για την επίθεση στους φρουρούς της τάξης, καθώς και για άλλες επιθέσεις σε σύμβολα της εξουσίας που έγιναν μετά τη σύλληψή του. Από τις 18 Νοέμβρη του '98, και ενώ αρνείται τις κατηγορίες που του αποδίδονται βρίσκεται προφυλακισμένος στις φυλακές Κορυδαλλού.

- Στις 15 Γενάρη του '99, κατά τη διάρκεια μαθητικού συλλαλητηρίου, ο σύντροφος Βασίλης Ευαγγελίδης συλλαμβάνεται και προφυλακίζεται, κατηγορούμενος για την επίθεση στους ένστολους δολοφόνους του κράτους στην πλατεία Συντάγματος. Αρνείται τις κατηγορίες και ξεκινάει απεργία πείνας απαιτώντας την άμεση απελευθέρωσή του. Ύστερα από 31 μέρες αποφασιστικού αγώνα, που διεξήγαγε ο σύντροφός μας με μοναδικό μέσο την ίδια του τη ζωή, το κράτος, κάτω από μια ιδιαίτερα δυσμενή για αυτό συγκυρία, κάνει δεκτή την αίτηση αποφυλάκισής του με περιοριστικούς όρους. (Κάτω από το συντριπτικό βάρος των καταστάσεων που ακολούθησαν -και που επαπειλούνταν- μετά τη «διεκπαίρεση» του Α.Οτσαλάν από το ελληνικό στο τούρκικο κράτος.)

Οι αναρχικοί, Νίκος Μαζιώτης και Κώστας Μητροπέτρος, αντιμετωπίζουν τον εγκλεισμό και την α-

πομόνωση, για την αλληλεγγύα δράση τους μέσα στους κοινωνικούς αγώνες. Το κράτος διώκει την τάση ριζοσπαστικοποίησης και όξυνσης των αγώνων, την προσπάθεια απεγκλωβισμού από τον ελεγχόμενο και μετριοπαθή χαρακτήρα τους, τις απόπειρες συνάντησης και σύνδεσής τους, στο πρόσωπο των συντρόφων μας. Με την ομηρία τους, οι κυρίαρχοι στέλνουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα τρομοκράτησης σε όσους συμμετείχαν σε αυτούς τους αγώνες, αλλά και προς κάθε εν δυνάμει αντιστεκόμενο, πως όποιος δεν συμμορφώνεται με τις επιταγές τους, θα διώκεται και θα φυλακίζεται.

Η προώθηση της αλληλεγγύης με τους αιχμάλωτους του κοινωνικού πολέμου, έχει σαν στόχο το βάθος της συνείδησης των αντιστεκόμενων απέναντι στη συνολική επίθεση των κρατούντων και την κατανόηση της αναγκαιότητας για την ενιαία αντιμετώπισή της. Η αλληλεγγύη μας με τους φυλακισμένους αναρχικούς, είναι η ίδια η συνέχιση του αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, η ενεργή δράση και παρέμβαση στον κοινωνικό πόλεμο, ο διαρκής εμπλουτισμός του τρόπου συμμετοχής μας στις μάχες του, η μετάδοση του πνεύματος της εξέγερσης, η συνάντηση με όσους αντιστέκονται. Σε αυτόν τον αγώνα, εξακολουθούμε να είμαστε μαζί με τους φυλακισμένους συντρόφους μας και οι προσπάθειες του κράτους να μας απομονώσουν μέσα από την ομηρία τους πέφτουν στο κενό. Η πολύχρονη και πολύμορφη συμμετοχή τους στον αγώνα, που για το κράτος αποτελεί ένδειξη της ενοχής τους, για μας είναι μια ακόμη αιτία να τους θεωρούμε και να τους νοιώθουμε σαν αναπόσπαστο μέρος της ιστορία μας, της δράσης και της κίνησής μας.

Δεν θα αφήσουμε κανένα σύντροφό μας μόνο στα χέρια του κράτους. Στον πόλεμο ενάντια στην κυριαρχία, το όπλο μας είναι η αλληλεγγύη. Η τρομοκρατία των αφεντικών δεν θα καταφέρει να μας αποπλίσει. «Δεν είναι στην εξουσία των εχθρών μας να μας κάνουν να χάσουμε το θάρρος μας». Η συκοφάντηση του αγώνα, οι διώξεις και οι φυλακίσεις των αγωνιστών, για μας είναι αιτίες μάχης. Βαδίζουμε μπροστά στον αέναο κοινωνικό πόλεμο, σπάζοντας τα σύνορα των επιβαλλόμενων κοινωνικών διαχωρισμών, αναζητώντας νέες αναμετρήσεις και νέους συμμάχους, προωθώντας την αντίσταση, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη. Για την ελευθερία...

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ, ΚΩΣΤΑ
ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ, ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ**

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΝΑ ΑΝΤΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ**

Φλεβάρης '99
ΚΥΚΛΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Προκήρυξη για τη συγκέντρωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αναρχικούς που έγινε στις 25 Φλεβάρη '99 στο πνευματικό κέντρο Αθήνας.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Κάθε απόπειρα των ανθρώπων να ανατρέψουν ένα μέρος αυτού του κόσμου ανοίγει το δρόμο για την κριτική και τη δράση ενάντια στα θεμέλια μιας εξουσιαστικής κοινωνίας.

Κάθε σύγκρουση με τα σχέδια του κράτους και των αφεντικών κρύβει την απόφαση των αντιστεκόμενων να αποφασίζουν οι ίδιοι για τη ζωή τους, σαμποτάροντας τις βλέψεις των κυρίαρχων και το φάντασμα της συναίνεσης που προωθούν.

Κάθε επιμέρους μέτωπο που ανοίγει ενάντια σε νόμους και θεσμούς που κατοχυρώνουν ένα μέλλον ασφυκτικότερου ελέγχου, εκμετάλλευσης, αποκλεισμού και αλλοτρίωσης, δημιουργεί το έδαφος για τη συνάντηση, την αλληλεγγύη και την κοινή δράση όσων έχουν κάθε λόγο να πολεμούν κόντρα στη λεηλασία της ζωής τους. **Κάθε ρήξη φανερώνει τους εχθρούς και τους φίλους της ελευθερίας...**

Σημερινή στιγμή του κοινωνικού πολέμου είναι η εξέγερση της νεολαίας. Οι μαθητές συσπειρώνονται γύρω από την απαίτηση να καταργηθεί ο νόμος 2525, ένας νόμος που θέλει να προσαρμόσει το σχολείο στους νέους νόμους της αγοράς. Καταλαμβάνουν τα σχολεία, τους χώρους που φτιάχτηκαν για την εκπαίδευση και πειθάρχηση υπηκόων του κράτους και τους μετατρέπουν σε απελευθερωμένες ζώνες αναζήτησης, συνειρήσεως, αγώνα, σε ορμητήρια για καινούριες εμπειρίες. Με μπλόκα στους δρόμους καταλύουν την ομαλή και απρόσκλητη κυκλοφορία στις πόλεις, εμποδίζουν τις αχχωμένες διαδρομές από το σπίτι στη δουλειά και την κατανάλωση, για να χορέψουν στα κατελιημμένα οδοστρώματα. Χιλιάδες κατεβαίνουν στις πορείες, αλλού καταλαμβάνουν νομαρχίες και πολιορκούν κυβερνητικά κτίρια.

Ξεκινώντας από την αντίσταση ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση ένα κίνημα βρίσκεται να συγκρούεται μετωπικά με ό,τι προσπαθεί να το εγκλωβί-

σει, με ό,τι αποτελεί εμπόδιο στο στόχο του, μ' έναν ολόκληρο κόσμο που αποδεικνύεται εχθρικός για την ελευθερία.

Απέναντι σ' αυτή την εξέγερση εξαπολύεται ένας πόλεμος τρομοκρατίας και καταστολής.

Γονείς, παπάδες και διευθυντές στην αρχή με ένα πνεύμα συγκατάβασης προσπαθούν να σπάσουν την αποφασιστικότητα μιλώντας για «εξωσχολικούς» και «ζημιές». Λες και αυτό που μετράει δεν είναι αν συμμετέχεις ή όχι στον αγώνα, αν συμβάλλεις σ' αυτόν ή τον πολεμάς, από όποια θέση κι αν βρίσκεσαι. Λες και οι ζημιές είναι αυτές που μετράνε, τα τζάμια, τα θρανία, τα απορριμματοδοχεία μιας φυλακής και όχι οι ζωές αυτών που μαυρίστηκαν εκεί. Τρέχουν να περιορίσουν τον αγώνα στο νόμο 2525 όταν αυτός γενικεύεται και συμπαράσχει τους καταναγκασμούς, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς που υποδουλώνουν ολόκληρη τη ζωή μέσα και έ-

ξω από τα σχολεία. Αγανακτούν με τις δυναμικές πρακτικές και τη μαχητικότητα λες και ένας αγώνας γίνεται χωρίς να αλλάξει τίποτα από μια μίζερη καθημερινότητα, λες και μια εξέγερση χωράει στα συνηθισμένα καλούπια κίνησης και συμπεριφοράς.

Όταν οι μαθητές φάνηκαν ανθεκτικότεροι, με πείσμα και φαντασία, με οργή, πάθος και αυτοπεποίθηση, αγνοώντας τις χυδαίες συμβάσεις της υποταγής, πιο ανεξάρτητοι και ανεξέλεγκτοι απ' όσο κάποιοι τους ήθελαν, όταν συνέχισαν παρά τον πόλεμο φθοράς του υπουργείου, τις απειλές των εισαγγελέων, την κατήχηση των γονιών, το κλίμα συνδιαλλαγής των κομμάτων και των συνδικάτων, η καταστολή πήρε πιο ορατό πρόσωπο. Το κράτος μέσω των ΜΜΕ κινητοποίησε τους κοινωνικούς τραμπούκους. Αγανακτισμένοι γονείς αρχίζουν τις εισβολές και τους τραμπουκισμούς, αγανακτισμένοι οδηγοί επιτίθενται στους συγκεντρωμένους. Οι εισαγγελίες ετοιμάζονται να επέμβουν. Στις πορείες, και ενώ το υ-

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ. ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΣΤΟ ΠΑΝΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ, ΣΤΙΣ 15 ΓΕΝΑΡΗ '99 ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ 18 ΓΕΝΑΡΗ '99

«Αρνούμαι τις κατηγορίες που μου αποδίδονται... συμμετέχω στις κινητοποιήσεις ενάντια στο νόμο Αρσένη από την ημέρα της ψήφισής του... Όντας απόφοιτος της Φιλοσοφικής Σχολής και άνεργος συμμετείχα στον περσινό αγώνα των αδιόριστων καθηγητών. Ο αγώνας αυτός συνεχίζεται και με το σημερινό μαθητικό κίνημα στο οποίο δηλώνω αλληλέγγυος και σαν αναρχικός. Σαν ένας από τους εικοσιπέντε χιλιάδες που συμμετείχαν στην πορεία της Παρασκευής»

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΒΑΣΙΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΤΗ ΑΡΜΠΑΝ ΠΕΡΛΑΛΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΗΚΕ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ, ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ, ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ 18 ΓΕΝΑΡΗ

ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ ΑΜΕΣΑ Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο Β. Ευαγγελίδης, άνεργος καθηγητής κι ο ίδιος, είναι ένας από τους χιλιάδες διαδηλωτές που σ' όλη την Ελλάδα, τον Ιούνιο του '98, αντιπαράστηκαν μαχητικά στον «εκαυγκρονισμό της εκπαίδευσης» και την κρατική τρομοκρατία των ΜΑΤ γύρω από τα σχολεία/εξεταστικά κέντρα. Είναι επίσης ένας από τους χιλιάδες που συμμετείχαν στα πρόσφατα μαθητικά συλλαλητήρια, όπου και συνελήφθη στις 15 Γενάρη, αλληλέγγυος στον αγώνα της νεολαίας ενάντια στην υποταγή της στα σχολεία/φυλακές. Είναι ακόμα, ένας από κείνους που καθημερινά αγωνίζονται ενάντια στην βαρβαρότητα του κράτους και του κεφάλαιου, για την κοινωνική απελευθέρωση από τη γενικευμένη εκμετάλλευση, καταπίεση και αλλοτρίωση.

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ, Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗ ΑΡΜΠΑΝ ΠΕΡΛΑΛΑ που συνελήφθη στο συλλαλητήριο τις 15^{ες} Γενάρη και προφυλακίστηκε

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ που προφυλακίστηκε στις 18 Νοέμβρη '98 και κρατείται όμηρος για τα γεγονότα του Ιούνη

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ που κρατείται αιχμάλωτος στη φυλακή από τις 13 Γενάρη 1998 για την έμπρακτη αλληλεγγύη του στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού Κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική TVX GOLD

Αναρχικοί σύντροφοι και συντρόφισσες

Προκήρυξη και αφίσες που κυκλοφόρησαν στην Αθήνα το χειμώνα του '99

πουργείο φρουρείται από κομματόσκυλα του ΚΚΕ, οι αστυνομικές δυνάμεις караδοκούν σε κάθε στενό. Στις απόπειρες διαδηλωτών να σπάσουν τον ασφυκτικό κλοιό, απαντούν με δακρυγόνα, ξύλο και συλλήψεις.

Τη συνθηκολόγηση που δεν κατάφεραν να πετύχουν με τις απειλές και τη συκοφαντία προσπαθούν να την επιβάλλουν οι μηχανισμοί της καταστολής, οι μπάτσοι, οι δικαστές, οι δεσμοφύλακες, περιμένοντας να παραδοθούμε, να διαχωριστούμε, να μετανιώσουμε.

Όσο οι επιθέσεις τους μένουν αναπάντητες θα κερδίζουν έδαφος.

Τώρα, περισσότερο από ποτέ, οι απόπειρες εκτόνωσης και συνδιαλλαγής είναι λόγος να αυτοοργανωθούμε και να αντεπιτεθούμε. Τη στιγμή που το κράτος φυλακίζει για να θέσει σε ομηρία ολόκληρο το κίνημα, να εκφράσουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας, κι αυτό να γίνει το επόμενο, δυναμικότερο βήμα του αγώνα. Οι συλληφθέντες δεν είναι απώλειες πολέμου ούτε θύματα. Είναι σύντροφοι μας στον κοινωνικό πόλεμο και η αλληλεγγύη θα μας οπλίσει να συνεχίσουμε σ' αυτόν πιο δυνατοί, ενάντια στην τρομοκρατία, την αδιαφορία, τους διαχωρισμούς.

Οι συλλήψεις, οι διώξεις, οι φυλακίσεις είναι ένας ακόμα λόγος να μην υποχωρήσουμε.

Θα μας βρουν μπροστά τους...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΘΗΤΗ ΑΡΜΠΑΝ ΠΕΡΛΑΛΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΒΑΣΙΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

που συνελήφθησαν στην πορεία της 15 Γενάρη

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ που κρατείται προφυλακισμένος για τη συμμετοχή του στα γεγονότα του Ιούνη, για την αλληλεγγύη του με τους αδιόριστους που αγωνίστηκαν ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ που στάθηκε αλληλέγγυος στον αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής ενάντια στην TVX Gold

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΑΙΗ

Φογονέρος

οι άνθρωποι που μαζεύονται γύρω από τις φωτιές

Είναι Σάββατο βράδυ, κάνει κρύο στην αργεντινέζικη Παταγονία, γύρω απ' τις φωτιές μαζεύονται οι 70 περίπου Φογονέρος (οι άνθρωποι που μαζεύονται γύρω από τις φωτιές) οι οποίοι κρατάνε τα οδοφράγματα που κόβουν την εθνική οδό 22 (από την οποία περνούν τα βυτία ανεφοδιασμού καυσίμων όλης της χώρας). Οι περισσότεροι είναι νέα παιδιά και άνεργοι, χωρίς προηγούμενη πολιτική εμπειρία αλλά με την απελπισία που γεννά η μιζέρια. Ακόμα δεν έχουν ξεκάθαρο το τι σημαίνουν αυτά τα οδοφράγματα και για τον εαυτό τους, αυτό όμως που έχουν ξεκαθαρίσει είναι το ότι δεν κουνιούνται από κει αν πρώτα δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους που ουσιαστικά αφορούν τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Οργανώνονται σε λαϊκή συνέλευση στην οποία συμμετέχουν οι περισσότεροι κάτοικοι των χωριών Κούτραλ Κο και Πλάζα Ουίνγκουλ, από αυτήν βγαίνουν οι αποφάσεις χωρίς να έχουν θέση ούτε κόμματα ούτε ηγέτες. Έχουν μάθει ήδη από την εμπειρία τους την προηγούμενη χρονιά, όταν η λαϊκή μάχη των Πικετέρος που δόθηκε στην ίδια περιοχή και είχε τα ίδια χαρακτηριστικά, προδόθηκε από τους εκπροσώπους τους που εξαγοράστηκαν από την κυβέρνηση της επαρχίας (Νεουκέν).

Το ξημέρωμα της 12/4/97 έφτασαν οι δυνάμεις καταστολής, οι Χεντάρμες (κάτι μεταξύ ΜΑΤ και στρατού) και προχωρώντας με μπουλντόζες και πυροσβεστικές κατά των οδοφραγμάτων, επιτέθηκαν στον κόσμο με δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και σκυλιά. Μέχρι τις 10 πμ. συγκε-

ντρώθηκαν περίπου 10.000 άτομα για να αντισταθούν γύρω απ' τα οδοφράγματα. Ακολούθησαν άγριες οδομαχίες, με τους Χεντάρμες ενώθηκαν τα VESPO (αντιτρομοκρατικό σώμα της επαρχίας Νεουκέν) καθώς και η τοπική αστυνομία, η οποία δεν αρκέστηκε μόνο στην χρήση των πλαστικών σφαιρών. Από μια σφαίρα σκοτώθηκε η Τερέζα Ροδρίγκεζ, 24 χρονών, ενώ πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν και έγιναν και 20 συλλήψεις. Τελικά οι Χεντάρμες αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν μπροστά στις πέτρες και τις μολότωφ και τα οδοφράγματα ξαναστήθηκαν κόβοντας πάλι την εθνική οδό.

Το Κούτραλ Κο και η Πλάζα Ουίνγκουλ είναι δύο χωριά του αργεντινέζικου νότου, σε μια περιοχή άγρια και έρημη. Οι κάτοικοί τους εξαρτώνταν από την κεντρική Υ.Ρ.Ε. (Εθνική Εταιρεία Πετρελαίου). Με την νεοφιλελεύθερη πολιτική που εφάρμοσε ο Μένεμ, η ΥΡΕ ιδιωτικοποιήθηκε ρίχνοντας χιλιάδες οικογένειες στην ανεργία.

Σε μια Αργεντινή με πατερναλιστική παράδοση, όπου οι μάζες είναι συντηθισμένες να ακολουθούν έναν ηγέτη, είτε κομματικό είτε συνδικαλιστικό, (ακόμα κι ο αναρχισμός στην πλειοψηφία του απαντά στο αναρχοσυνδικαλιστικό

μοντέλο) το φαινόμενο του Κούτραλ Κο ήταν διπλά σημαντικό. Καταρχήν επανέφερε στο προσκήνιο την πρακτική των μαζικών λαϊκών εξεγέρσεων χωρίς την αναγκαιότητα των ηγετών. Τέτοια κινήματα έχουν γίνει πολύ σπάνια στην αργεντινέζικη ιστορία. Έχουν συμβεί στο παρελθόν το 1969, τα κινήματα «Κορδοβάζο» και «Ροσαριάζο», κατά τη διάρκεια των οποίων οι πόλεις Κόρδοβα και Ροσάριο καταλήφθηκαν απ' το λαό και το μέγεθός τους επηρέασε τις εξελίξεις συμβάλλοντας ουσιαστικά στην κατάρρευση της δικτατορίας του Ογκανία.

Η δεκαετία του '70 και οι αρχές της δεκαετίας του '80 χαρακτηρίζονται από την αγριότητα της καταστολής που ενσαρκώνεται στη δράση της τριπλής Α (Αργεντινέζικη Αντι-κομμουνιστική Συμμαχία, ακροδεξιά παραστρατιωτική ομάδα στην οποία συμμετείχαν και περονιστές, με δημιουργό τον Λοπέζ Ρέγα, δεξί χέρι της γυναίκας του Περόν Ισαβέλας και προέδρου της χώρας μετά το θάνατό του το 1973) η οποία κάνει την μακάβρια εμφάνισή της στη διάρκεια της περονί-

στικής ψευδοδημοκρατίας (Τρίτη προεδρία του Περόν) και η δράση της επισφραγίζεται με τη στρατιωτική δικτατορία που ακολουθεί (1976-1983). Η αντίσταση ήταν υποχρεωμένη να παίρνει μορφές μυστικότητας όπως στις αρχές του '70 που την κυριότερη δραστηριότητα είχαν τα αντάρτικα των Μοντονέρος (ακροαρστικοί περονιστές) και του Ε.Ρ.Ρ. (μαρξιστικού χαρακτήρα). Στη διάρκεια της περιόδου που είναι γνωστή στην ιστορία της Αργεντι-

νής ως «Βρώμικος Πόλεμος» εξαφανίστηκαν τα μαζικά λαϊκά κινήματα λόγω της τραχύτητας της καταστολής που άφησε πάνω από 30.000 αγνοούμενους και άλλους τόσους βασανισμένους και εξορισμένους. Μετά την επιστροφή στη δημοκρατία, το 1983, άρχισε να γίνεται αισθητή η οργή της μάζας λόγω της πείνας. Το '87 ξέσπασαν λεηλασίες στο Ροσάριο οι οποίες είχαν απήκηση σε διάφορα σημεία της χώρας. Δεν είναι παρά το '93 που το Σαντιάγο ντελ Εστέρο ζει μια λαϊκή εξέγερση, το '95 ακολούθησε το Χουκούμπ και το '96 το Κούτραλ Κο και η Πλάζα Ουίνγκουλ (εξέγερση που προδώθηκε απ' τους εκπαιδευτικούς της λαϊκής συνέλευσης). Είναι ξανά τον Απρίλιο του '97 που γίνεται η Pueblada (κατάληψη του χωριού) των Κουτράλ Κο και Πλάζα Ουίνγκουλ με διάρκεια 9 ημερών. Οι Φογονέρος, αντιτεκόμενοι στο κρύο, την καταστολή και το θάνατο, δεν δέχτηκαν το ρόλο του θύματος και πήραν μέρος στην εξέγερση για να επιβάλλουν στην επαρχιακή και την τοπική κυβέρνηση τα αιτήματά τους σχετικά με τη δημιουργία θέσεων εργασίας και την παραγραφή των κατηγοριών.

Πέρα όμως από τα αιτήματά τους το πιο σημαντικό στοιχείο αυτού του γεγονότος είναι ο αντίκτυπος που είχε σε όλη τη χώρα. Ένα μήνα αργότερα οι κάτοικοι του Ταρταγάλ και του Χενεράλ Μακόνι (Σάλτα) έστησαν οδοφράγματα κόβοντας την εθνική οδό 34, στα σύνορα με τη Βολιβία. Όπως το Κούτραλ Κο έτσι και το Ταρταγάλ είναι ένα χωριό ανέργων. Με την ιδιωτικοποίηση της YPF και το κλείσιμο των σιδηροδρόμων όλοι οι κάτοικοι της οδηγήθηκαν στην ανεργία. Η κατάληψη της εθνικής οδού ξεκίνησε στις 8/5, τα μαγαζιά έκλεισαν και οι καθηγητές απήργησαν ενισχύοντας τη διαμαρτυρία. Το 30% του πληθυσμού του Ταρταγάλ ανήκει σε διάφορα έθνη: Τσιριγουάνος - Τσάνες, Ουίτσις, Τόβας, Τσορότες και Τσουρούπιες. Επίσης έχει πολλούς εργάτες - χελιδόνια που σε κάθε συγκομιδή αλλάζουν κατοικία. Το 33% των οικογενειών δεν ικανοποιούν τις βασικές τους ανάγκες διατροφής, η ανεργία φτάνει το 65%. Παραδόξως, σε αντίθεση με ό-

λη αυτή τη φτώχεια, η περιοχή είναι μια απ' τις πλουσιότερες σε πετρέλαιο και υγραέριο στη χώρα και η δεύτερη παραγωγός σε βαμβάκι.

Με τους κατοίκους του Ταρταγάλ και του Χενεράλ Μοσκόνι ενώθηκαν πάνω από 2.000 ξυλουργοί εργάτες. Η κατάληψη της εθνικής οδού κράτησε μια εβδομάδα και ενώ η Χενταρμερία ήταν κοντά περιμένοντας εντολή επίθεσης, ήρθαν σε συμφωνία με την κυβέρνηση που υποσχέθηκε ταμείο ανεργίας και δημιουργία θέσεων εργασίας (εδώ να πούμε ότι τον προσεχή Οκτώβρη επρόκειτο να γίνουν βουλευτικές εκλογές).

Η Χενταρμερία όμως του βορρά δεν έμεινε αδρανής, στις 20/5 επιτέθηκε άγρια στους Ζαφρέρος (εργάτες στη συγκομιδή ζαχαροκάλαμου) του Χουκούμπ (στα σύνορα με τη Βολιβία) που είχαν ξανακόψει την εθνική οδό 34. Η καταστολή άφησε πίσω της περίπου 100 τραυματίες, πολλοί από αυτούς σοβαρά.

Ταυτόχρονα με τα γεγονότα στο Χουκούμπ, οι μικροπωλητές και οι φοιτητές στη Λα Πλάτα (μια πόλη κοντά στο Μπουένος Άϊρες) συγκρούονται με την τοπική αστυνομία. Τα επεισόδια άρχισαν όταν η αστυνομία προσπάθησε να διώξει τους μικροπωλητές από τους δρόμους της πόλης, εκείνοι αντιστάθηκαν βίαια και όταν η καταστολή κορυφώθηκε πολλοί μικροπωλητές κατέφυγαν στη Νομική σχολή. Η αστυνομία έσπασε το άσυλο (δίχως καν τη συγκατάθεση του πρύτανη), ενώ φοιτητές που ενώθηκαν με τους μικροπωλητές άπλωσαν το πεδίο της σύγκρουσης μέσα κι έξω απ' το πανεπιστήμιο. Τα επεισόδια κράτησαν όλη τη μέρα και υπήρξαν δεκάδες διώξεις. Τις επόμενες μέρες πολλαπλασιάστηκαν οι καταλήψεις δρόμων (αλλού αυθόρμητες κι αλλού με την παρότρυνση συνδικαλιστών) σε διάφορα σημεία της χώρας.

Σχετικά με τα επεισόδια στη Λα Πλάτα, πραγματοποιήθηκαν στις 28/5 πορείες και καταλήψεις πανεπιστημίων σε αρκετές πόλεις. Η μεγαλύτερη διαδήλωση έγινε στο Μπουένος Άϊρες με συμμετοχή 100.000 περίπου ατόμων.

Όλα αυτά τα γεγονότα μιλάνε για την ανάγκη του λαού να εξεγερθεί ενάντια στη βία του κράτους, βία που μεταφράζεται σε πείνα, σε μισέρια, σε καταστολή και σε θάνατο. Οι εξεγέρσεις είναι μαζικές και αυθόρμητες, ακόμα κι αν δεν είχαν μια συνέχεια, ήταν μια αρχή που δείχνει τι μπορεί να ακολουθήσει. Μετά από αυτά τα γεγονότα υπάρχει κόσμος που οργανώνεται και που συνεχίζει να αγωνίζεται γιατί ξέρει ότι η κυβέρνηση δεν έκανε άλλο απ' το να βάλει μπλώματα και ότι τα πραγματικά ζητήματα παραμένουν άλυτα.

Το σύστημα έχει αρχίσει να ανησυχεί. Η δυνατότητα ταυτόχρονης έκρηξης ξεπροβάλλει από παντού και κανείς πια δε ζητάει τίποτα αλλά όλοι θέλουν να πάρουν τα πάντα...

Alen

MAPUCHE

ΟΙ «ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ»

Όταν πριν 500 χρόνια ο Χριστόφορος Κολόμβος έφτασε στην Αμερική, σήμανε η αρχή μιας ιστορίας αίματος και θανάτου, που οι κυρίως τάξεις ανέλαβαν να αποκρύψουν, να αποσιωπήσουν κάτω από ένα μανδύα λήθης, κάτω από την επίσημη ιστορία αυτής της καταπίεσης. Αυτή είναι η άλλη ιστορία, η αποσιωπημένη για αιώνες, αυτή των ινδιάνων (indios) που ξεριζώθηκαν από τη γη τους για να πεθαίνουν στα χέρια των κατακτητών. Ιστορία που πρέπει να την επανακτήσουμε, να την απομυθοποιήσουμε, να την οικειοποιηθούμε.

Η Αμερική ήταν για την παρηκμασμένη φεουδαρχική ευρωπαϊκή κοινωνία το καύσιμο που της επέτρεψε να ξετυλίξει ένα καινούριο κοινωνικό οικονομικό σύστημα, τον καπιταλισμό.

Για τους ιθαγενείς η «ανακάλυψη» ήταν μια ποινή θανάτου. Όσοι δεν δολοφονήθηκαν άγρια από τους Ισπανούς, αφήσανε τη ζωή τους μέσα στη σκόνη, την πείνα και την εκμετάλλευση των ορυχείων χρυσού και ασημιού, ενώ άλλοι υποκύψανε σαν τις μύγες εξαιτίας των άγνωστων μέχρι τότε για τους ιθαγενείς ασθενειών, όπως ήταν π.χ. η ευλογιά. Η επαφή τους με τους λευκούς υπήρξε θανάσιμη για τους ιθαγενείς.

Όταν οι κατακτητές έφθασαν στην Αμερική, οι ινδιάνοι ήταν πάνω από 70.000.000, ενάμιση αιώνα αργότερα είχαν

μειωθεί σε 3.500.000. Πολιτισμοί και κουλτούρες εξολοθρευμένες από τη φωτιά των κατακτητών, άνθρωποι δολοφονημένοι, άνθρωποι στερημένοι από τη γη τους, άνθρωποι που μετατράπηκαν σε υποζύγια των κατακτητών για να δουλεύουν και να κουβαλούν φορτία στα ορυχεία ή στις φυτείες του καφέ και του κακάο.

Ανάμεσα στο 1503 και το 1600 έφθασαν στο λιμάνι της Σεβίλλης 185 τόνοι χρυσού και 16 χιλιάδες τόνοι ασημιού. Η Δύση έγινε ο μεγάλος δολοφόνος των ιθαγενών λαών. Ο πάπας, οι επίσκοποι και οι παπάδες ανέλαβαν τη δουλειά του εκχριστιανισμού για να αποικιοποιήσουν τους «αιρετικούς», και η εξουσία με τους αποικιοκρατικούς μηχανισμούς ελέγχου, που επέτρεψε στους κατακτητές όχι μόνο να αρπάξουν τα πλούτη της γης, αλλά και να αποικίσουν το πνεύμα των ινδιάνων.

Οι ινδιάνοι, οι οποίοι είχαν μια πολύ ιδιαίτερη, μαγική σχέση με τη γη, πηγή του πλούτου και της ζωής, στερημένοι από αυτή και καταδικασμένοι στη σκλαβιά, μασούσαν τα φύλλα της κόκας για να αντέχουν και όσοι από αυτούς εξεγέρθηκαν τους δολοφόνησαν, όπως το μεγάλο Τυράς Amaru και τον Τυράς Katari στις Άνδεις ή τους Maruche, οι οποίοι στο νότο της Νότιας Αμερικής αντιστάθηκαν για πάνω από 350 χρόνια στον αποικισμό.

Μaruche ή «Άνθρωποι της Γης», είναι το όνομα του πρωταρχικού λαού που κατοίκησε το νότο των περιοχών Gulu Maru και Puel Maru γνωστών σήμερα ως Χιλή και Αργεντινή αντίστοιχα. Η οροσειρά των Άνδεων που σήμερα είναι το σύνορο που χωρίζει τα δύο κράτη, ήταν και είναι για τους Maruche ένα σημείο συνάντησης, μια γέφυρα ένωσης ενός λαού που από τις δύο μεριές της οροσειράς αντιστάθηκε με το ίδιο θάρρος στον αποικισμό. Και δεν είναι τυχαίο που τα δύο κράτη-καταπιεστές του λαού Maruche οργάνωσαν την ίδια εποχή αιμοσταγείς στρατιωτικές εκστρατείες τις οποίες μονάχα το θάρρος των Maruche δεν ήταν αρκετό για να αποκρούσει. Οι λεγόμενες «Ειρήνευση της περιοχής Araucaria» (1881) στη Χιλή και «Κατάκτηση της Ερήμου» (1879-1885) στην Αργεντινή ήταν πραγματικές σφαγές κατά τις οποίες εκτός από χιλιάδες ζωές ο λαός των Maruche έχασε και τα εδάφη του.

Όμως ακόμα κι αν ήταν μια μεγάλη ήττα δεν έγινε ποτέ ούτε ολοκληρωτική ούτε οριστική. Σήμερα, πάνω από έναν αιώνα από την κατάκτηση της ερήμου, οι Maruche αντιστέκονται ακόμη από τα βουνά και τις πόλεις. Οι «Άνθρωποι της Γης» συνέχισαν να αγωνίζονται για την επανάκτηση των εδαφών και την αυτοδιάθεση. Και όταν μιλάμε για έδαφος δεν εννοούμε απλώς γη αλλά ένα φυσικό χώρο όπου οι Maruche μπορούν να εξασκούν σε πλήρη ελευθερία τα δικαιώματά τους ως λαός, να αναπτύσσουν τον πολιτισμό τους, τη γλώσσα τους, τη δική τους πολιτική, οικονομική και κοινωνική οργάνωση. Στοιχεία τα οποία, μαζί με το έδαφός τους, έχουν περιοριστεί από το κυρίαρχο έθνος-κράτος.

Η φιλοσοφία των Maruche δεν στηρίζεται στον αυταρχισμό (εξουσιαστικότητα), ούτε στο δυτικό καπιταλισμό που θέλησαν να τους επιβάλλουν. Ακόμα κι αν υπάρχει μια πολιτική αρχή σε κάθε κοινότητα, οι λεγόμενοι Lonko, η φωνή τους ανταποκρίνεται στη θέληση του κάθε μέλους της κοινότητας. Κάθε κοινότητα έχει επίσης τον Werken (ποιητής και αφηγητής της σκέψης των Maruche), τον Machi ή Pillar Kuse (υπεύθυνο της ιατρικής, της εκπαίδευσης και της φιλοσοφίας), τον Ngenpin (πολιτικοδραστηριοποιητικό αρχηγό).

γός) και τον Weupife (ιστορικό και θεματοφύλακα της μνήμης και της παράδοσης των Mapuche). Η δική τους φιλοσοφική αντίληψη έχει άμεση σχέση με τη μητέρα φύση. Το Pu Newen είναι οι δυνάμεις/ισχύεις που διαμορφώνουν τα ζωντανά στοιχεία του σύμπαντος των Mapuche και το Che (ο άνθρωπος Mapuche) είναι ένα άλλο Newen (στοιχείο δύναμης), με τη μόνη ευθύνη να διατηρεί, να ρυθμίζει και να ελέγχει την ισορροπία του δικού τους Wallmapu (έδαφος).

Οι πρωταρχικοί λαοί που προϋπήρχαν του σχηματισμού και της συγκρότησης των αμερικανικών κρατών, ενσωματώθηκαν στις κρατικές δομές χωρίς τη συμμετοχή τους, ακόμα κι ενάντια στη θέλησή τους και πολλές φορές διαμέσου επιθέσεων και στρατιωτικών εισβολών.

Τα εθνικά (ethnics) δικαιώματα των λαών-εθνών μπορούν να αναγνωριστούν σαν αποτέλεσμα μιας συμφωνίας, αλλά ποτέ σαν επιβολή μιας «ισχύουσας» κοινωνικής σχέσης σε ένα καθορισμένο κράτος, χρόνο και χώρο. Αυτά είναι προϊόν της σκέψης του Διαφωτισμού, ευρωκεντρισμού και ρατσισμού και μιας αντίληψης γραμμικής εξέλιξης (της ιστορίας) που προϋποθέτει τόσο την ανωτερότητα ορισμένων δυτικών λαών και της κουλτούρας τους, καθώς και των θεσμών και των μορφών της οικονομικής, εμπορικής και καπιταλιστικής εξέλιξής τους.

Ένας αρχηγός Maya έδωσε στον πάπα την εξής παράδοση και αριστοτεχνική εξήγηση γι' αυτό: «Επειδή είμαστε ίσοι, έχουμε το δικαίωμα να είμαστε διαφορετικοί».

Όντως, η επίσημη ισότητα, η οποία δε σέβεται τα διαφορετικά χαρακτηριστικά και καταστάσεις, σημαίνει μια πραγματική ανισότητα, συχνά μεροληπτική, καμιά φορά διωκτική και πάντα αρνητική ως προς την πλήρη εξέλιξη των ανθρώπων και των λαών. Ο πληθυσμός των πρωταρχικών λαών που κατάφερε παρόλα αυτά να αντισταθεί και να επιβιώσει στην Αμερική, υπολογίστηκε το 1990 σε 42 εκατομμύρια ανθρώπους. Πρόκειται μήπως, όπως λένε μερικοί, για «λίγους τρελούς ινδιάνους»;

PULMARI

Ο αγώνας για την επανάκτηση των εδαφών

Το Pulmari (Πουλμαρί) είναι μια περιοχή 110.000 στρεμμάτων στην επαρχία Neuquén της Παταγονίας, στα σύνορα με τη Χιλή. Είναι πλούσια σε φυσική ομορφιά, σε μεταλλεύματα και σε βοσκοτόπους. Μετά την εισβολή και την αρπαγή των εδαφών των Mapuche από τον στρατό της Αργεντινής, το Pulmari έμεινε στα χέρια μιας αγγλικής εταιρείας (της οικογένειας Miller). Αγγλικά κεφάλαια είχαν εξοπλίσει και χρηματοδοτήσει τους «ήρωες» πατριώτες που διεύθυναν την εισβολή και τη σφαγή.

Και ποια ήταν η μοίρα των Mapuche; Όσοι επέζησαν μετά τη δίωξη ανακατέλαβαν διάφορα εδάφη, ακόμα και μέσα στο Pulmari, αντιστεκόμενοι σε αυτό που επιχειρούσε να τους επιβάλλει το κράτος της Αργεντινής, δηλαδή τη διάλυσή τους σαν λαό. Με την πολιτική των απαλλοτρώσεων που εφάρμοσε ο πρόεδρος Peron σχετικά με τα εδάφη και τις επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονταν οι εταιρείες αγγλικών συμφερόντων, το Pulmari μετατράπηκε το 1948 από αγγλικό τσιφλίκι σε περιοχή του αργεντινέζικου στρατού.

Οι Mapuche συνέχισαν να είναι ξένοι στη δική τους γη.

Το 1985, αφού είχε τελειώσει η σκοτεινή και αιματοβαμμένη περίοδος της στρατιωτικής δικτατορίας, ο πρόεδρος Alfonsín υποσχέθηκε να δώσει το Pulmari πίσω στους Mapuche. Έτσι το 1987 δημιουργήθηκε η C.I.P., μια κρατική οργάνωση με σκοπό να διαχειριστεί στο ενδιάμεσο τη γη του Pulmari. Το 1995, το «Συντονιστικό των οργανώσεων Mapuche» κατήγγειλε για διαφθορά την C.I.P. η οποία είχε ήδη αναγορεύσει σε «τουριστική περιοχή» τις ιερές τοποθεσίες των Mapuche και είχε εκχωρήσει αυθαίρετα τη γη σε όποιον πλήρωνε καλύτερα. Με αυτό τον τρόπο οι Mapuche έμεναν για άλλη μια φορά αποκλεισμένοι από τη γη τους.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση οι Mapuche αποφάσισαν να ανακαταλάβουν τα εδάφη τους. Η C.I.P. τους κατηγορήσε ως «σφετεριστές γης» και ζήτησε τη δίωξη της ηγεσίας τους και την εκκένωση των ανακατελημμένων εδαφών. Οι Lonko Antonio Salazar και Desiderio Calfinahuel και οι Werken Roberto Pancucheo και Placibo Cairruz βαρύνονται με αυτή την κατηγορία.

Το Γενάρη του 1996 εκχωρείται η περιφέρεια της λίμνης Pulmari σε ιταλό επιχειρηματία ο οποίος σε συνεργασία με ελβετικό και ιταλικό τουριστικό γραφείο την προορίζει για οικολογικό τουρισμό. Αυτή η περιοχή είναι τελετουργικό και φιλοσοφικό κέντρο των Mapuche. Η εκχώρηση αυτή δεν γίνεται αποδεκτή από την κοινότητα Porquínco στην οποία ανήκει ιστορικά ο χώρος. Το Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου η ίδια κοινότητα εμποδίζει έναν άλλο κάτοχο αδειάς να εισέλθει στα εδάφη που του εκχώρησε η C.I.P. στην κοντινή περιοχή Coyahue. Η κοινότητα Puel, ενόψει της καλοκαιρινής περιόδου που άρχισε και της επείγουσας ανάγκης για βοσκοτόπους συμφωνεί με την κοινότητα Porquínco να καταλάβουν από κοινού το κτήμα «La Engorda», στις 10 Δεκέμβρη. Στις 14/12/96 αστυνομικές δυνάμεις εκκενώνουν το κατελημμένο κτήμα, συλλαμβάνουν 10 μέλη των δύο κοινοτήτων και κατάσχουν τα ζώα. Οι συλληφθέντες απελευθερώνονται μετά από 24 ώρες και αποφασίζουν να ξαναγυρίσουν στο κατελημμένο κτήμα, όμως ακολουθεί και δεύτερη εκκένωση από την αστυνομία. Την επόμενη μέρα εκκενώνεται και το κατελημμένο από την κοινότητα Porquínco κτήμα Coyahue. Αυτή η πράξη καταστολής επισφραγίζεται από τη λευκή (Winka) δικαιοσύνη με τη σύλληψη 12 μελών της κοινότητας και του συντονιστικού. Όλοι ξέρουμε ότι η δικαιοσύνη κάνει ό,τι θέλει και ό,τι θέλει είναι πάντα να ευνοεί τους πιο ισχυρούς της οικονομικής εξουσίας. Αυτούς που σήμερα προορίζουν το Pulmari για ιδιωτική εκμετάλλευση του δασικού και ορυκτού πλούτου και των βοσκοτόπων του και για τουριστική αξιοποίηση της φυσικής ομορφιάς του. Και μέσα σε αυτά τα σχέδια οι Mapuche χωράνε μόνο σαν φτηνά εργατικά χέρια.

Το μήνυμα που στέλνουν οι Mapuche σε κάθε Pu Peri (αλληλέγγυους φίλους, οργανώσεις υποστήριξης) είναι το ότι η καταστολή γεννάει μόνο περισσότερη αντίσταση: «Για το δικό μας Έδαφος - Δικαιοσύνη - Πολιτισμό - Ελευθερία, Marici Weu - 10 φορές θα νικήσουμε»

Alen

* Για τον αγώνα των Mapuche στη Χιλή, δες στο Συμβούλιο Όλων των Εδαφών Mapuche, στη μπροσούρα: «CONTRA CUMBRE» 500 χρόνια μετά τον Κολόμβο... μια συνάντηση στην Ισπανία με ινδιάνικα κινήματα απ' τη «Λατινική Αμερική», σελ. 14-16, Εναλλακτικές Εκδόσεις 1993.

Σημειώσεις από τις Chiapas...

Βροχή

Έβρεχε χθες, μου λέει ένας χωρικός, βγαίνοντας από την πόλη του San Cristobal de las Casas. Χθες ήταν η μέρα του San Cristobalito, που έρχεται πάντα μαζί με τη βροχή και αυτή τη φορά ήρθε με ξηρό κρασί, και γι αυτό και η σημερινή βροχή έρχεται από χθές.

Στο δρόμο για την κοινότητα του Oventic, μέσα στη βροχή, η φράση αυτή βουίζει συνεχώς στο κεφάλι μου.

Σπίτι

Οι απόκληροι της γης μας δέχτηκαν σπύτι τους. Αυτοί που είναι οι πιο φτωχοί μεταξύ των φτωχότερων, έμελλε να είναι και οι πιο γενναίοι. Στα ζαπατίστικα χωριά της ζούγκλας Λακάντονα και των υψιπέδων της Τσιάπας συναντηθήκαμε με αυτούς που έρχονται από σαράντα και πλέον ξένες χώρες.

-Ελάτε να προσφέρετε το λόγο σας, προσκαλούσαν οι οικοδοστές.

Με ματσέτες στήσαν πυραμίδες από κορμούς δένδρων σε ξέφωτα, για να μας προστατεύσουν από την ακατάπαυστη βροχή. Βουτηγμένοι στη λάσπη, ανάμεσα σε αδύναμα σκυλιά και ξυπόλητα παιδιά, μοιραστήκαμε ιδέες, αμφιβολίες, σχέδια, παραληρήματα.

Για μια ολόκληρη εβδομάδα μαζί χιλιάδες γυναίκες και άνδρες, ότι αρνούμαστε να πιστέψουμε πως ο νόμος της αγοράς είναι ο νόμος της ανθρωπίνης φύσης. Από τον μεξικανό Superbarrio, ως τις αργεντινές μητέρες της Πλατείας της Πρώτης Μάν μέχρι τους βραζιλιάνους χωρικούς χωρίς γη, τις φεμινίστριες, τους ομοφυλόφιλους, τους συνδικαλιστές και τους οικολόγους απ' όλα τα μέρη της γης.

Οι αμφιτριώνες μας είχαν καλυφθεί: πίσω από αυτές τις μάσκες μας λένε - είμαστε εσείς!

Ομίχλη

Η ομίχλη είναι η κουκούλα που χρησιμοποιεί η ζούγκλα. Μ' αυτό τον τρόπο κρύβει τα κυνηγημένα παιδιά της. Απ' την ομίχλη φεύγουν, στην ομίχλη επιστρέφουν: εδώ οι ντόπιοι φορούν μεγαλόπρεπες ενδυμασίες, βαδίζουν σαν να επιπλέουν, σιωπούν ή μιλούν με τρόπο ήσυχος. Αυτοί οι πρίγκιπες, καταδικασμένοι σε δουλεία, υπήρξαν πρώτοι και τώρα είναι οι τελευταίοι. Τους αρπάζαν την γη, τους στέρναν τον λόγο, τους απαγόρευσαν να θυμούνται. Όμως αυτοί, ήξεραν πως να βρουν καταφύγιο μέσα στην ομίχλη, μέσα στο μυστήριο και από εκεί, έφυγαν μεταμφιεσμένοι για να βγάλουν την μάσκα της εξουσίας που τους ταπεινώσει.

Οι Μάγια, γιοί των ημερών, είναι έργο του χρόνου:

-Στο δάπεδο του χρόνου, λέει ο Μάρκος, γράφουμε τις καλικάτζούρες που ονομάζουμε ιστορία.

Ο Μάρκος, εκπρόσωπος του λόγου των Ζαπατιστών, έχει έρθει από μακριά. Τους είχε μιλήσει και δεν τον καταλάβαιναν. Τότε αυτός πήγε μέσα στην ομίχλη, έμαθε να ακούει και έγινε ικανός να μιλάει γι' αυτούς, είναι η φωνή των φωνών.

Αεροπλάνα

Ωρες-ώρες, όλο και κάποιο αεροπλάνο ή ελικόπτερο πετά πάνω απ' τις πέντε διαφορετικές κοινότητες όπου γίνεται η πολυπληθής διεθνής συνάντηση που συγκάλεσαν οι ζαπατίστες. Πρόκειται για τους στρατιωτικούς που προμηθίζουν στους ινδιάνους:

-Αυτοί θα φύγουν, εμείς θα μένουμε.

Το ίδιο συνέβη και στο Guadalupe Terreyas. Παλιά ήταν χωριό, τώρα είναι στρατώνας. Εκεί έγινε και η πρώτη συγκέντρωση αλληλεγγύης για τους ζαπατίστες. Κατέφθασαν χιλιάδες κόσμοι. Μόλις έφυγαν, εισέβαλε ο στρατός. Τον περσινό Φεβρουάριο ο στρατός σφετερίστηκε τη γη, τα σπύτια και τα υπάρχοντα τους, έδωσε τους ιθαγενείς και εγκαταστάθηκε εκεί με όλα όσα αυτοί είχαν δι-

μιουργήσει, δουλεύοντας στη ζούγκλα. Όμως, από εκείνο το συμβάν και μετά, ο ζαπατισμός ενισχύθηκε πολύ. Όσο πιο δυνατά ηχεί η φωνή του στον κόσμο, τόσο μικρότερη θα είναι η ατιμωρησία του κράτους.

-Δεν μπορούμε να σωθούμε από μόνοι μας, λένε οι ζαπατίστες και αμέσως μετά προσθέτουν:

-Κανείς δεν το μπορεί.

Εξορκισμός

Όπου ένα χωριό αντιδρούσε και αρνούταν να στείλει τους άντρες του σκλάβους στα τσιφλίκια ο στρατός τους εξόντωνε... Έτσι οι ιθαγενείς, κινδυνεύοντας να πεθάνουν είτε από σφαίρα είτε από πείνα, οπλίζονταν. Περισσότερο με ξύλινα ραβδιά παρά με τουφέκια, αλλά πάντως οπλίζονταν.

Όπως και στη Γουατεμάλα, τη γειτονική χώρα όπου ζουν άλλοι Μάγια, δεν ήταν το αντάρτικο που προκάλεσε την καταστολή. Πιο σωστά ήταν η καταστολή που έκανε αναπόφευκτο το αντάρτικο.

Από τους εκπροσώπους των κοινοτήτων που παραβρέθηκαν στο Πρώτο Συνέδριο Ιθαγενών στην Τσιάπας, το 1974, πολύ λίγοι έχουν επιζήσει. Στο El Quiche της Γουατεμάλα, ανάμεσα στο 1976 και το 1978, η κυβέρνηση δολοφόνησε 168 αρχηγούς συνεταιρισμών της περιοχής. Τέσσερα χρόνια αργότερα, χρησιμοποιώντας το αντάρτικο σαν πρόσχημα, ο γουατεμαλικός στρατός έκανε στάχτη 440 χωριά ινδιάνων.

Τόσο στη μια, όσο και στην άλλη πλευρά της συνοριακής γραμμής, τα θύματα, όπως και οι στρατιώτες είναι ιθαγενείς.

Αυτοί οι ινδιάνοι που χρησιμοποιούνται κατά ινδιάνων, υπακούουν σε διαταγές μγάδων αξιωματικών, οι οποίοι μετά από κάθε έγκλημα, κάνουν μια άγρια τελετή για να εξορκίσουν το μισό από το αίμα που έχουν.

Κόσμος

Όταν η χρονιά του 1994 έμοιαζε με νεογέννητο μωρό, οι ζαπατίστες χάλασαν τη φιάσα της μεξικάνικης κυβέρνησης που έπλεε σε πελάγη ευτυχίας για την απελευθέρωση... του χρήματος. Από τις κάνες των όπλων τους αντίκρυσαν οι φωνές αυτών που ποτέ δεν ακούγονταν και που έτσι θα ακούγονταν,

Όμως τα ζαπατίστικα όπλα θέλουν να γίνουν άχρηστα. Γιατί το κίνημά τους δεν είναι ερωτευμένο με το θάνατο. Δεν νιώθουν την παρωχημένη ευκαρίστηση με το να πυροβολούν ή να συνθηματολογούν ούτε και επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία.

Είναι ένα κίνημα που έρχεται από τα πέρατα του κόσμου και από τα έγκατα της γης: έχει να καταγγείλει πολλά και πολλά να γιορτάσει. Σε τελικά ανάλυση, πέντε αιώνες φρίκης δεν ήταν ικανοί να εξοντώσουν τις κοινότητες, ούτε και τον πανάρχαιο τρόπο που έχουν για να ζουν και να εργάζονται μέσα σε ανθρώπινη αλληλεγγύη και επαφή με τη φύση.

Οι ζαπατίστες θέλουν να εκπληρώσουν ειρηνικά το χρέος τους το ποίο συμπικνώνεται με λίγα λόγια στο να βοηθήσουν να ξυπνήσουν οι κρυφοί μυώνες της αξιοπρέπειας. Ενάντια στη φρίκη, το καούμο. Πρέπει κανείς να γελάει πολύ για να φτιάξει έναν καινούριο κόσμο, λέει ο Μάρκος, γιατί αλλιώς, ο καινούριος κόσμος θα μας βγει τετράγωνος και δεν θα μπορεί να περιστρέφεται.

Βροχή

Η Τσιάπας θέλει να είναι ένα κέντρο αντίστασης ενάντια στην ατιμία και στην πλιθιότητα και τέτοιο είναι. Βρισκόμαστε σ' αυτό ή θα θέλαμε να βρισκόμαστε, εμείς που συμμετείχαμε στις συζητήσεις αυτών των ημερών. Εδώ στο χωριό που λέγεται Η Πραγματικότητα (La Realidad) και όπου λείπουν τα πάντα εκτός από τη διάθεση, η βροχή πέφτει απλόχερα. Ο θόρυβος της βροχής δεν αφήνει να ακουστούν οι φωνές που ακνά περιέχουν μολυβένια λόγια ή ατέλειωτους μονολόγους. Ωστόσο, καταφέρνουμε να συνηγορήσουμε μέσα στον ήχο των κεραυνών, γιατί αξίζει τον κόπο η θέληση για δικαιοσύνη και η λαμπερή διαφορετικότητα του κόσμουX και στο μεταξύ, όπως θα έλεγα σε κάποιο χωρικό του San Cristobal, που ίσως τον λένε Julio αύριο θα βρέχει, τη βροχή που βρέχει και βρέχει και βρέχει...

του Εντουάρντο Γκαλεάνο

Σημειώσεις από την Πρώτη Διεθνή Συνάντηση ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό και για την Ανθρώπινη ΛΑ JORNADA No 4282, 7 Αυγ. '96 (μτφρ. Νίκα)

Τα προβλήματα σχετικά με τη γη ήταν πάντοτε μόνιμα στο Μεξικό. Η ιδιοκτησία της γης αποτέλεσε αιτία των πιο μεγάλων κινητοποιήσεων στην μεξικάνικη ιστορία. Στην Τσιάπας την 1^η Ιανουαρίου 1994, οι ιθαγενείς πήραν τα όπλα για να συμμετέχουν εκεί απ' όπου τους αποκλείσει οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, την ανακατανομή της γης. Όμως οι σημερινοί Ζαπατίστες, όπως και αυτοί στις αρχές του αιώνα, καθώς κι οι παντοτινά αντιστεκόμενοι ιθαγενείς, έχουν μια αντίληψη για τη γη, πολύ διαφορετική από αυτή που θα ήθελαν οι άλλοι να τους επιβάλλουν. Απέναντι στη μερκαντιλιστική άποψη, οι ιθαγενείς αντιτάσσουν μια ολιστική αντίληψη της γης που μας καταδεικνύει, αν όχι μια θρησκευτική προσκόλληση σ' αυτήν, ένα υψηλό αίσημα οικολογικής και κοινοτικής συμβίωσης. Αυτό αναμφίβολα δεν αποτελεί κάτι το τυχαίο αλλά προέρχεται από την ανάπτυξη μιας ολόκληρης τελλουρικής (telurica) κουλτούρας, η οποία ανέκαθεν τοποθετούσε σε ιδιαίτερη θέση τη σχέση της με τη γη, τα σύννεφα, τα ηφαίστεια, τις λίμνες...

«Ποιο είδος γραφής ή καταγραφής υπάρχει σ' αυτούς τους πολιτισμούς; Κάποιες φορές συναντάμε τυχαία τις μυθικές πηγές, κάποια αρχαία γραφή δηλαδή που άφησε τα ίχνη της πάνω στην επιφάνεια της φύσης» αναφέρει σχετικά με τους τελλουρικούς πολιτισμούς ο Gabriel Weisz, στο βιβλίο του *Σαμανικό Παλάτι*.

Τα παραδείγματα γι' αυτόν τον τελλουρικό πολιτισμό είναι άφθονα. Οι Huichol, όταν πραγματοποίησαν την πορεία τους προς τη ιερή έρημο της Wirikuta, προχωρούσαν ερμηνεύοντας τις ρίζες του πολιτισμού τους με το να διαβάζουν κάθε λεπτομέρεια των τοπίων που διάβαιναν, ανακαλύπτοντας τη σχέση αυτών των λεπτομερειών με τους μύθους της κοινότητάς τους. Παρόμοια δείγματα, έχουμε και στην Τσιάπας. Γι' αυτά μας μιλά ο Cesar Corzo, τσιαπανέκος ζωγράφος και ερευνητής, συγγραφέας διάφορων γλωσσολογικών μελετών, μεταξύ των οποίων και το βιβλίο του *Τσιάπας ή η μυθική γεωγραφία*.

Τι είναι η Τσιάπας;

Ερευνώντας σχετικά με τα διάφορα τοπωνύμια στην Τσιάπας, ανακάλυψα συπτωματικά πως πολλά από αυτά αναφέρονταν συνεχώς σε μυθικούς τόπους που μνημονεύονται στις προφορικές παραδόσεις τόσο των Nahua ό-

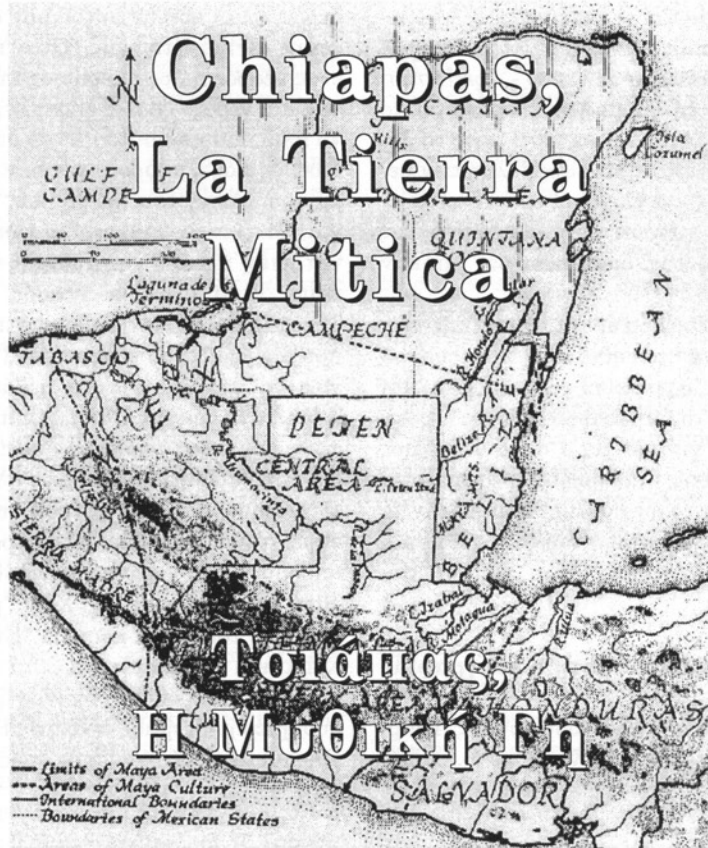
σο και σε μεγάλο τμήμα του πολιτισμού των Μάγια. Ονόματα που μου έδωσαν να καταλάβω ότι η Τσιάπας υπήρξε ο τόπος όπου ο μεσοαμερικανός άνθρωπος δημιούργησε τη μυθική γεωγραφία του. Τα Tlapallan, Nonoal, Tillan, Mictlan, Tularan Chiconautlan, Tlalocan, Temoanchan, Chicomoztoc, Aztlan, Zuyua, Chacnabitan,

Xibalba και άλλα, είναι μυθικοί τόποι των οποίων η ακριβής γεωγραφική θέση παρέμενε άγνωστη, γιατί οι ιθαγενείς είχαν πείσει τους Ισπανούς ότι αυτοί οι τόποι ήταν φανταστικοί, έτσι ώστε με τον καιρό, να θεωρήσουν οι ερευνητές ότι αυτοί οι τόποι δεν υπήρχαν. Αυτοί οι τόποι κρατήθηκαν μυστικοί καθώς οι ιθαγενείς συνέβαλαν στη διασταύρωση των ιερών φωνών μέσω μιας εσωτερικής πρακτικής. Γι' αυτό το σκοπό αρχικά χρησιμοποίησαν κυρίως τις γλώσσες yucateco, tzotzil και nahuatl - με αυτή τη σειρά προτεραιότητας -, και μετά τις «ανακάλυψαν» με τις άλλες γλώσσες των λαών που κατοικούσαν στις περιοχές της μυθι-

κής γεωγραφίας. Αυτό το γεγονός δεν έχει αναγνωριστεί ακόμα ακαδημαϊκά και πιστεύω ότι αν και δείχνει κάποιο είδος εχθρότητας, σίγουρα έχει μια λογική που δεν μπορεί να εκφραστεί διαφορετικά.

Οι Μάγια επηρέασαν έντονα τους ανθρώπους που κατοικούσαν τη μυθική γη, ιδιαίτερα τους Tzeltales, αλλά και αυτούς που βρίσκονται πιο δυτικά σε αυτήν, οι οποίοι αν και μιλούν γλώσσες Μάγια δεν έχουν τις φυσικές τους ρίζες στους Μάγια. Οι Tzotzil και οι Zoque δεν είναι Μάγια. Στα δυτικά της μυθικής γης, είναι η πολιτισμική επίδραση των Nahua (Tolteca) που αναπτύσσεται, Οι Chiapas (Τσιαπανέκοι), οι οποίοι κατά την άφιξη των Ισπανών ήταν οι κυρίαρχοι αυτής της μυθικής γης και οι οποίοι προτίμησαν να διαφύγουν προς την περιοχή El Canon de Sumidero (*Το Φαράγγι του Κυνηγημένου*) παρά να κατακτηθούν, ήταν Nahua σε επιμίσια με Τολτέκους.

Υποθετικά, η μυθική γη σχηματίζει ένα ρομβοειδές τετράπλευρο του οποίου οι τέσσερις γωνίες είναι: στα βορειοανατολικά το Palenque, στα νοτιοανατολικά το ηφαίστειο του Tacana, στα βορειοδυτικά το Tonala της πολιτείας Βέρακρουζ και στα νοτιοδυτικά το Tonala της Τσιάπας. Η ανατολική πλευρά είναι παράλληλη με τον 92° μεσημβρινό και σχηματίζει τη γραμμή Palenque-Tonina-Tacana. Αυτή η γραμμή διαχωρίζει εκείνο τον μυθικό τόπο από το την καθαυτό ζώνη των Μάγια οι οποίοι και τον θεωρούσαν ως γη της μαύρης και τρομερής δύ-

σης. Η δυτική πλευρά ήταν η γραμμή της Tonala που περνά από την Tonala της Βερακρούζ και φθάνει στην ομώνυμη περιοχή στην ακτή της Τσιάπας. Η βόρεια πλευρά σχηματίζεται από τη γραμμή που περνάει από το Palenque ως την Tonala της Βερακρούζ και η νότια πλευρά ήταν η γραμμή που ενώνει την Tonala της Τσιάπας με το ηφαίστειο Tacana. Στον 93° μεσημβρινό και περνώντας από το Chiapa de Corzo εκτείνεται η λεγόμενη γραμμή της Τσιάπα, η οποία τέμνεται σ' αυτό ακριβώς το σημείο από την γραμμή Chiapa de Corzo - Comitán, η οποία είναι παράλληλη με τη γραμμή που οριοθετεί το βορρά της μυθικής γης και, όταν προεκταθεί προς τα βορειοδυτικά φθάνει ακριβώς στο σημείο συμβολής των περιοχών Τσιάπας, Βερακρούζ και Οαχάκα, ενώ εκτεινόμενη προς τα νοτιοατολικά, χάνεται σε μια περιοχή της γουατεμαλέτικης κορδιλλιέρας, όπου ποτέ δεν μπήκαν οι καθαυτό Μάγια.

Βλέποντας τη θέση της μέσα στα όρια της μυθικής γης, η Τσιάπα (Chiapa) μπορεί να θεωρηθεί ως η πρωτεύουσά της. Είναι ο τόπος που είχε αφιερωθεί στον Mictlan, και του οποίου το κέντρο ήταν το Canon de Sumidero. Το κέντρο του Tlapallan, όπου γεννήθηκε ο ουράνιος ήλιος των nahua είναι το ηφαίστειο Chichonal που σχετίζεται με την Coatlicue, τη γη, και το ηφαίστειο Tacana ήταν το κέντρο του μυθικού τόπου γέννησης του ανθρώπου και του καλαμποκιού, Tamoanchan, του τόπου του Quetzalcoatl.

Σε ποιούς μύθους αναφέρεται αυτή η γεωγραφία;

Η Τσιάπας βρίσκεται μέσα σ' όλους τους μύθους. Υπάρχει ένας κόσμος κλειστός μέσα σ' αυτόν τον τόπο, οι διά-

φορες περιοχές του οποίου έχουν μια κοσμογονική σημασία. Στη μυθική γη, είναι βασική η σχέση με τον ήλιο.

Οι διάφοροι λαοί, Tzotzil, Tzeltal, Zoque, Tojolbal, λάτρευαν διαφορετικούς ήλιους. Υπήρχαν δύο ημερήσιοι ήλιοι και δύο νυχτερινοί, ένας νέος κι ένας γέρος αντίστοιχα, οι οποίοι ήταν ουσιαστικά ένας ήλιος διαιρεμένος στα δύο, όπως αναφέρει το Tloque Nahuaque. Υπήρχαν τέσσερις ήλιοι που αντιστοιχούν στις φάσεις της περιστροφικής κίνησης της γης. Όταν η μέρα ξεκινούσε, υπήρχε ένας νεαρός ήλιος ημερήσιος κι όταν η μέρα τελείωνε, ήταν πιά γέρος. Το ίδιο επαναλαμβανόταν με τον νυχτερινό ήλιο που κινούνταν κάτω από τη γη. Ο νυχτερινός ήλιος, γήινος ή μαύρος, γεννιέται απ' το «θάνατο» του ουράνιου ήλιου, του ημερήσιου, κόκκινου, γέρου και μάγια, πάνω στην γραμμή Palenque-Tonina-Tacana (την ανατολική πλευρά της μυθικής γης), και λατρευόταν από τους Tzeltal ως ο νεαρός, μαύρος, γήινος ήλιος Tezcatlipoca. Όταν έφθανε στη γραμμή του μεσονυχτίου που διαχωρίζει τα εδάφη των Tzeltal και των Tzotzil άρχιζε να γερνάει, για να πεθάνει τελικά, με το όνομα Xolotl, στη γραμμή Chiapa, και να ξαναγεννηθεί ως ο νεαρός, κόκκινος, ουράνιος ήλιος, ο Huitzilopochtli στην ίδια αυτή γραμμή αλλά όντας πλέον πάνω απ' την πλευρά των Zoque. Ο Xolotl λατρευόταν από τους Tzotzil και έφερε στην Chiapa την καταστροφή των ψυχών μετά την παρομνή του για τέσσερα χρόνια πάνω στο Mictlan, απ' όπου και η ταύτιση του Xolotl με τον Mictlantecutli, τον άρχοντα του κάτω κόσμου. Έτσι λοιπόν οι δύο ήλιοι, ο Xolotl και ο Tezcatlipoca είναι ένας, γιατί κι οι δύο είναι ο γήινος, μαύρος, νυχτερινός ήλιος. Με το ίδιο τρόπο, οι δύο ημερήσιοι ήλιοι, ο νεαρός Huitzilopochtli και ο γέρος Huehuateotl, είναι ένας, ο ουράνιος κόκκινος ήλιος.

Οι κοιμόντουσαν αμέριμνοι στην πόλη του Μεξικού, πιστεύοντας ότι έχουν ξενοιάσει από την ένοπλη πάλη των Ζαπατίστας, ξύπνησαν άσχημα το πρωί της 26ης Αυγούστου. Τα νέα που έφτασαν από τη νότια επαρχία των Τσιάπας (μεγάλο μέρος της οποίας ελέγχεται από το EZLN ύστερα από την εξέγερση του 1994), ήταν άκρως ανησυχητικά: στην πρώτη σοβαρή μάχη τους εδώ και ένα χρόνο, οι Ζαπατίστας κατατρόπωσαν τα κυβερνητικά στρατεύματα, προκαλώντας εννέα τραυματισμούς.

Αφορμή των συγκρούσεων στάθηκε η απόπειρα της κυβέρνησης Ζεντίγιο να ανοίξει μια οδική αρτηρία στην ζούγκλα των Τσιάπας - κατά δήλωσή της, προς όφελος των Ινδιάνων, στην πραγματικότητα όμως για να δημιουργήσει μια δίοδο μεταφοράς στρατευμάτων στην καρδιά των αυτοδιοικούμενων περιοχών. Το χειρότερο για το καθεστώς είναι ότι οι Ζαπατίστας υποστηρίχθηκαν όχι μόνο από το σύνολο του αυτόχθονος πληθυσμού, αλλά και από φοιτητές του πανεπιστημίου της πόλης του Μεξικού, που έφθασαν στην περιοχή των Τσιάπας για να τους ενισχύσουν!

(...)

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 5 Σεπτεμβρίου 1999

Ποιά σχέση διατηρεί η σημερινή Τσιάπας με αυτή τη μυθική γεωγραφία;

Νομίζω ότι αυτή είναι η κοσμοαντίληψη που ακολουθούν οι τσιαπανέικες κοινότητες. Όταν η χώρα κατακτήθηκε κι έγινε η καταγραφή του Chiapa, η διαίρεση των εδαφικών περιοχών του έγινε σύμφωνα με τον τρόπο που ίσχυε στην προϊσπανική εποχή. Η ιθαγενής κοσμοαντίληψη στην Τσιάπας κατάφερε να επιβιώσει με ένα ένστικτώδη τρόπο ενάντια στις μορφές κοινωνικής οργάνωσης που επέβαλλαν οι Ισπανοί. Με τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνεται ξεκάθαρα από το ότι οι Ισπανοί έλαβαν υπόψη τους και διατήρησαν ορισμένες δυνάμεις και μορφές των προϊσπανικών πολιτισμών τις οποίες ενσωμάτωσαν στις νέες αποικιακές δομές της Αντιβασιλείας. Οχι μόνο διατηρήθηκαν προγενέστερες οριοθετήσεις, όπως αυτή του Soconusco και των εδαφικών διαιρέσεων στα Altos (Υψίπεδα), αλλά διατηρήθηκε και η στενή σχέση με την αρχαία κουλτούρα.

Παρόλο που οι Ισπανοί προσπάθησαν να καταστρέψουν τους ιθαγενείς πολιτισμούς, ουσιαστικά τα πράγματα παρέμειναν σε λανθάνουσα κατάσταση γιατί οι Ισπανοί κατέφυγαν τελικά στην πολιτισμική μιγαδοποίηση.

Για παράδειγμα, το Σαν Κριστομπάλ δεν ονομαζόταν έτσι, αλλά του έδωσαν αυτό το όνομα σαν πρωτεύουσα της Τσιάπας, γιατί οι Tzotzil, καθώς λάτρευαν τα περιβλήματα και τους ζωϊκούς συμβολισμούς, έδειχναν μεγάλη ευλάβεια σ' αυτόν τον καθολικό άγιο, που τον συσχετίζουν με τον Xolotl, επειδή και τα δύο πρόσωπα αναπαριστάνονταν με κεφαλή σκύλου και θεωρούνταν ότι πήγαιναν μέχρι τους πιο απομακρυσμένους νεκρούς.

Με τον ίδιο τρόπο, ο μαύρος Tezcatlipoca έγινε ο αντίστοιχος του Χριστού, Cristo de Esquipulas, που ήταν μαύρος. Στα Υψίπεδα της Τσιάπας υπάρχουν 56 τοποθεσίες που φέρουν το όνομα του μαύρου Χριστού. Κι αυτό γίνεται γιατί για τους Tzotzil ήταν αδιανόητο να υπάρχει ένας Χριστός άσπρος χωρίς να υπάρχει και ένας Χριστός μαύρος, αφού υπήρχε ένας ήλιος μαύρος κι ένας άσπρος, κι εφόσον μάλιστα ήταν σίγουροι ότι ο Χριστός είχε σχέση με τον Tonatiuh, τον ήλιο, καθώς τόσο ο μύθος του Tonatiuh και αυτός του Χριστού εμπεριείχαν το μύθο της ανάστασης: ο Tonatiuh συμβολίζει αυτό που θα γεννηθεί.

Τι ιστορικές συνέπειες έχει αυτή η διατήρηση της ιθαγενούς κοσμοαντίληψης;

Θα σου δώσω ένα παράδειγμα: η περιοχή των Tzeltal είναι ένας τόπος λατρείας του Tezcatlipoca, του νεαρού νυχτερινού ήλιου, που ήταν ένας ήλιος της νύχτας, του θανάτου, του πολέμου. Οι πιο επίφοβες εξεγέρσεις ιθαγενών ήταν αυτές των Tzeltal, οι οποίοι επικαλούνταν συχνά τον Tezcatlipoca.

Αναμφίβολα, στη μυθική γεωγραφική περιοχή ενυπάρχει μια ιστορική θεώρηση πολύ πιο βαθιά και πέρα από τη μάχη του Τολτέκου Quetzalcoatl, φίδι του Tamoanchan, ενάντια στον Xolotl. Η καταστροφή των πόλεων-κρατών των Μάγια συνέβη εξαιτίας της παρέκκλισης που προκάλεσε το φτερωτό φίδι των Τολτέκων στην τροχιά του νεαρού γήινου ήλιου. Και αντίστροφα η καταστροφή του Tollan οφείλεται στο θρίαμβο του Tezcatlipoca εναντίον του φιδιού. Πρόκειται για μια α-

ντιπαλότητα ήταν παρούσα κατά την πτώση της Τενοτσιτλάν στους Ισπανούς και σε πολλά άλλα γεγονότα της εθνικής ιστορίας του Μεξικό και της ιστορίας της Τσιάπας, όπως όταν η Tuxtla ανακηρύχθηκε πρωτεύουσα του κρατίδιου, όπου το φίδι θριάμβευσε ενάντια στον νυχτερινό ήλιο που λατρευόταν και στις δύο Τσιάπας (την Chiapa de Corso και τη σημερινή Tuxtla Gutierrez).

Ώστε συνεχίζει να υπάρχει μια ιστορική τελλούρια κουλτούρα με όλη την πολυπλοκότητά της;

Πιστεύω πως ναι, αλλά από εκεί που είχαμε μια κουλτούρα στα χέρια της κάστας των ιερέων, οι οποίοι και διώχτηκαν άγρια, σήμερα αυτή η γνώση κατέληξε να είναι μυστική, γι' αυτό και δεν γνωρίζω καλά τις πιο βαθιές εσωτερικές της διαστάσεις.

Αντιλαμβάνομαι φυσικά, ότι η σχέση των ινδιάνικων λαών με τη γη είναι πολύ ισχυρή και μειώνει πολύ την εμπορική - θα λέγαμε - αντίληψη που έχουν ο μιγάδας και ο ladino για τη γη. Κάποιος αγρότης στο Villaflores, στη Frailesca, βλέπει το καλαμπόκι και το φασόλι σαν εμπορεύματα, όπως ακριβώς και τη γη. Όμως για έναν ινδιάνο αγρότη, το καλαμπόκι έχει πολύ μεγαλύτερη αξία, γιατί αποτελεί θεμέλιο του πολιτισμού του και δεν είναι δυνατόν να ζήσει χωρίς αυτό. Το ίδιο και η γη: δεν είναι ο χώρος όπου κατοικούν, αλλά είναι η μητέρα, η κοιλιά απ' την οποία ερχόμαστε και αυτή όπου επιστρέφουμε πεθαίνοντας. Όταν ο ινδιάνος αγωνίζεται για τη γη, το κάνει επίσης και για τις αξίες του πολιτισμού του που επιβίωσαν για αιώνες, μέσα στην περιφρόνηση και τη μη-κατανόηση. Και σήμερα, η μεγάλη αγροτική κινητοποίηση μέσα σ' όλη τη Πολιτεία, ειδικά απ' το μέρος των ιθαγενών, επιβεβαιώνει τον διπλό αγώνα για τη γη και την κουλτούρα.

Ο subcomandante Marcos έχει πει ότι ο πόλεμος του EZLN γίνεται για τη γη κι ενάντια στις εμπορευματικές αξίες.

Οπωσδήποτε. Εγώ πιστεύω ότι πρόκειται για έναν αγώνα ενάντια στην αγορά, έναν αγώνα βαθύτατα πνευματικό, που αναζητά πολιτικές λύσεις, αλλά που πάει και πιο πέρα: όταν μιλά για όλο τον κόσμο, για τη Γη, πάει πιο βαθιά απ' τις καθαρά ανθρώπινες διαμάχες, σαν κάποιος που δρα χωρίς να θέλει να είναι πρόδηλος.

Συνέντευξη του Cesar Corzo - συγγραφέα του *Chiapas o la geografia mitica* (Mexico 1993) - στους Alejandro και Octavio Moreno. Από το *La Guillotina*, no 30, Mexico 1995. (μτφρ. Νίκη)

Τελλουρικό: από το λατινικό tellus=γη, υποδηλώνει το γαιοκεντρικό.

Weisz, Gabriel. Palacio Chamanico, filosofia corporal de Artaud y distintas culturas chamanicas. Col. Escenologia, Mexico, UNAM 1994.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ: Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Γράμμα του Gene Ford* από το Watts του Los Angeles

«Πρέπει να ρίξουμε το βάρος στην αλληγή των νοοτροπιών. Είμαστε επαναστάτες, επειδή πιστεύουμε ότι η επανάσταση είναι η πρωτεΐνη μας, η βιταμίνη μας. Πιστεύουμε ότι το ανθρώπινο στοιχείο είναι απαραίτητο στην εξέγερση ενάντια στις δυνάμεις καταπίεσης. Για μας, αυτή η καινούρια νοοτροπία είναι ο έσχατος και ο μόνος οδηγός προς την ελευθερία.»

Hugo «Dahariki» Pinell
(φυλακισμένος από το 1964)

Η αμερικάνικη κοινωνία κυριαρχείται από το ρατσισμό. Η καρδιά αυτής της κοινωνίας είναι ένα κελιά όπου οι έγχρωμοι άνθρωποι είναι έγκλειστοι. Σε αυτή την κοινωνία-φυλακή, μερικοί είναι κλεισμένοι μέσα, ενώ άλλοι είναι αβυσσοδεμένοι έξω: χωρίς δουλειά, χωρίς επιδόματα, χωρίς κοινωνική υπόσταση. Άλλοι, κυρίως Λευκοί, κρατούν τα κλειδιά της φυλακής και είναι ελεύθεροι να κινούνται και να ελέγχουν τους φυλακισμένους.

Η καταστολή μετά την εξέγερση του L.A.

Οι δρόμοι του South Central στο Λος Άντζελες, αντανakλούν την ύπαρξη αυτής της κοινωνίας-φυλακής. Η αστυνομία του Λος Άντζελες (LAPD) είναι από τη φύση της μια βίαιη δύναμη· κυριαρχεί στους δρόμους με τα όπλα της, τα γκλόμπ της, τη δύναμη του πυρός και του τρόμου. Από την πλευρά τους, οι πολιτικοί παρουσιάζουν την πρόσφατη μείωση της εγκληματικότητας στην πόλη σαν μια επιτυχία αυτού του «πολέμου ενάντια στο έγκλημα». Γίνεται επίσης λόγος για τη σκληρότητα των δικαστών και για το νόμο των «τριών υποτροπών»⁽¹⁾ σαν αιτίες αυτής της εξελίξης. Αλλά πουθενά δεν αναφέρεται ότι αυτοί οι νόμοι προκάλεσαν την αύξηση των δολοφονιών και των αποπειρών δολοφονίας από τη μεριά της αστυνομίας. Αποσιωπάται το γεγονός ότι αυτή η μείωση των «ανθρωποκτονιών που διαπράττονται από τις συμμορίες» οφείλεται στην ανακωχή ανάμεσα στις συμμορίες του Watts, κι όχι στη δράση του LAPD. Ωστόσο, αυτή η ανακωχή, που ξεκίνησε με την εξέγερση του 1992, υφίσταται διαρκώς την επίθεση των πολιτικών και της αστυνομίας. Με αυτή την ανακωχή, τα μέλη της μαύρης κοινότητας, και ιδίως η νεολαία, αντέδρασαν ενάντια στην πραγματικότητα της ζωής τους στο Jordan Dawns, το Imperial Court και το Nickerson Gardens -περιοχές όπου υπάρχει τεράστια φτώχεια και έντονη δράση των συμμοριών-, στο Watts και το South Central.

Από την πρώτη στιγμή, η αστυνομία προσπάθησε να υπονομεύσει κάθε στοιχείο ενότητας ανάμεσα στις συμμορίες, ανάμεσα στα διάφορα τμήματα των Crips και των Bloods.** Αυτή η ενότητα είναι καρπός μιας συνειδητής εξέγερσης και αποδείχτηκε πιο ισχυρή από το αρχικό σχέδιο των εμπνευστών της ανακωχής. Και αν το Κράτος επιδιώκει να καταστρέψει την ανακωχή, είναι επειδή βλέπει σε αυτή την ενότητα μια νέα δύναμη η οποία το αντιπολιτεύεται. Για να σπάσει την ανακωχή, η αστυνομία διακινεί κρυφά προκλή-

ξεις που προτρέπουν στη δολοφονία αστυνομικών. [...] Από την εποχή της εξέγερσης του 92, το LAPD προσπαθεί να σαρώσει ο,τιδήποτε θεωρεί σαν απειλή για τον έλεγχό του πάνω στην κοινότητα. Στο μεταξύ, οι μαύροι πολιτικοί εξακολουθούν να θένε αεροβολίες και να μην κάνουν τίποτε που να μπορεί να μειώσει τα βάσανα της μαύρης κοινότητας από την αστυνομία.

Στη διάρκεια των 6 χρόνων που ακολούθησαν την εξέγερση του Λος Άντζελες, η Πολιτεία της Καλιφόρνια υιοθέτησε σημαντικούς κατασταλτικούς νόμους (νόμος των τριών υποτροπών, αντιμεταναστευτικοί νόμοι κ.λπ.) και επέβαλε μειώσεις στον προϋπολογισμό για την κοινωνική πρόνοια και την παιδεία. Έτσι η Καλιφόρνια έγινε το ρίκνο του σύγχρονου αντιδραστικού αμερικάνικου κινήματος. Η λευκή Αμερική των φιλελεύθερων και των συντηρητικών είναι ανήσυχη: φοβάται ότι δεν έχει πλέον πού να καταφύγει μπροστά στην εισβολή των «ξένων», φοβάται ότι δεν μπορεί να προστατέψει τα αγαθά της.[...]

Κατ'αυτόν τον τρόπο, οι πιέσεις της αστυνομίας δε σταμάτησαν από την εξέγερση του 1992 κι έπειτα. Μόλις μερικές εβδομάδες μετά την εξέγερση, μια συνάντηση ενότητας οργανώθηκε από τις συμμορίες στο Jordan Dawns,⁽²⁾ στην οποία συμμετείχαν περίπου 500 άτομα, κάτοικοι της περιοχής. Αυτή η συνάντηση μπήκε αμέσως στο στόχαστρο της αστυνομίας. Οι διάφορες ομάδες που είχαν καλέσει τη συνάντηση οργάνωσαν οι ίδιες μια δύναμη περιφρούρησης. Όμως, ενώ όλη εξελίσσονταν ήρεμα, επενέβη η αστυνομία για να διαλύσει όσους είχαν συγκεντρωθεί για να εκφράσουν τη δύναμή τους και την ενότητά τους. Και είναι τη στιγμή που εμφανίστηκε η δύναμη επέμβασης του LAPD που ξέσπασε η βία. Εξοπλισμένοι με την αντικατασταλτική πανοπλία τους, οι μπάτσοι χτύπησαν και συνέλαβαν κόσμο. Το αποτέλεσμα ήταν πολλοί τραυματίες, ανάμεσά τους και παιδιά. Ωστόσο το LAPD, παρόλο που έκανε κι άλλες παρόμοιες ενέργειες, δεν κατάφερε να καταστρέψει την ανακωχή των συμμοριών που διαρκεί εδώ και 6 χρόνια.

Ο πόλεμος ενάντια στα δικαιώματα των φυλακισμένων

Σε όλο αυτό το διάστημα, η φυλάκιση των φτωχών του γκέττο συνεχίζεται. Και το Κράτος επιτίθεται ολοένα και περισσότερο στα δικαιώματα των κρατούμενων στις φυλακές. Η πρόσφατη νομοθεσία επιχειρεί να αποκρύψει στις στατιστικές την ύπαρξη ενός τεράστιου πληθυσμού των φυλακών στην Καλιφόρνια (163.000 φυλακισμένοι το 1998), ο οποίος εξακολουθεί να αυξάνεται κατά 10.000 το χρόνο,⁽³⁾ κατασκευάζοντας ολοένα και πιο ψηλά και πυκνά τείχη για να κλείσει μέσα τους το πραγματικά ανθρώπινο στοιχείο.

Επίσης, οι νέοι νόμοι που περιορίζουν τα δικαιώματα των κρατούμενων έχουν σα στόχο να καταργήσουν δικαιώματα για τα οποία είχε αγωνιστεί σκληρά το κίνημα των φυλακισμένων στη δεκαετία του '60 και του '70. Ο σημερινός κυβερνήτης, Pete Wilson, αναιρεί δικαιώματα που ακόμα κι ο

παλιός κυβερνήτης Ρόναλντ Ρήγκαν είχε αναγκαστεί να αναγνωρίσει. Οι νέοι κανονισμοί προβλέπουν την απόσυρση των νομικών εγχειριδίων από τις βιβλιοθήκες των φυλακών, την εφαρμογή τακτικών αντιναρκωτικών ελέγχων, την κατάργηση του «προνομίου» της επίσκεψης-διαμονής για μια νύχτα για όσους έχουν καταδικαστεί σε ισόβια, την απαγόρευση δεμάτων και κάθε ατομικού αθλητικού εξοπλισμού. Αυτοί οι περιορισμοί ισοδυναμούν με πράξη ποθέμου ενάντια στους φυλακισμένους. I...I

«Ιδίως η γυμναστική με βάρη μειώνει το αίσθημα στέρξης και το στρες», λέει ο Matthew Jay, 30 χρονών, καταδικασμένος σε δεκαπενταετή φυλάκιση, στη φυλακή της Πολιτείας του Σοθάνο. Η ένταση των φυλακισμένων θα αυξηθεί. Όμως δηλώνει ακόμα πιο ανήσυχος με την εξαφάνιση των νομικών βιβλίων. «Αν δεν έχουμε πια πρόσβαση σε αυτά τα βιβλία, δεν είμαστε πλέον στη φυλακή. Είμαστε σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, είμαστε αιχμάλωτοι πολέμου. Όταν τα στοιχειώδη δικαιώματά μας παραβιάζονται με αυτό τον τρόπο, δεν έχουμε άλλη ρύση από το να αντιδράσουμε.»

Σήμερα, ο μαύρος πληθυσμός ζει βυθισμένος στην αλλοτρίωση, είτε πρόκειται για τα αστικά γκέττο, είτε για τις φυλακές. Όμως η εγκληματοποίηση και η φυλάκιση της ζωής αφυπνίζουν τη σύγκρουση με τον ίδιο μας τον εαυτό, δημιουργούν την ανάγκη υπέρβασης αυτής της ίδιας της μαύρης ταυτότητας που το Κράτος προσπαθεί να καταστρέψει. Πρέπει να προχωρήσουμε πέρα από τη φρίκη της πραγματικότητάς μας, πρέπει να αναζητήσουμε μια νέα αρχή του είναι και της σκέψης. Ένα νέο κίνημα γεννιέται πίσω από τα συστήματα υψίστης τεχνολογικής ασφαλείας, πίσω από τα αθεξίσφοιρα τζάμια και τους τοίχους από μπετόν αρμέ των γκούλαγκ, όπως είναι η άθλια φυλακή του Pelican Bay. (4) Η

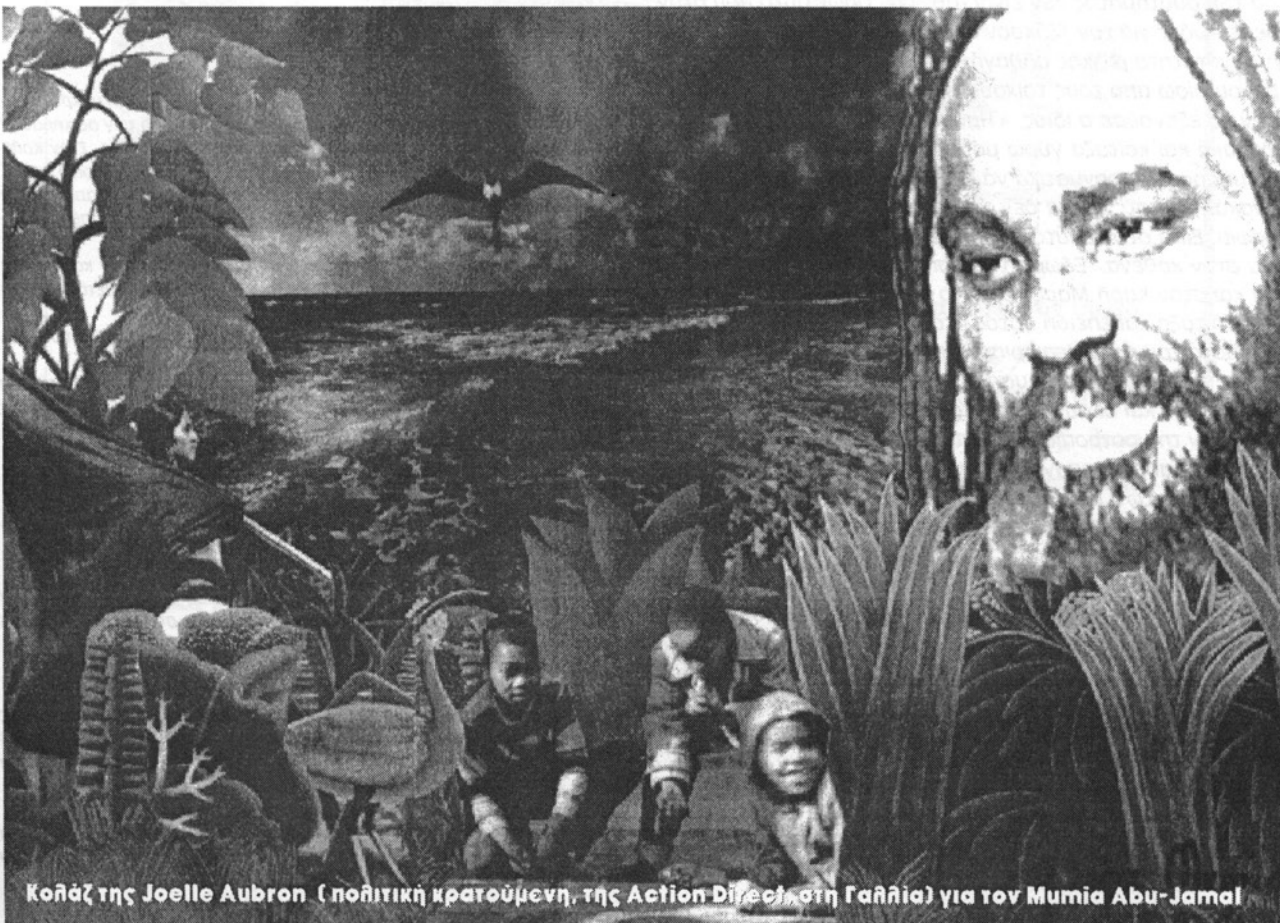
απόπειρα του Κράτους να απομονώσει και να καταστρέψει τη δύναμη του ανθρώπινου λόγου με τέτοιους θεσμούς προκαλεί μια αμφισβήτηση του ίδιου του Κράτους, οδηγώντας στην αφύπνιση της σκέψης των φυλακισμένων. Το σύστημα δημιουργεί τους ίδιους τους νεκροθάφτες του.

Ο Τζωρτζ Τζάκσον(5) είχε μιλήσει το 1971 για την υπάρχουσα σχέση ανάμεσα σε αυτή την καταστολή και τις συνέπειές της: «Όταν οι πόρτες των φυλακών τιναχτούν στον αέρα, θα δραπετεύσουν οι πραγματικοί δράκοι». Ο Τζάκσον δεν έζησε για να το δει, αλλή τα λόγια του επέζησαν.

Το 1998, το πνεύμα του Τζωρτζ Τζάκσον εξακολουθεί να στοιχειώνει το Κράτος με τη μορφή του Νέου Κινήματος των αφρικανών πολιτικών κρατούμενων. Το Νέο Ινστιτούτο αφρικάνικης εγκληματολογίας νο 101 είναι ένα κείμενο του Abdoul O. Shakur και του Mutawally J. Kambon, δυο θεωρητικών ακτιβιστών, κρατούμενων στο Pelican Bay. Σε αυτό επιχειρούν να αναλύσουν τη νοοτροπία του ρατσισμού του θεσμοποιημένου από το Κράτος. Πώς το έγκλημα και η ταύτιση των εικόνων του εγκλήματος με τα μαύρα ή μελαμψά πρόσωπα αντικατοπτρίζονται στο αμερικάνικο πνεύμα. Στα πανεπιστήμια, στα μυαλά των φοιτητών, συναντάμε αυτή την ιδέα στη θεωρία της Belle Courbe. (6) Το Εγκληματολογία νο 101, από τη μεριά του, μας μιλά για την αυτοεγκληματοποίηση του έγχρωμου πληθυσμού.

Τζωρτζ Τζάκσον: ο αγώνας ενάντια στη φυλάκιση του πνεύματος

Αυτό το Νέο Κίνημα των αφρικανών κρατούμενων, που γεννήθηκε στους κόλπους του καλιφορνέζικου σωφρονιστικού συστήματος, βρίσκει τις ρίζες του στη φιλοσοφία και τα γραπτά του Τζωρτζ Τζάκσον. Δυνατός από την εμπειρία του

Κολλάζ της Joelle Aubron (πολιτική κρατούμενη, της Action Directe, στη Γαλλία) για τον Mumia Abu-Jamal

στη φυλακή του San Quentin, ο Τζάκσον είχε δείξει ότι δεν ήταν μόνο η φυσική δύναμη, αλλά κυρίως η πνευματική δύναμη που μπορούσαν να απειλήσουν το σύστημα εγκλεισμού. Τους νέους, όπως ο ίδιος, που δεν είχαν καταφέρει να μορφωθούν, ούτε να βρουν μια σωστή δουλειά, και οι οποίοι αναγκάστηκαν να μορφωθούν από μόνοι τους μέσα στη φυλακή, τους αποκαλούσε «διανοούμενους του ρουμπεν-προλεταριάτου». Για αυτόν, η απειλευθέρωση του πνεύματος γινόταν ένα όπλο ενάντια στους καταπιεστές.

Στα γραπτά του, ο Τζάκσον έδειξε ότι η επιβίωση δεν είναι ένα απλό οικονομικό ζήτημα, ότι υπάρχει πίσω από τους τοίχους της φυλακής, όπως και στο δρόμο, ο εκβιασμός, τα ναρκωτικά, η πορνεία και ο τζόγος. Ο αγώνας συνίσταται στο να μην φυλακίσουν το πνεύμα του κρατούμενου οι απάνθρωπες συνθήκες της φυλακής. Παρότι οι περιπτώσεις τους είναι διαφορετικές, ο Τζάκσον αποτέλεσε έναν πρόδρομο του Μουμιά Αμπού Τζαμάλ.^{***} Σήμερα, ο Μουμιά βρίσκεται στο διάδρομο του θανάτου στη φυλακή της Πενσυλβάνια με τον ίδιο τρόπο που ο Τζάκσον είχε καταδικαστεί σε ισόβια το 1961, για μια κλοπή 70 δολλαρίων σε πρατήριο βενζίνης. Ήταν στη φυλακή για 10 χρόνια, όταν δοιοφονήθηκε στο San Quentin από τους δεσμοφύλακες. Οι αρχές είχαν ισχυριστεί τότε ότι είχε προσπαθήσει να δραπετεύσει και κατά τη διάρκεια της απόδρασης τρεις άλλοι κρατούμενοι και τρεις δεσμοφύλακες είχαν σκοτωθεί. Σήμερα, ο αγώνας του Μουμιά και τα γραπτά του βοηθούν στο να γνωρίσουμε καλύτερα τις συνθήκες του συστήματος εγκλεισμού. Από την πλευρά του, ο Τζάκσον είχε επίσης καταδικαστεί σε θάνατο, εξαιτίας του αγώνα του και της πολιτικής του σκέψης. «Εκτός νόμου» από τα νεανικά του χρόνια μέχρι την ώριμη ηλικία, πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, αγωνιζόμενος ενάντια στους κατασταλτικούς νόμους. Ο Τζάκσον δεν ήταν άγγελος· πολλοί από αυτούς που παγιδεύονται στα γρανάζια του συστήματος δεν είναι «αθώοι». Όμως αυτό που ήταν θεμελιώδες για τον Τζάκσον και σήμερα για το Μουμιά είναι η δυνατότητα ριζικής αλλαγής της νοοτροπίας του κρατούμενου πίσω από τους τοίχους της φυλακής. Ο Τζωρτζ Τζάκσον το εξηγούσε ο ίδιος: «Ήμουν εξεγερμένος. Ήμουν στη φυλακή και κοίταζα γύρω μου για να ανακαλύψω κάτι που θα μπορούσε πραγματικά να εξοργίσει τους δεσμοφύλακες. Ανακάλυψα ότι τίποτα δεν τους εξόργιζε τόσο όσο η φιλοσοφία. Είπα στον εαυτό μου ότι έπρεπε να δώσω μια ευκαιρία στον καθένα. Έδωσα τόση σημασία στον Άνταμ Σμιθ όση και στον Καρλ Μαρξ. Όμως ο Σμιθ δικάωνε πάντοτε την αστική τάξη και επειδή αυτός ήταν ο σκοπός του, τα συμπεράσματά του ήταν περιορισμένα. Αυτό που βρήκα στο Μαρξ είχε περισσότερο νόημα για μένα.» Και ο Τζάκσον εξηγεί πώς ο ίδιος και οι σύντροφοί του είχαν επιχειρήσει να μετατρέψουν τη νοοτροπία των μαύρων εγκληματιών σε μια νοοτροπία μαύρων επαναστατών. Το ότι αυτή η αλλαγή του πνεύματος των κρατούμενων είναι το κλειδί κάθε αγώνα στη φυλακή είναι μια ιδέα που ξανασυναντάμε επίσης στα γραπτά του Μουμιά.

Αυτή η νέα «αφρικάνικη» συνείδηση [...] μέσα στη νεολαία, στους ταραξίες του δρόμου που εκπαιδεύονται και σκληραγωγούνται μέσα από την εμπειρία της φυλακής, ενδυναμώθηκε από τις εξεγέρσεις του L.A. το 1992 και από την ανακωχή των συμμοριών του Watts που ακολούθησε. Αυτή η ανακωχή ενθάρρυνε και επηρέασε τις συμμορίες latinos ώστε να κάνουν το ίδιο. Ήταν ένα κίνημα ειρήνης να διαχύθηκε από τους δρόμους προς τις φυλακές όλης της Καλιφόρνια. [...] Σήμερα όσοι μπαίνουν στη φυλακή, έχοντας σκοτώσει αδελφούς στους δρόμους, δεν είναι τόσο περήφανοι όσο πριν.

Οι γυναίκες, η φυλακή και η επανάσταση

Μαζί με αυτή τη νέα συνείδηση των κρατούμενων αναδύθηκε κι ένα νέο υποκείμενο στις φυλακές: οι γυναίκες. Οι συνθήκες κράτησης των γυναικών κρατούμενων είναι χειρότερες από εκείνες των αντρών. Αν και βρίσκονται στη φυλακή για τα ίδια αδικήματα με τους άντρες, υπάρχει μια διπλή ανάγνωση του νόμου, ιδίως όταν πρόκειται για γυναίκες οι οποίες υπερασπίστηκαν τον εαυτό τους ενάντια στη βία των συζύγων τους. Πολλές είναι οι γυναίκες και τα παιδιά τους που υφίστανται τη συζυγική βία για χρόνια και καταλήγουν νεκρές. Όμως πολλές είναι κι εκείνες που αντιδρούν και υπερασπίζονται τον εαυτό τους. Ωστόσο, το κράτος δε λαμβάνει υπόψη του αυτή τη διεκδίκηση αυτοάμυνας και αυτές οι γυναίκες δικάζονται και καταδικάζονται σε ισόβια. Ο αγώνας των γυναικών στη φυλακή αποκτά έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα που σχετίζεται με αυτό που συμβαίνει έξω από τους τοίχους της φυλακής. Αν τα αστικά μέσα ενημέρωσης καθιστούν τους αγώνες τους άορατους, εμείς δε μπορούμε να κάνουμε το ίδιο. Αν είναι αλήθεια ότι μια κοινωνία πρέπει να κρίνεται με βάση την τύχη που επιφυλάσσει στους κρατούμενους της, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η χειρότερη μεταχείριση επιφυλάσσεται στις γυναίκες.

Η αμερικάνικη κοινωνία θα έπρεπε να δικαστεί και να καταδικαστεί για τα εγκλήματα πολέμου ενάντια στον ίδιο το λαό της. Υπερβαίνοντας την ίδια τους την αλλοτρίωση, οι φτωχοί θα έπρεπε να δικάσουν αυτό το σύστημα που αναπαράγει μια νοοτροπία αυτοκαταστροφική στο λαό. Μόνο τότε θα είμαστε σε θέση να διεξάγουμε μια κοινωνική επανάσταση, με συνειδητές πράξεις, πράγμα που θα μας επιτρέψει τελικά να ζήσουμε μια ζωή που δε θα είναι σφαγιασμένη.

G. F.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ο νόμος «three strikes and you are out» προβλέπει τη μακρόχρονη φυλάκιση όσων έχουν καταδικαστεί τρεις φορές. Η φύση των αδικημάτων που λαμβάνονται υπόψη διαφέρει από πολιτεία σε πολιτεία. Στην Καλιφόρνια, κατά την τρίτη καταδίκη, η ελάχιστη προβλεπόμενη ποινή κυμαίνεται από 25 χρόνια έως ισόβια, χωρίς μείωση ποινής. Έτσι η απόφαση για αυτές τις ποινές εξαρτάται από τους εισαγγελέες κι όχι πλέον από τους δικαστές.

2. Μεγάλο σύνολο αστικών συγκροτημάτων-γκέττο στην καρδιά του Watts, της συνοικίας όπου το 1965 ξέσπασε η μεγαλύτερη μεταπολεμική εξέγερση των μαύρων

3. Από αυτούς τα 2/3 είναι μη λευκοί. Σήμερα περίπου το 80% των κρατούμενων που αποφυλακίζονται επιστρέφουν στη φυλακή.

4. Το Pelican Bay είναι μια φυλακή υψίστης ασφαλείας, που άνοιξε το 1989 και όπου οι αρχές της Καλιφόρνια στέλνουν τους πιο απειθαρχούς κρατούμενους και τους «πολιτικούς», μαύρους, λατίνους και τοϊκάνους.

5. Ο Τζωρτζ Τζάκσον αγωνιστής του Κόμματος των Μαύρων Πανθέρων, δοιοφονήθηκε στη φυλακή το 1971, ένα χρόνο μετά τον αδελφό του Τζέρεμυ. Δες «Les frXres de Soledad», J. d. Folio, Gallimard.

6. «Επιστημονική» θεωρία που υποστηρίζει τη διανοητική υπεροχή των Λευκών έναντι των Μαύρων.

* Ο Gene Ford είναι ένας μαύρος εργάτης που ζει στο South Central του Λος Άντζελες. Αυτό το κείμενο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «News and Letters» το Μάρτη του 1998 (59, E. Van Buren Street, Room 707, Chicago, IL 60605). Μτφρ. από το περιοδικό Oiseau-Temp-te, no 4.

**Για την εξέγερση του '92, και την ανακωχή ανάμεσα στις μαύρες συμμορίες (Crips και Bloods) βλ. στη προσούρα Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ LOS ANGELES του Mike Davis, Εναλλακτικές Εκδόσεις - Νότιος Άνεμος, Αθήνα 1999.

*** Η θανατική εκτέλεση του μαύρου αγωνιστή Mumia Abu-Jamal, για το οποίο ζητείται η επανάληψη της δίκης του, έχει οριστεί να γίνει μέσα στον Οκτώβριο του 1999.

Λέλας Καραγιάννη 37

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ 1988 ★ 1998

Ωθούμενοι από την ενέργεια των παθών, την μόνη ικανή να αναστατώσει τον παλιό κόσμο και να ξαναδώσει στις δυνάμεις της ζωής τη δημιουργική τους ελευθερία, ριχτήκαμε σε αυτή τη δεκάχρονη περιπέτεια. Θα πρέπει να έγινε κατανοητό ότι η υπόθεσή μας δεν ήταν μια φιλολογική σχολή, μια ανανέωση της έκφρασης, ένας μοντερνισμός. Πρόκειται για έναν τρόπο ζωής που περνάει από αρκετές διερευνήσεις και πρόσκαιρες διαμορφώσεις και που τείνει από μόνος του να βιώνεται μόνο μέσα στην προσωρινότητα. Η φύση αυτού του εγχειρήματος μας υπαγορεύει να εργαζόμαστε ομαδικά και να εκδηλώνομαστε λίγο, να περιμένουμε πολλούς ανθρώπους και γεγονότα που θα'ρθουν. Διαθέτουμε επίσης αυτή την άλλη μεγάλη δύναμη, να μην περιμένουμε πλέον τίποτα από ένα πλήθος γνωστών δραστηριοτήτων, ατόμων και θεσμών.

Η ΣΙΩΠΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ

ΙΟΥΝΗΣ '98: Οι δρόμοι της Αθήνας ζωντανεύουν από τις κινητοποιήσεις των αδιόριστων καθηγητών ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Χιλιάδες αλληλέγγυοι νεολαίοι, άνεργοι, εργαζόμενοι συμμετέχουν στις συγκρούσεις και τις οδομαχίες έξω από τα εξεταστικά κέντρα, σε όλη την Ελλάδα.

16 ΙΟΥΝΗ: Έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων, όπου περνούν από εισαγγελία συλληφθέντες των προηγούμενων ημερών, συμμορία φασιστών ξυλοκοπεί άγρια δύο φοιτητές και έναν αδιόριστο καθηγητή με την παρουσία και την κάλυψη της αστυνομίας.

18 ΙΟΥΝΗ: Στην πλατεία Κάνιγγος, σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τη δολοφονική επίθεση των φασιστών, ξεσπούν συγκρούσεις με τους μπάτσους. Ένας από αυτούς πυροβολεί και τραυματίζει διαδηλωτή. Συλλαμβάνεται ο αναρχικός Κώστας Μητροπέτρος. Πέντε μήνες αργότερα, στις 18 Νοέμβρη '98, προφυλακίζεται.

Ο Κ. Μητροπέτρος έδρασε αλληλέγγυος με όσους αντιστάθηκαν στα εκσυγχρονιστικά σχέδια του κράτους. Είναι ο μόνος από τους δεκάδες συλληφθέντες των γεγονότων του Ιούνη που βρίσκεται στη φυλακή.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟΥ

Συνέλευση αναρχικών

ΔΙΚΗ 1η ΝΟΕΜΒΡΗ '99